SAYAKA MURATA

FEMEIA MINIMARKET

SAYAKA MURATA

FEMEIA MINIMARKET

Original: *Konbini ningen* (2016)

Traducere din limba japoneză de:
IOLANDA PRODAN

virtual-project.eu

POLIROM

2018

Un minimarket japonez ascunde un univers al sunetelor de tot felul: clopoțelul ce anunță intrarea clienților pe ușă, vocile vedetelor ce fac reclamă la noile produse răsunând prin difuzoare, glasurile angajaților întâmpinând clienții, bâzâitul codului de bare scanat, foșnetul produselor aruncate în coșuri și al pungilor cu pâine prinse între degete, tocurile de pantofi făcând ture printre rafturi. Ca într-un vârtej, toate se contopesc într-o singură voce – *vocea minimarketului* – ce-mi sună neîntrerupt în timpane. *Trrrr-trrrr…* Ecoul slab al unei sticle de plastic alunecând din fundul unui raft din frigider, după ce altele din fața ei tocmai fuseseră luate, mă face să ridic brusc capul. E sunetul care-mi lasă întregul corp pradă unor reacții incontrolabile, de vreme ce sunt mulți clienți care iau din frigider sticle cu băuturi reci înainte să se îndrepte spre casa de marcat. O femeie cu o sticlă cu apă minerală în mână nu se apropie de casă. Înainte ca ochii să mi se concentreze din nou la degete, arunc o privire: o văd stând în fața vitrinei cu deserturi, preocupată să găsească ce caută.

În timp ce urechile mele culeg informații din toate zgomotele împrăștiate prin magazin, cu mișcări iuți mâinile mele aranjează pachețelele cu *onigiri*[1] care tocmai ne-au fost livrate. Dimineața cel mai bine se vând *onigiri,* sandviciurile și salatele. În alt colț al magazinului Sugawara, o fată ce lucrează cu jumătate de normă, ca și mine, face inventarul produselor cu ajutorul unui mic scaner portabil, în timp ce eu pun pe rafturile frigiderului pachețelele proaspete, făcute cu minuțiozitate de niște mașini automate: în mijloc pun două rânduri de *onigiri* umplute cu cremă de brânză și icre picante de cod (produs nou, abia azi scos la vânzare), alături aranjez alte două rânduri cu umplutură de ton cu maioneză (se vând cel mai bine la noi în magazin), lăsându-le la margine pe cele cu fulgi uscați de pește și sos de soia (astea nu se vând prea bine). E o cursă contra-cronometru, așa că dau din mâini fără să-mi folosesc prea mult creierul, întregul meu corp supunându-se unor reguli pe care le simt în fiecare fibră.

Zornăitul delicat al monedelor mă face să întorc capul spre casa de marcat. Sunt sensibilă la zgomotul lor, fiindcă cei mai mulți clienți scormonesc prin buzunare după ele sau le aleg cu atenție din palmă ca să-și cumpere, înainte să plece din magazin, țigări sau ziare. Nici de data asta nu mă înșelasem: un bărbat se apropie de casa de marcat, ținând o doză mică de cafea într-o mână, iar cealaltă în buzunar. Într-o clipită străbat magazinul și mă strecor în fața casei de marcat: clientul nu trebuie să aștepte, iar eu sunt gata să-i preiau comanda.

— Bună dimineața! Bine ați venit la magazinul nostru, domnule! îl întâmpin voioasă, aplecându-mi ușor capul, înainte

să-i iau doza de cafea.

— Ăăăă… dați-mi și un pachet de țigări. Alea din caseta numărul cinci…

— Sigur, imediat.

Scot repede un pachet de Marlboro Menthol Lights și scanez codul de bare.

— Vă rog să apăsați pe ecran și să vă confirmați vârsta.

În timp ce tastează pe ecran, îl văd cum trage cu ochiul la vitrina caldă în care sunt aranjate produsele fast-food. Brusc, arătătorul i se oprește. Ar fi bine să-l întreb dacă dorește ceva din vitrină, dar când privirea unui client trădează ezitare, mi-am făcut un obicei să dau un pas înapoi și să aștept răbdătoare până se hotărăște.

— Dați-mi și un American Dog.

— Sigur, imediat, domnule. Vă mulțumim!

Îmi dezinfectez mâinile cu alcool, deschid vitrina, scot un American Dog și-l ambalez.

— Doriți să vă pun cafeaua rece și hotdogul fierbinte în pungi separate?

— A, nu, nu-i nevoie… puneți-le în aceeași pungă.

Cu mișcări rapide pun într-o pungă mică doza de cafea, pachetul de țigări și hotdogul. În tot acest timp bărbatul a căutat câteva monede prin buzunarele gecii, dar, în cele din urmă, își duse mâna la buzunarul de la piept, precipitat, ca și cum tocmai își adusese aminte de ceva. Din gestul lui îmi dau seama imediat că are de gând să plătească cu cardul.

— Plătesc cu un card Suica.

— Am înțeles. Vă rog să introduceți cardul aici.

Întregul meu corp reacționează instinctiv la privirile și gesturile cele mai neînsemnate ale clienților, pe care am ajuns să le decodez automat. Urechile și ochii sunt senzorii mei cei mai importanți ce le detectează orice mișcare și dorință, chiar și cele mai mici. În timp ce sunt foarte atentă să nu-i stânjenesc privindu-i prea de aproape, mâinile mele se mișcă rapid în funcție de informațiile pe care le primesc din jur.

— Acesta este bonul dumneavoastră, domnule. Vă mulțumim că ați cumpărat de la noi!

— Mulțumesc, răspunde încet bărbatul, luând bonul și îndreptându-se spre ieșire.

— Îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați! Bună dimineața și bine-ați venit la noi! îi spun femeii care urmează la rând, aplecând ușor capul spre ea.

Simt că va mai trece încă o dimineață fără să se întâmple ceva neobișnuit între pereții minimarketului ăstuia cât o cutiuță de mic, dar scăldat din belșug de razele soarelui. Dincolo de geamul ce strălucește lună, pe care nu e nicio amprentă, văd

trecători grăbindu-se care încotro. A început o nouă zi, lumea își deschide ochii, roțile mecanismului din măruntaiele acestei lumi se pun în mișcare. Și eu sunt una din acele rotițe ce se învârt fără încetare. Eu, o părticică din mecanismul lumii, continui să mă învârt în această fărâmă de timp numită *dimineață.*

Tocmai când mă grăbeam să reiau aranjatul pachețelelor cu *onigiri* în frigider, mă strigă coordonatoarea grupului de angajați cu jumătate de normă, doamna Izumi.

— Domnișoară Furukura, câte bancnote de cinci mii de yeni au mai rămas în casă?

— Păi… au mai rămas vreo două, cred.

— Vai de mine! Nu-i bine deloc! Înseamnă că azi au plătit mulți cu bancnote de zece mii de yeni. Și nici în seif nu avem prea multe. O să trag o fugă la bancă, înainte de prânz, de îndată ce se termină aglomerația și nu mai vine niciun transport cu marfă.

— O! Vă mulțumesc!

Din cauză lipsei de personal, șeful de magazin face turele de noapte, iar doamna Izumi acoperă tura de dimineață. Suntem apropiate ca vârstă și, deși e angajată cu jumătate de normă, muncește mult, de parcă ar fi angajată cu normă întreagă.

— În jur de ora zece mă duc la bancă să schimb niște bancnote. A! Era să uit! Azi trebuie să sosească comanda de *inarizushi*[2]. Când vine clientul, ocupă-te de el, da?

— Sigur că da!

Mă uit la ceas: e aproape nouă jumătate. Mai e puțin și nebunia din fiecare dimineață se va potoli. De îndată ce termin de aranjat marfa primită, trebuie să mă pregătesc să fac față aglomerației din pauza de masă. După ce-mi îndrept spatele, mă duc din nou la raft și continui să aranjez pachețelele cu *onigiri.*

*

Nu am nicio amintire clară despre viața pe care am avut-o înainte să „renasc” ca angajată cu jumătate de normă la un minimarket non-stop. Știu doar că am venit pe lume într-o familie obișnuită, că am crescut într-un cartier dintr-o suburbie, fiind iubită așa cum se iubește în mod… obișnuit. Cu toate astea, toți credeau despre mine că sunt un pic mai ciudată. Odată, când eram la grădiniță, am găsit în parc o pasăre moartă. Era mică, dar avea pene frumoase, albastre – părea o pasăre de colivie, crescută în casă. Avea gâtul răsucit și ochișorii închiși. Văzând-o, toți copiii adunați în jurul ei începuseră să plângă.

— Vai! Oare ce să facem? întrebă o fetiță.

Nici nu apucase să termine întrebarea că eu deja luasem în palmă micuța creatură, alergând într-o suflare spre banca unde mama vorbea cu alte mămici.

— Ce s-a întâmplat, Keiko? A! Ia uite! Ai găsit o păsărică! De unde o fi căzut oare? Sărăcuța de ea! Ce zici, o îngropăm? mă întrebă mama cu voce blândă, în timp ce mă mângâia pe creștet.

— Ba nu! O mâncăm!

— Ce-ai zis?

— Păi lui tata îi plac frigăruile de pui, nu? Diseară o frigem și-o mâncăm!

Mama mă privea șocată. Convinsă că nu auzise ce-i spusesem, am repetat, pronunțând cuvintele și mai clar. Una dintre femeile care stăteau alături de mama părea și mai șocată decât ea: rămăsese cu gura căscată, ochii îi ieșeau din orbite, iar nările i se umflaseră, luând forma a două cercuri perfecte. Arăta atât de caraghios, încât cu greu m-am abținut să izbucnesc în râs. Văzând-o cum fixează cu privirea pasărea din palma mea, mi-a trecut brusc prin minte că tata nu s-ar sătura cu o pasăre atât de mică.

— Să-i ducem mai multe? am întrebat, uitându-mă la trei vrăbiuțe ce țopăiau pe lângă noi.

— Keiko! țipă nervoasă mama, venindu-și, în sfârșit, în fire. Facem o groapă mică pentru păsărică și o îngropăm! Ai înțeles? Uită-te în jurul tău! Toți au lacrimi în ochii, toți plâng! Când îți moare un prieten, suferi, ești trist! Chiar nu ți-e milă de ea?

— De ce să-mi fie milă? Doar e moartă…

Auzindu-mă, mama amuți pe loc. În capul meu era o singură imagine: tata, mama, eu și sora mea mai mică înfruptându-ne cu poftă din carnea micii înaripate. La urma urmei, ce e rău în asta? Lui tata îi plăcea carnea de pui la grătar, iar eu și sora mea ne dădeam în vânt după carne prăjită bine, în ulei încins. Nu pricepeam nici în ruptul capului de ce trebuie s-o îngropăm, când puteam foarte bine s-o mâncăm! Mai mult, parcul era plin de păsări, așa că tot ce trebuia să facem era să prindem mai multe și să le luăm acasă.

— Keiko! Uită-te la ea! E micuță și drăguță, nu-i așa? mă întrebă mama împăciuitoare, dar serioasă, încercând să mă convingă. Ce zici? Îi facem aici o groapă mică, îi punem flori pe mormânt…

Până la urmă, am făcut întocmai cum hotărâse mama, dar, în sinea mea, nu înțelegeam deloc de ce o făcusem. Toți vărsau lacrimi pentru mica înaripată, dar, în timp ce se văicăreau – „Vai, biata păsărică!” –, omorau florile din parc, smulgându-le din pământ, strigând în gura mare: „Uau! Ce frumoase sunt!

Ce s-ar mai bucura păsărică de le-ar vedea!” Era o scenă grotescă, toți arătau de parcă și-ar fi pierdut mințile. Am făcut o groapă mică după un gard, exact pe parcela în care era pus un indicator cu *Trecerea interzisă.* Am îngropat-o acolo, iar deasupra moviliței de pământ un copil a înfipt un bețișor de lemn de la o înghețată pe băț, găsit în pubela de gunoi a parcului – chipurile voia să marcheze mormântul. Am încheiat ceremonia punând un buchet mare, făcut din cadavrele florilor smulse din parc.

— Privește, Keiko… Sărăcuța de ea! Biata păsărică! E trist, nu? Ți se rupe inima de milă, nu-i așa? mă întrebă mama.

O auzeam repetând întruna aceleași cuvinte, străduindu-se să fie convingătoare, însă eu un găseam nimic trist în ce se întâmplase în acea zi în parc.

Incidentul cu pasărea nu a fost singurul, au mai fost și altele. Abia intrasem la școala primară, când, într-o zi, în timpul unei ore de educație fizică, niște băieți din clasa mea se încăieraseră. „Chemați repede un profesor!”, „Opriți-i!”, țipau speriați ceilalți copii. „Ei lasă, că-i opresc eu!”, mi-am zis în gând, ducându-mă glonț la dulapul tehnic al școlii unde erau depozitate niște scule. Am scos o lopată, m-am întors într-un suflet la locul unde cei doi indisciplinați se băteau și l-am trăsnit pe unul dintre ei drept în scăfârlie! Când puștiul căzu la pământ ținându-se cu mâinile de cap, copiii adunați în jurul lui începură să țipe ca din gură de șarpe. După ce m-am asigurat că nu mai mișcă, mi-am îndreptat privirea spre celălalt neobrăzat, hotărâtă să-l potolesc și pe el.

— Keiko! Nu da! Oprește-te! au țipat la mine niște fetițe, plângând disperate, tocmai când eu agitam, furioasă și amenințătoare, lopata în aer.

Câțiva profesori au venit alergând la locul faptei și, oripilați de grozăvia din fața lor, m-au luat la întrebări.

— Mi s-a spus că cineva trebuie să-i oprească, ca să nu se mai bată… i-am oprit eu, cu lopata… mi s-a părut cea mai rapidă metodă…

Uluiți de nonșalanța mea, profesorii mi-au explicat că nu trebuie să recurg niciodată la violență.

— Dar toți colegii mi-au spus să-i opresc pe ăștia doi! Am crezut că doar așa îi pot face pe Yamazaki și Aoki să nu se mai bată! Am făcut ceva rapid și simplu, le-am explicat profesorilor pe un ton politicos, nepricepând deloc de ce erau atât de furioși pe mine.

În fine, s-a făcut ședință cu toți profesorii din școală, și-au chemat-o și pe mama. Nu știu de ce, dar când am văzut-o stând cu capul plecat în fața cadrelor didactice, cerându-și întruna scuze cu o mină cumplit de gravă – „Îmi pare foarte rău, îmi

cer scuze pentru cele întâmplate… îmi cer scuze pentru cele întâmplate” – am simțit pentru o clipă că nu ar fi trebuit să fac așa o tâmpenie. Dar chiar și așa, nu reușeam să înțeleg unde era vina mea, cu ce greșisem.

La fel a fost și atunci când profesoara noastră a făcut o criză de isterie chiar în clasă: țipa și bătea atât de tare cu catalogul în catedră, încât toți copiii începuseră să plângă. Degeaba o implorau – „Doamna, vă rugăm să ne iertați!” „Doamna, vă rugăm să nu mai țipați!” –, nimeni și nimic nu reușea să o calmeze. Ca s-o fac să tacă naibii din gură, n-am avut de ales: m-am ridicat din bancă, m-am repezit la ea și, cu mișcări iuți, i-am tras în jos fusta și chiloții. Șocată, tânăra a izbucnit în plâns, dar în cele din urmă s-a potolit.

Profesoara care avea ore în sala alăturată a deschis ușa clasei noastre gâfâind. Speriată, m-a întrebat ce s-a întâmplat. Tacticoasă, i-am explicat că, odată, văzusem la televizor ce repede se liniștește o femeie matură de îndată ce-i sunt smulse hainele de pe ea. Evident, și episodul ăsta s-a lăsat cu o altă ședință, de la care maică-mea nu a lipsit.

— Of, Keiko! De ce nu vrei să înțelegi? mă întrebă mama în șoaptă, în drum spre casă.

Resemnată, mă strânse la piept. Din nou am simțit că făcusem ceva rău, chiar dacă nu înțelegeam ce anume. Nu pricepeam care e problema. Nici tata, nici mama nu știau cum să gestioneze comportamentul meu, însă continuau să-mi arate afecțiune. Nu mai voiam să-i întristez și să-i văd cerându-și întruna scuze pentru ce făceam. Așa că m-am decis ca dincolo de ușa casei să fac tot posibilul să-mi țin gura, să mă stăpânesc. Mă hotărâsem să nu mai fac după cum mă tăia capul, ci doar să imit ca o maimuță ce făceau toți ceilalți și să urmez întocmai instrucțiunile ce-mi erau date. Observând că ajunsesem să vorbesc doar cât și când era necesar, că nu mai aveam nicio inițiativă trăsnită, oamenii mari din jur păreau, în sfârșit, ușurați.

Totuși, la liceu, mutenia și pasivitatea mea se transformaseră în cauzele tuturor problemelor pe care le aveam. Pentru mine, însă, să-mi țin gura era cea mai bună metodă, cea mai logică soluție să-mi văd de viața mea, să pot supraviețui. În raportul de evaluare, profesorii mei scriseseră „Fă-ți mai mulți prieteni, joacă-te în aer liber!”, însă eu refuzam cu încăpățânare să vorbesc mai mult decât era necesar. Sora mea, cu doi ani mai mică decât mine, era diferită. Era ceea ce se cheamă un copil normal. Cu toate astea, nu mă evita, ci, din contra, ținea foarte mult la mine. Când era certată din cauza unor prostioare obișnuite, de copil, mă duceam la mama și o întrebam: „Ce ai? De ce ești nervoasă?”. Mulțumită întrebărilor mele, predica pe

care mama o ținea surorii mele se curma brusc. Cea mică îmi era recunoscătoare de fiecare dată când interveneam – probabil credea că-i țin partea.

Cum nu prea mă interesau nici jucăriile și nici dulciurile, i le dădeam ei pe toate. Asta explică de ce se ținea după mine ca un cățeluș. Eram importantă pentru familia mea, toți mă iubeau și tocmai de asta erau îngrijorați de felul meu de a fi. Când i-am auzit pe părinții mei discutând despre ce-ar trebui să facă să mă „vindece", m-am întrebat în sinea mea ce era de vindecat la mine? Mi-aduc că aminte că, odată, tata m-a urcat în mașină și am mers împreună într-un oraș, departe, să mă consulte un specialist. Suspiciunea psihologului – că adevărata cauză a stării mele ar fi fost mediul familial – era contrazisă de realitate: tata, funcționar bancar, era un om blând și tăcut, dar serios și conștiincios; mama era timidă, dar bună la suflet, iar soră-mea ținea la mine.

— În orice caz, continuați să o înconjurați cu dragoste și vom vedea cum evoluează.

Aceasta a fost concluzia specialistului care, sinceră să fiu, nu mi-a agravat situația, dar nici n-a îmbunătățit-o. Ai mei nu au făcut altceva decât să continue să mă educe cu afecțiune. La școală nu aveam prieteni, dar asta nu înseamnă că am fost agresată fizic sau verbal de colegii mei. M-am descurcat în felul meu și am reușit să trec cu brio prin școala primară și prin gimnaziu, tocmai pentru că învățasem să-mi țin gura, să nu spun nimic deplasat, să nu mă bag unde nu-mi fierbe oala. Absolvisem liceul, intrasem la facultate, dar eram neschimbată. Timpul liber mi-l petreceam singură, nu discutam lucruri intime cu nimeni. Deși nu mai făceam aceleași năzbâtii ca în școala primară, ai mei erau îngrijorați că voi fi incapabilă să supraviețuiesc în societatea zilelor noastre, atât timp cât nu mă voi schimba. Timpul a trecut, iar eu ajunsesem o femeie în toată firea, convinsă fiind că va trebui să mă „vindec" cândva.

*

Eram studentă în anul întâi de facultate când minimarketul Smile Mart s-a deschis, pe 1 mai 1998, în fața stației de metrou Hiiromachi. Îmi aduc aminte foarte bine cum l-am descoperit, chiar înainte de inaugurare. Abia începusem semestrul și, într-o zi, întorcându-mă singură de la o reprezentație de teatru tradițional japonez – eveniment ce făcea parte din festivalul studențesc al facultății noastre – am luat-o pe o alee greșită. Brusc am realizat că mă rătăcisem într-un cartier invadat de clădiri cu birouri, un loc în care nu mai fusesem niciodată. După ce m-am dezmeticit puțin, mi-am dat seama că pe străzi nu era nici țipenie. Era o zonă plină de clădiri albe – frumoase și impunătoare. Rătăceam de una singură într-un peisaj

artificial ce semăna cu macheta unui oraș, făcută din hârtie. Era duminică după-amiază, dar în afară de mine nu mai era nimeni pe străzile acelui oraș-fantomă, acelui univers strivit de clădiri.

Copleșită de senzația stranie că mă aflu într-o altă lume, am iuțit pașii, căutând cu disperare o stație de metrou. Când am dat cu ochii de indicatorul stației, am răsuflat ușurată și am început să alerg spre gura de metrou. În timp ce alergam, în câmpul meu vizual a intrat, pe neașteptate, un spațiu transparent ca un acvariu, situat la parterul unui imobil de birouri de un alb imaculat. Nici urmă de banner. Un singur afiș fusese lipit pe geamul exterior: ÎN CURÂND DESCHIDEM SMILE MART ÎN STAȚIA HIIROMACHI! ANGAJĂM PERSONAL! Oprită în fața peretelui de sticlă, am aruncat o privire înăuntru, prudentă, ca și cum n-aș fi vrut să mă vadă cineva: dincolo de geam nu era nimeni, doar câteva rafturi albe și goale, așezate de-a lungul unor pereți acoperiți din loc în loc cu folii mari din plastic – semn evident că spațiul era în curs de amenajare.

Mi-era imposibil să cred că peisajul dezolant la care mă uitam avea să se transforme în curând într-un minimarket. Banii pe care îi primeam lunar de la părinții îmi erau de ajuns, dar chiar și așa îmi surâdea ideea să-mi iau o slujbă cu jumătate de normă. Mi-am notat numărul de telefon de pe afiș, m-am întors acasă și a doua zi am sunat. M-au angajat pe loc, după un interviu sumar, în care mi s-a spus că pregătirea noilor angajați urma să înceapă săptămâna următoare. Când m-am prezentat în ziua și ora stabilită, am constatat că lucrările de amenajare avansaseră. Începea să semene a minimarket, chiar dacă vedeam doar rafturile pe care erau aranjate la linie produsele de papetărie, seturile de batiste și alte mărunțișuri.

Veniseră și ceilalți angajați cu jumătate de normă, selecționați la interviu: tinere ce păreau studente (la fel ca mine), băieți ce aveau aerul tipic al tinerilor japonezi ce schimbă joburile temporare cu jumătate de normă ca pe șosete, femei puțin mai în vârstă ce aduceau a casnice – pe scurt, eram vreo cincisprezece suflete, un amestec de toate vârstele și stilurile vestimentare, rătăcind confuzi prin magazin. După câteva minute a apărut și instructorul trimis de la sediul central al lanțului de magazine și ne-a distribuit uniformele de lucru. Le-am pus pe noi, aranjându-le conform instrucțiunilor scrise pe afișul lipit pe un perete. Noi, fetele cu părul lung, ni l-am strâns la spate, ne-am scos ceasurile și alte accesorii, ne-am așezat în linie dreaptă: brusc, adunătura ciudată începea să semene cu ce se poate numi „personalul unui magazin”.

Primele lucrurile pe care le-am învățat la instructaj au fost expresia feței și saluturile de întâmpinare a clienților. Aliniați umăr la umăr, cu spatele drept, toți ne-am ridicat colțurile gurii, încercând să imităm fața zâmbitoare de pe afișul la care trăgeam cu coada ochiului. Apoi, unul câte unul, am fost puși să exersăm salutul *Bine ați venit la magazinul nostru!*

Instructorul ne ținea din scurt: dacă nu strigam suficient de tare sau dacă i se părea că expresia de pe fețele noastre e ciudată ori încordată ne corecta, țipând la noi.

— Nu e bine! Încă o dată! Doamna Okamoto, nu mai fiți timidă! zâmbiți larg! Aizaki! Măi băiete, nu te aud! Mai tare, mai cu putere! Așa! Încă o dată! Bine, domnișoara Furukura! Foarte bine! E perfect! Ține-o tot așa, cu entuziasm și energie!

Mă pricepeam de minune să imit mișcările și mimica instructorului, și videoclipul pe care-l văzusem în vestiar. Era pentru prima dată în viață când cineva mă învăța cum să am o expresie normală a feței, cum să vorbesc normal. Înainte de deschiderea minimarketului, timp de două săptămâni, am repetat în perechi, practicând cu niște clienți imaginari cum să gestionăm relația cu cei reali. Am învățat să zâmbim când ne uităm în ochii clienților, cum să-i salutăm aplecând ușor capul, dar și cum să împachetăm tampoanele pentru menstruație în pungi de hârtie, cum să ambalăm separat produsele alimentare reci de cele fierbinți, cum să ne dezinfectăm mâinile cu alcool când trebuie să-i servim pe clienți cu produse din vitrina caldă de fast-food. Ca să ne obișnuim cu banii, în sertarul casei de marcat erau puse bancnote și monede adevărate, reale. Doar pe bonul ce ieșea din casă era tipărit cu litere mari *PRACTICĂ.* Părea mai mult o joacă de-a cumpărăturile, de vreme ce colegii de muncă, îmbrăcați în uniforme, jucau rolul clienților imaginari. A fost amuzant să-i văd pe acei oameni atât de diferiți – studente, studenți, băieți ce cântau în trupe rock, tineri ce munceau numai pe contracte temporare, casnice, elevi la seral – îmbrăcând aceleași uniforme și contopindu-se într-o singură și aceeași creatură – *angajatul de la minimarket.* La finalul zilei de practică, toți ne dădeam jos uniformele, revenind la noi înșine. Aveam senzația că ne schimbăm hainele doar ca să ne transformăm în alte creaturi.

După două săptămâni de practică, veni în sfârșit ziua când minimarketul și-a deschis ușile. În acea zi am fost în tura de dimineața. Rafturile albe, ce fuseseră goale, le-am găsit pline ochi de produse. Îngrămădite unele în altele, arătau ciudat, ireale. La ora inaugurării, când angajații au deschis ușile, nu-mi venea să-mi cred ochilor: „De data asta, totul e pe bune”, mi-am spus în gând. Intrau clienți în carne și oase, nu erau imaginari, ca cei din timpul orelor de practică. Eram într-un

cartier de birouri, așa că îmi închipuisem că vor veni doar clienți la patru ace, îmbrăcați în costum sau în uniforme ale companiilor. Mă înșelasem: primii noștri clienți au fost niște oameni care locuiau în zonă, ținând în mână pliantele cu promoții pe care le distribuiserăm înainte de deschidere. Mă uitam fascinată la cea care deschidea coloana, o doamnă de vârstă venerabilă, mergând încet, sprijinindu-se în baston. În urma ei venea un șir lung de oameni din cartier, înarmați cu cupoane de reducere pentru *onigiri* și caserole cu mâncare gătită.

— Hei, Furukura! Ce faci? Deschide gura și întâmpină clienții! mă atenționă șeful magazinului, aducându-mă cu picioarele pe pământ.

— Bună ziua! Bine ați venit la Smile Mart! Cu ocazia inaugurării magazinului nostru, astăzi vă oferim promoții speciale! Vă rugăm să aruncați o privire în galantare! am tresărit brusc din reverie.

Frazele pe care le învățasem pe de rost la orele de practică îmi sunau diferit acum, când în fața noastră erau clienți în carne și oase, și nu imaginari. Niciodată nu mi-am închipuit câte sunete poate „scoate” un client: magazinul vibra de pașii și glasurilor lor, de foșnetul pungilor cu dulciuri aruncate în coșuri, de ușa frigiderului ce se închidea și deschidea atunci când scoteau din el sticle cu băuturi reci. Copleșită de vacarm, continuam să țip întruna *Bună ziua! Bine ați venit la Smile Mart!* Mulțimea de caserole cu mâncare gătită și pungi cu dulciuri, atât de frumos aliniate pe rafturi, căzuse pradă mâinilor lor, prăbușindu-se în coșuri în niște grămezi bizare, aproape ireale. Dar tocmai datorită acelor mâini minimarketul ăsta atât de artificial se schimbase, căpătând viață, puțin câte puțin.

Prima care a ajuns la casa de marcat a fost doamna în vârstă ce emana eleganță și rafinament, aceeași ce trecuse prima pragul minimarketului nostru. Trupul meu încordat stătea în fața casei de marcat, în timp ce mintea îmi trecea pentru a mia oară prin manualul de instructaj. Bătrâna doamnă își ridică coșul pe tejgheaua pe care era casa de marcat: în el erau un *chou à la creme,* un sandvici și câteva *onigiri.* Adunați în spatele meu, ceilalți colegi și-au îndreptat spatele de îndată ce femeia a ajuns în fața casei. Conștientă că toți ochii erau ațintiți asupra mea, mi-am aplecat ușor capul în fața ei, așa cum fusesem instruită.

— Bună ziua! Bine ați venit la magazinul nostru! am salutat-o imitând întocmai intonația femeii din caseta vizionată în orele de practică.

Am tras coșul mai aproape, apoi, exact așa cum învățasem, am luat produsele din coș, unul câte de unul, și am început să scanez codurile de bare. Lângă mine, șeful de magazin punea cu mișcări rapide produsele în sacoșă.

— La ce oră deschideți dimineața? mă întrebă bătrâna doamnă.

— Ăăăă… păi astăzi am deschis la ora zece! Ăăăă… de azi înainte vom fi deschiși non-stop!

Răspunsurile inepte la întrebări pe care nu le practicasem la instructaj l-au făcut pe șeful meu să intervină imediat.

— Stimată doamnă, începând de astăzi, magazinul nostru va fi deschis non-stop, șapte zile pe săptămână, pe tot parcursul anului. Vă rugăm să mai treceți pe la noi! Vă așteptăm!

— O! Cum? Magazinul e deschis și noaptea? Și dimineața, la primele ore?

— Da! am răspuns eu convingătoare, încuviințând din cap.

— Ce bine! Vedeți, eu merg tare greu… cu spatele ăsta gârbovit. Era un chin pentru mine să ajung la supermarket, e departe de casă, a continuat femeia, zâmbindu-mi.

— Așa e! De-acum încolo, magazinul va fi deschis non-stop! Vă rugăm să mai treceți pe la noi! am repetat, sigură pe mine, aceleași fraze pe care le spusese și șeful meu.

— Minunat! Dar o să vă fie greu să munciți atât de mult!

— Vă mulțumim pentru grija dumneavoastră! am răspuns entuziasmată, înclinând ușor capul, așa cum făcuse și șeful meu.

— Ha-ha-ha! Eu vă mulțumesc! Am să mai trec pe aici! a răspuns bătrâna doamnă înainte să se îndrepte spre ieșire.

— Excelent, domnișoara Furukura! Ai fost perfectă! mă lăudă șeful magazinului. E prima dată când ești la casa de marcat, dar ai fost stăpână pe situație, ai reacționat cu mult calm! Așa te vreau! Foarte bine! Ține-o tot așa! Fii atentă! Mai vine un client!

Mi-am îndreptat privirea spre bărbatul ce venea spre casă, ținând în mână un coș plin cu pachețele de *onigiri,* la preț promoțional.

— Bună ziua! Bine ați venit la magazinul nostru! l-am întâmpinat voioasă, pe același ton, aplecând ușor capul și luându-i coșul.

A fost momentul în care am simțit pentru prima dată că eram și eu, în sfârșit, o piesă mică din marele mecanism al societății. Cu siguranță, a fost ziua în care mă transformasem într-o *piesă normală* a lumii în care trăiam.

*

Din acea zi, Smile Martul din fața stației de metrou Hiiromachi a rămas deschis non-stop, luminile lui nu s-au stins

niciodată. Câteodată iau un calculator și fac inventarul orelor care au trecut de la acea zi de 1 mai 1998. Cu o zi în urmă minimarketul intrase în cel de-al nouăsprezecelea an de activitate. Prin urmare, asta înseamnă că au trecut o sută cincizeci și șapte de mii opt sute de ore de când Smile Mart s-a deschis! Împlinisem treizeci și șase de ani și lucram de optsprezece ani la același magazin, Smile Mart. Nu mai rămăsese niciun angajat din vechea echipă cu care făcusem practică. De atunci am schimbat șapte șefi de magazin, iar azi sunt la al optulea. Niciunul din produsele pe care le-am vândut în acea zi nu mai sunt pe piață. Doar eu am rămas: sunt tot aici, la Smile Mart, angajată cu jumătate de normă.

Ce bucuroși au fost ai mei când am început să lucrez! Apoi, după ce absolvisem facultatea, când le-am spus că aveam de gând să continui munca la minimarket, nu s-au împotrivit, ba chiar m-au încurajat. La urma urmei, progresasem enorm, eu, cea care, înainte să lucrez la Smile Mart, duceam o viață izolată. Eram studentă în anul întâi de facultate când m-am angajat, și pe atunci lucram patru zile pe săptămână, inclusiv sâmbăta. Anii au trecut, și azi lucrez cinci zile pe săptămână. După terminarea programului mă duc direct acasă și mă ghemuiesc pe salteaua pe care nu o strâng niciodată, aruncată în mijlocul camerei mele strâmte, ce nu are mai mult de zece metri pătrați. Imediat după ce am absolvit facultatea, am plecat de la ai mei, mi-am căutat o cameră cu chirie ieftină și așa am ajuns să locuiesc aici.

Cu timpul însă familia mea a început să-și facă griji pentru mine: niciodată nu-mi căutasem un loc de muncă stabil, continuam cu încăpățânare să lucrez cu jumătate de normă la același minimarket. Îngrijorările lor nu mă afectau, oricum era mult prea târziu pentru mine să fac o schimbare. De fapt, nici eu nu înțelegem de ce țin musai să lucrez la un minimarket, de ce nu-mi caut un alt loc de muncă *normal.* E adevărat, sunt o angajată model, ca la carte, pentru că am urmat cu sfințenie instrucțiunile scrise în manualul angajatului perfect. Dar, dincolo de litera manualului, habar nu am nici acum ce ar trebui să fac să fiu și eu o persoană normală în societate.

Îngăduitori, ai mei acceptă și acum că încă mai lucrez cu jumătate de normă. Trecusem de douăzeci de ani și începusem să am mustrări de conștiință față de părinți. Am încercat să-mi caut un loc de muncă stabil cu normă întreagă, am aplicat de mai multe ori, dar cu experiența de vânzătoare cu jumătate de normă, rareori treceam de etapa selecției CV-urilor. Dacă printr-o minune ajungeam la etapa interviului, nu eram în stare să-mi găsesc cuvintele, să explic de ce continuam să lucrez cu jumătate de normă, de atâția ani.

Până și în vis mă văd cum tastez la casa de marcat – cine știe, o fi probabil tot din cauză că lucrez într-un minimarket. Speriată, deschid ochii și încep să-mi frământ mintea cu felurite gânduri: „Aoleu! N-am pus prețul pe noile pungi cu chipsuri!… În ultima vreme am vândut multe sticle cu ceai fierbinte, ar fi bine să aprovizionez vitrina caldă de băuturi”. Mi s-a întâmplat să mă trezesc în miez de noapte, speriată de propria voce răsunându-mi în timpane: *Bine ați venit la Smile Mart!* În nopțile în care nu pot să dorm, stau și mă gândesc tot la minimarket: mi-l imaginez ca pe o cutie din sticlă cu pereți transparenți ce vibrează de energie, plin de viață, chiar și bezna nopții. În capul meu e asemenea unui acvariu, sclipind de curățenie, funcționând perfect, ca un ceas. Și de fiecare dată când mi-l imaginez așa, încep să-i aud susurul dulce ce mă liniștește și mă face să adorm. Dimineața mă transform din nou în angajata de la minimarket, o rotiță a lumii în care trăiesc. Doar așa pot să fiu normală. Doar toate astea mă pot face o ființă umană normală.

*

E opt dimineață și deschid ușile minimarketului Smile Mart din fața stației de metrou Hiiromachi. Tura mea începe la nouă, așa că mi-am făcut un obicei să mă duc repede în vestiar și să mănânc. De cum intru în magazin, înșfac o sticlă de plastic de doi litri cu apă plată, iau din frigider o chiflă dulce și un sandvici ce mai au puțin și expiră, le plătesc la casă, intru valvârtej în vestiar și încep să înfulec, trăgând cu ochiul la monitorul mare al camerei de supraveghere. Îl văd pe Dat, băiatul vietnamez, nou angajat, contabilizând încasările din schimbul de noapte și bătând de zor la casa de marcat. Șeful nostru se agită printre rafturi, în timp ce-i dă instrucțiuni începătorului, încă neobișnuit cu munca din minimarket. Înghit sandviciul pe nemestecate, îmi pun uniforma, ies din vestiar și alerg spre casa de marcat, gata să dau o mână de ajutor, dacă e nevoie.

De obicei mănânc doar ce-mi cumpăr din magazin: dimineață, un sandvici sau o chiflă dulce, în pauza de la prânz iau un pachețel cu *onigiri* sau ceva din vitrina caldă de fast-food, iar seara, înainte să plec acasă, sunt prea frântă de oboseală ca să mă duc în altă parte să fac cumpărături, așa că n-am de ales și iarăși cumpăr ceva din magazinul nostru. Cât timp lucrez, beau jumătate din petul cu apă plată, iar la plecare pun sticla într-o sacoșă ecologică. Cealaltă jumătate o termin noaptea, acasă. De fiecare dată când mă gândesc că trupul meu supraviețuiește cu mâncarea cumpărată din minimarket, mă simt o parte din el, de parcă aș fi raftul pe care sunt aranjate mărunțișurile de uz personal sau automatul de cafea.

După ce termin de mâncat, mă pun la curent cu informațiile despre starea vremii sau intru în baza de date a magazinului. Buletinul meteo este o sursă vitală pentru funcționarea unui minimarket, pentru vânzări. Diferența de temperatură față de ziua precedentă este și ea foarte importantă. Azi temperatura minimă va fi de paisprezece grade, cea maximă de douăzeci și unu de grade. Va fi înnorat, iar pe seară se anunță ploaie, deci temperatura resimțită la nivelul corpului va fi mai mică decât cea estimată. Când e caniculă, cel mai bine se vând sandviciurile, iar în zilele friguroase merg bine *onigiri,* chiflele chinezești cu diverse umpluturi, și produsele de patiserie. Chiar și vânzările preparatelor din vitrina de lângă casa de marcat variază în funcție de vremea de afară. Când e frig, din vitrina cu preparate calde cel mai bine se vând crochetele. „Azi avem promoție, vom face multe crochete”, îmi spun în gând. Nici nu-mi dau seama când zboară timpul și, cât mă ocup de una, de alta, încep să sosească și ceilalți colegi de tură.

Era trecut de opt și jumătate când ușile s-au deschis și am auzit o voce răgușită.

— ’Neața! mă salută doamna Izumi, șefa grupei de angajați cu jumătate de normă, o femeie pe care te poți baza oricând.

E mai mare decât mine cu un an, are treizeci și șapte de ani, și e casnică. E genul de femeie bătoasă, dar când e vorba de muncă, dă repede din mâini, e eficientă. Ca de obicei, a venit la serviciu îmbrăcată în haine ostentative și în culori țipătoare, dar într-o clipită o văd în fața dulapului personal, scoțându-și pantofii cu toc și încălțându-se cu niște tenișI comozi.

— Domnișoară Furukura, și azi ai venit devreme! A! Asta-i o chiflă abia scoasă la vânzare, nu-i așa? Cum e? E bună? mă întrebă, uitându-se la mâna în care țineam chifla dulce cu mango și ciocolată.

— Ăăăă… Crema-i cam ciudată și miroase înțepător, nu prea-ți vine să muști din ea. Aș zice că nu-i chiar atât de bună.

— Vorbești serios? Aoleu! Ce ne facem? Șeful a comandat o sută de bucăți! Să ne străduim să vindem măcar ce ne-au livrat azi-dimineață…

— Da, doamnă Izumi! Așa vom face!

Mi se pare ciudat să lucrez cu o femeie de vârstă apropiată, de vreme ce majoritatea angajaților sunt studenți ori au contracte temporare. Doamna Izumi își strânge părul la spate, îmbracă o cămașă albă peste tricoul de jerseu albastru-închis, își pune cravata bleu și-i strânge bine nodul. La început, când s-a deschis minimarketul, nu aveam reguli așa de stricte, dar de când cu noul șef toți suntem obligați să purtăm cămașă și cravată sub sarafan. Doamna Izumi tocmai se aranja în fața oglinzii când Sugawara intră pe ușă.

— Bună dimineața!

La douăzeci și patru de ani, Sugawara e o fată veselă care vorbește întotdeauna tare. Vocalistă într-o formație de rock, ne bate la cap tot timpul că vrea să-și vopsească în roșu părul tuns foarte scurt. E cam plinuță, dar are farmecul ei. Înainte de venirea doamnei Izumi la minimarket, Sugawara întârzia destul de des, ba chiar a fost de multe ori luată la rost de șeful de magazin pentru că nu-și scoate piercingul în timpul programului. Dar datorită felului blând al doamnei Izumi de a-i face observație și a o educa, Sugawara e acum o angajată serioasă și conștiincioasă. În tura de dimineață mai sunt și doi băieți: Iwaki, un student înalt și slab, și Yukishita – ăsta a schimbat contractele temporare ca pe șosete. De curând și-a găsit un loc de muncă cu normă întreagă și va pleca din magazin. Iwaki ne-a spus că-și caută și el de lucru în altă parte, așa că are nevoie de mai multe zile libere. Ca să nu lase magazinul de izbelițe, șeful nostru știe că n-are de ales: fie trece el din schimbul de noapte în cel de zi, fie angajează pe altcineva în locul lui Iwaki.

Eu, cea de acum, sunt rezultatul oamenilor din jurul meu: am în mine treizeci la sută din doamna Izumi, treizeci la sută din Sugawara, douăzeci la sută din șeful meu, iar restul de douăzeci la sută sunt din fostele mele colege Sasaki (a plecat de la noi în urmă cu jumătate de an) și Okazaki (a fost șefa noastră de echipă până mai acum un an). Eu, cea de azi, sunt rezultatul a tot ce am absorbit din oamenii din propriul trecut. M-am „infestat” de la cei din jur, iar felul meu de a vorbi e un amestec între stilul doamnei Izumi și al lui Sugawara. Chestia asta e valabilă pentru toți oameni – cel puțin așa cred eu. Zilele trecute colegele din trupa lui Sugawara au venit la noi în minimarket – toate vorbeau la fel ca ea, toate erau îmbrăcate ca ea. După ce s-a angajat la noi doamna Izumi, Sasaki îi imita intonația când spunea la sfârșitul programului „Mulțumim pentru efortul depus! Ne vedem mâine!”. Odată a venit să ne ajute o bună fostă colegă de-a doamnei Izumi, de la magazinul unde lucrase înainte. Se îmbrăcase la fel ca doamna Izumi, semănau atât de bine, încât nu știam cum să le deosebesc. Probabil și felul meu de-a vorbi a „infestat” pe cineva. Eu cred că doar așa, „infestându-ne” unii pe alții, suntem în stare să rămânem oameni.

Înainte și după program, doamna Izumi se îmbracă în culori țipătoare, dar nu iese din tiparele vestimentare pentru femeile trecute de treizeci de ani. Prin urmare, mi-am notat numele mărcilor de pantofi pe care-i poartă și m-am uitat la etichetele trenciurilor puse în dulapul ei. Țin minte că o dată – s-a întâmplat doar o singură dată – am tras cu ochiul la gentuța

plină cu cosmetice pe care o lăsase deschisă în vestiar. Conștiincioasă, mi-am notat numele produselor pe care le folosea și ale mărcilor preferate. Totuși, dacă aș imita-o, cei din jur și-ar da seama numaidecât. Așa că, după ce mă informez despre mărcile pe care le poartă doamna Izumi, după ce mă inspir de pe blogurile celor ce poartă îmbrăcăminte de la firmele pe care le preferă ea, îmi cumpăr haine sau șaluri asemănătoare, dar de la alte firme, despre care aflu tot de pe blogurile de modă. Stilul doamnei Izumi – hainele, accesoriile, chiar și tunsorile pe care le afișează – mi se pare a fi cel mai potrivit pentru o femeie între treizeci și patruzeci de ani.

Stăteam de vorbă în vestiar când am observat că privirea doamnei Izumi se oprește pe balerinii pe care-i purtam.

— A! I-ai luat de la magazinul din Omotesando[3], nu-i așa? Și mie plac pantofii pe care-i vând acolo! Eu mi-am luat niște cizmulițe de la ei…

De fiecare dată când suntem în vestiar, are obiceiul să vorbească pe un ton languros, lungind ultima silabă a cuvintelor, legându-le unele de altele. I-am spus că într-o zi, când era la toaletă, mi-am notat numele firmei scris pe talpa pantofilor cu care venise la serviciu. Așa mi-am cumpărat balerinii de la firma ei preferată.

— Vorbesc serios! Dacă stau bine și mă gândesc, sunt pantofii de culoare albastru-închis pe care i-ați purtat deseori la magazinul la care ați lucrat înainte. Vai! Ce drăguți erau! i-am răspuns afectată, încercând să imit stilul lui Sugawara, dar păstrând un ton matur.

Sugawara vorbește sacadat și precipitat, complet diferit de doamna Izumi, dar mi-am dat seama că amestecul dintre cele două stiluri nu e rău deloc, ba chiar sună ciudat de… bine!

— Se pare că avem aceleași gusturi, domnișoară Furukura, nu-i așa? Să știi că-mi place și geanta pe care-o porți… ce drăguță e! îmi spuse zâmbind larg.

Evident că avem aceleași gusturi de vreme ce mă chinuiesc s-o imit. N-am nicio îndoială că în ochii celor din jurul meu arăt ca o femeie care poartă o geantă potrivită vârstei mele, care vorbește așa cum trebuie – rezervat, doar atât cât să nu dau senzația că sunt nepoliticoasă sau că țin oamenii la distanță.

— Doamnă Izumi! strigă cât o ținu gura Sugawara, în timp ce se schimba în fața dulapului său. Ați fost ieri în tură, nu-i așa? Sunt vraiște cutiile cu supă instant cu tăieței!

— Sigur că am fost! După-amiază era totul în ordine, dar băiatul din tura de noapte iar a lipsit nemotivat, l-o fi înlocuit puștiul ăla nou-angajat, Dat…

— Cuuum? Iar a tras chiulul? întrebă Sugawara încruntată, trăgându-și fermoarul uniformei în timp ce venea spre noi. Nu-mi vine să cred! Parcă n-ar ști c-am mai rămas doar o mână de oameni în ture! Nici nu mă mir că magazinul arată în halul ăsta! E oră de vârf și el nici măcar n-a scos cutiile cu băuturi!

— Știu, așa e! E cumplit ce se-ntâmplă! Șeful mi-a spus că n-are încotro și de săptămâna asta trece el în schimbul de noapte. Asta e… avem doar angajați noi în tura de noapte, încă nu-s obișnuiți…

— Și tocmai acum s-a găsit să lipsească și Iwaki din tura de zi, cică se duce la interviuri pentru un alt job! Nu stăm bine deloc, ce ne facem? Vrea să plece de la noi, îl privește, să plece! Dar măcar să ne spună și nouă din timp, că altfel tot greul cade tot pe noi, ăștia de lucrăm cu jumătate de normă!

Ascultându-le pe cele două colege discutând aprins, începusem și eu să mă neliniștesc. Totuși nu simțeam nici cea mică urmă de mânie. „Suntem puțin angajați, avem probleme” – asta e tot ce mi-am spus în gând. Am tras cu ochiul la Sugawara și, imitându-i mișcările mușchilor feței, așa cum făcusem și în perioada de practică, am simțit nevoia să spun și eu ceva.

— Cuuum? Iar a tras chiulul? Nu-mi vine să cred! Parcă n-ar ști că am mai rămas o mână de oameni în ture!

Văzând cum o imitam pe Sugawara, doamna Izumi izbucni în râs, în timp ce-și scotea ceasul și inelele.

— Ha-ha-ha! Uau! Domnișoara Furukura, te-ai enervat nu glumă! Dar ai dreptate: e de neconceput ce-a făcut băiatul ăla!

Imediat după ce m-am angajat, am observat ce fețe fericite fac colegii mei de îndată ce mă enervez, exact din aceleași motive ca ei. Dacă șeful e furios, cu capsa pusă, mă înfurii și eu, când colegii mei de tură sunt nervoși că a mai tras careva chiulul de la tura de noapte, îmi arăt și eu indignarea – și uite-așa se naște între noi un straniu sentiment de solidaritate, și toată lumea din jurul meu pare fericită să mă vadă supărată sau nervoasă. Mă uit la doamna Izumi și la Sugawara: le citesc încântarea pe chipuri și răsuflu ușurată, spunându-mi în gând *Uraaa! Sunt tare, ce mai! În sfârșit, am reușit să fiu un om normal!*

Doamna Izumi se uită la ceas și ne strigă, pe mine și pe Sugawara.

— Fetelor! E timpul pentru repetiția de dimineață!

— Da! Am înțeles!

Aliniate toate trei, umăr la umăr, ne începem ritualul din fiecare dimineață. Doamna Izumi deschide agenda și ne aduce la cunoștință ce sarcini avem astăzi de îndeplinit și ce chestiuni merită atenție specială.

— Ăăăă… produsul special al zilei este chifla dulce cu cremă de mango și ciocolată. Să nu uităm să-i anunțăm pe clienții noștri! Cu voce tare, da? Încă ceva: totul trebuie să strălucească de curățenie! În jurul prânzului e foarte aglomerat, dar chiar și așa, trebuie să avem grijă să frecăm de multe ori podeaua, să ștergem geamurile și ușile! Timpul ne presează, așa că nu mai stau să vă ascult angajamentul că veți face întocmai! Ne-am înțeles? Bine! Atunci, să trecem la saluturile de întâmpinare! Repetați după mine, în cor: *Bună ziua! Bine ați venit la magazinul nostru!*

— Bună ziua! Bine ați venit la magazinul nostru!

— *Sigur că da! Vă servim imediat!*

— Sigur că da! Vă servim imediat!

— *Vă mulțumim că ați cumpărat de la noi!*

— Vă mulțumim că ați cumpărat de la noi! Repetăm toate trei în cor, ne aranjăm uniformele și, strigând tare *Bine ați venit la magazinul nostru!* ieșim una câte una din vestiar, eu, ultima din rând.

— Bună dimineața! Bine ați venit la magazinul nostru!

Ah! Ador momentul ăsta! Simt cum orele dimineții se strecoară prin fiecare fibră a trupului meu! De fiecare dată când intră un client pe ușa magazinului, clinchetul clopoțelului îmi sună dumnezeiește în urechi, de parcă aș auzi dangătul clopotelor de la biserică. Știu că dincolo de ușa vestiarului mă așteaptă cutiuța mea, scăldată în razele soarelui: acolo, în minimarket, e lumea mea normală, un univers de nezdruncinat, ce merge perfect, fără oprire. Acolo, în cutiuța îmbăiată de soarele strălucitor, e lumea în care eu am încredere.

*

De obicei sunt liberă vinerea și duminica. Câteodată, în zilele de vineri, mă întâlnesc cu o amică ce s-a măritat și locuiește în orașul în care am crescut împreună. Hotărâtă să-mi țin gura, cât am fost elevă nu mi-am făcut prieteni. Dar, după ce am început să lucrez la minimarket, m-am împrietenit cu ea la o reuniune a foștilor colegi de clasă.

— Furukura! Ce mult a trecut de când nu ne-am văzut! Cât pe ce să nu te recunosc, ce te-ai schimbat! îmi spuse veselă Miho.

Apoi am început să pălăvrăgim verzi și uscate: că avem amândouă același model de geantă, dar în culori diferite, că ar fi bine să mergem împreună la cumpărături, în fine, am schimbat adresele de e-mail, și de atunci, din când în când, luăm prânzul sau dăm o raită prin magazine. Miho e măritată și locuiește cu soțul ei într-o casă cumpărată la mâna a doua, unde deseori dă petreceri pentru prieteni. De multe ori mi-e greu să mă întâlnesc cu ea, știind că a doua zi sunt în tură la

minimarket. Dar mi-am făcut un obicei să-i accept invitațiile – singurul meu punct de contact cu lumea din afara magazinului și ocazie prețioasă să pot socializa și eu cu „femei normale, de vârsta mea”.

Împreună cu Yukari, ce venise și cu copilul, și cu Satsuki, măritată, dar fără copii, ne-am adunat la Miho acasă. Toate cumpăraserăm prăjituri, ca să meargă mai bine ceaiul. Trecuse mult timp de când nu o mai văzusem pe Yukari. Din cauza serviciului bărbatului ei, o perioadă fusese plecată din orașul natal. În timp ce savuram prăjiturile cumpărate de la mallul din fața stației de metrou, eu, Satsuki și Miho râdeam cu gura până la urechi când o vedeam pe Yukari privindu-ne cu nostalgie, repetând întruna ce dor i-a fost de noi.

— Nicăieri nu-i ca acasă! Abia mă măritasem când ne-am văzut ultima oară, nu-i așa, Keiko?

— Da, da! Așa e! Țin minte că te-am sărbătorit împreună cu mai mulți prieteni, am făcut și carne la grătar. O! A fost o petrecere pe cinste! i-am răspuns entuziasmată, copiind din stilul doamnei Izumi și al lui Sugawara.

— Keiko… te-ai schimbat, mi-a spus Yukari, fixându-mă cu privirea, uimită de tonul meu prețios, nefiresc. Obișnuiai să vorbești mai natural. Nu știu… ești schimbată… cine știe, o fi din cauză că ți-ai schimbat tunsoarea.

— Pe bune? întrebă Miho, dând din cap neîncrezătoare. Mie nu mi se pare deloc schimbată. Noi două ne vedem destul de des… cred că de asta nici nu mi-am dat seama.

Totuși Yukari avea dreptate. La urma urmei, lumea pe care o „absorbeam” în mine era în permanentă schimbare. Așa cum apa din corpul meu de la ultima întâlnire cu prietenele mele fusese azi înlocuită cu alta, tot așa se schimbă și mediul care mă modelează. Când ne-am întâlnit cu câțiva ani în urmă, vorbeam altfel. Nici nu-i de mirare: pe atunci, majoritatea celor ce lucrau cu jumătate de normă la minimarket erau studenți mai degrabă calmi și relaxați.

— Așa o fi, cum spui tu… cine știe, poate chiar m-am schimbat. Ha-ha-ha! am râs forțat, fără să intru în detalii.

— Mie se pare că acum te îmbraci puțin altfel, nu-i așa? mă întrebă Satsuki. Înainte nu obișnuiai să fii atât de șic.

— Așa e! Fusta de pe tine e de la un butic din Omotesando, nu? Am probat și eu una, de altă culoare. Ce drăguță e!

— În ultima vreme îmi iau haine numai de acolo.

Zâmbeam amicelor mele, eu, cea care nu mai purta aceleași haine ca în trecut și care, acum, vorbea altfel. Totuși să fi fost eu femeia cu care vorbeau prietenele mele? Cine eram eu, de fapt? În ciuda îndoielilor mele, Yukari continua să-mi zâmbească, spunându-mi a nu știu câta oară ce dor îi fusese de

mine. Miho și Satsuki vorbesc la fel și afișează aceleași expresii – poate o fi din cauză că locuiesc în același oraș și se întâlnesc deseori.

În special când mănâncă prăjituri, seamănă ca două picături de apă: cu mișcări elegante, strecoară printre buze bucățele mici, folosindu-se de degetele lor înfrumusețate cu o manichiură impecabilă. Încerc să-mi aduc aminte dacă așa au fost dintotdeauna, dar memoria îmi joacă feste, nu-mi amintesc mare lucru. Probabil că deja mi s-au șters din minte ticurile lor și cele mai neînsemnate gesturi pe care le observasem la ultima noastră întâlnire.

— Ar fi bine ca data viitoare să ne strângem mai multe, ce ziceți? Acum că s-a întors și Yukari în oraș, mă gândesc să o chem și pe Shiho…

— A! Minunat! Ce idee bună! am răspuns toate în cor, entuziasmate de propunerea lui Miho.

— Ne aducem soții și copii, facem și un grătar bun…

— O, da! Ce bine ar fi să se împrietenească și copiii! spuse Satsuki.

— Auzi, tu nu ai de gând să faci copii? o întrebă Yukari, sesizând invidia din glasul ei.

— Ba da, cum să nu! Îmi doresc foarte mult să am copii! Până acum am lăsat lucrurile să curgă de la sine, dar de la o vreme mă gândesc că n-ar fi rău să fiu mai activă, să fac ceva să rămân mai repede însărcinată…

— Și ce mai aștepți? E momentul potrivit, nu crezi? o încurajă Miho.

Felul în care Satsuki se uită la copilul lui Miho, ce dormea ca un îngeraș, mă făcu să cred pântecele celor două reacționau la unison.

— Keiko, tu încă nu te-ai măritat? mă luă la întrebări Yukari, întorcându-se brusc spre mine, oprindu-se să mai dea din cap aprobator la schimbul de replici dintre Miho și Satsuki.

— Nu… nu sunt măritată.

— A, da? Mda… să nu-mi spui că și acum lucrezi cu jumătate de normă!?

Întrebarea ei mă pusese pe gânduri, nu știam ce să-i spun. Sora mea mai mică îmi explicase că e destul de ciudat ca o femeie de vârsta mea să nu aibă un loc de muncă stabil, cu normă întreagă, să nu fie măritată, la casa ei.

— Ba da… sunt tot angajată cu jumătate de normă, am răspuns.

Nu avea sens să mă prefac în fața lor, oricum știau realitatea. Am profitat că Yukari părea atât de surprinsă de răspunsul meu și am adăugat precipitată:

— Sunt mai firavă din fire, așa că prefer să lucrez cu jumătate de normă.

Îmi făcusem o regulă să le spun prietenelor mele că din cauza unei boli mai speciale aveam trupul slăbit, că tocmai de asta lucram cu jumătate de normă; la serviciu, în schimb, invocasem că părinții mei sunt bolnavi, că trebuie să am grijă de ei – două scuze diferite pe care le inventase chiar sora mea mai mică.

Cum până la douăzeci și cinci de ani nu e deloc ciudat să schimbi slujbele temporare ca pe bandă rulantă, nu-mi bătusem capul să găsesc scuze speciale. Însă cu timpul, fetele din jurul meu se integraseră în societate – fie se angajaseră, fie se căsătoriseră. Doar eu am rămas pe dinafară: nu sunt nici măritată, și nici nu am un loc de muncă cu normă întreagă. Le spun tuturor că am probleme de sănătate, că sunt firavă, dar știu că mă privesc cu suspiciune, întrebându-se, probabil, de ce am ales o slujbă unde stau zilnic ore întregi în picioare.

— Keiko, te superi dacă te întreb ceva personal? Tu ai fost vreodată îndrăgostită? mă întrebă Satsuki, pe un ton glumeț.

— Îndrăgostită?

— Adică dacă ai avut și tu vreo relație cu cineva, asta te-am întrebat. Nu te-am auzit niciodată vorbind despre dragoste.

— Aaaaa! Ăăăăă… nu… nu am fost niciodată îndrăgostită, i-am răspuns ca un roboțel, sincer, fără să mă gândesc deloc la ce spun.

Șocate de răspunsul meu, amicele mele au amuțit pe loc. Uitasem ce mă învățase soră-mea, că, în astfel de situații, cel mai potrivit e un răspuns ambiguu de genul: „a existat cineva în viața mea, a fost frumos… n-a mers, asta e, eu nu mă prea pricep la bărbați”. O astfel de replică le-ar fi făcut să creadă că am o brumă de experiență în amor, că am avut și eu la viața mea măcar o relație – fie și adulteră –, că am făcut și eu o dată sex, chiar dacă în realitate niciodată nu avusesem un iubit. „La întrebările intime nu trebuie să spui mare lucru. Bâigui ceva și le privește ce concluzii trag”, îmi explicase sora mea. M-am prins prea târziu că la întrebarea lui Satsuki o dădusem în bară.

— Fetelor, eu am câțiva amici care-s homosexuali, așa că pricep destul de bine chestiunile de genul ăsta. În ziua de azi poți să fii ce vrei, chiar și… cum îi zice? A, da! Asexuat! interveni Miho.

— Da, da! Am auzit și eu că sunt din ce în ce mai mulți… se zice că pe tinerii japonezi nu prea-i interesează sexul…

— Eu chiar am văzut o emisiune la televizor… cică pentru unii e destul de greu să-și dezvăluie identitatea sexuală…

Eu nu am făcut niciodată sex, și nici nu mi-am pus problema sexualității mele. Nu mă interesează deloc chestiunea asta cu

sexul, nu mi-am frământat niciodată creierul cu așa ceva. Interogatoriul curgea lin mai departe, fetele presupunând că eu agonizam din pricina asta când, de fapt, nu era deloc așa. Chiar dacă situația ar fi fost cum bănuiau ele, sub nicio formă nu ar fi fost genul de suferință ostentativă despre care ar fi putut pălăvrăgi cu atâta ușurință. Dar niciuna dintre ele nu voia să gândească atât de departe. Aveam senzația că vor să-mi spună că doar discutând pot rezolva problema, tocmai pentru că era lucrul cel mai ușor pentru ele.

La fel a fost și în școala primară când l-am lovit cu lopata în cap pe colegul meu de clasă. Toți adulții din jurul meu s-au grăbit să-mi acuze familia, gândindu-se că sunt un copil abuzat de părinți, deși nu aveau absolut nicio dovadă. Faptul că eram un copil maltratat reprezenta pentru ei singura explicație plauzibilă pentru ce făcusem. Doar acceptând ideea asta se simțeau liniștiți, așa că au insistat să recunosc că trăiam într-o familie cu probleme.

„Ce tâmpenie!”, îmi spuneam în mintea mea, „De ce oare simt oamenii nevoia să fie liniștiți în privința altora?”. Însă când am deschis gura, nu am fost în stare decât să imit ca un papagal ce mă învățase soră-mea să spun când sunt încolțită în astfel de situații.

— A, nu, nu! Am o sănătate firavă! Asta-i tot!

— Oh, da! Suferi de o boală cronică, nu-i așa? O! Cred că îți este foarte greu!

— Ești bolnavă de mult, nu? Cum te simți? Să te ajutăm cu ceva?

Dacă aș fi putut, m-aș fi întors la minimarket cât mai repede cu putință. Acolo sunt apreciată pentru ce sunt – un simplu membru al personalului din magazin – acolo lucrurile nu sunt atât de complicate. De îndată ce ne schimbăm toți în aceleași uniforme, ne transformăm în simplii angajați ai unui magazin. Suntem toți egali, suntem toți aceiași, indiferent de sex, vârstă sau naționalitate.

Mă uit la ceas: e trei după-amiază. La ora asta sigur au terminat de contabilizat încasările pentru prima tură, au schimbat banii la bancă; mai au puțin și încep să aranjeze pe rafturi pachețelele cu produse de patiserie și *onigiri,* descărcate din mașina de marfă. Chiar și atunci când nu sunt în minimarket, mă simt legată de el. Pe un genunchi îmi țin mâna dreaptă, cu unghiile frumos rotunjite, ca să bat cât mai bine pe tastatura casei de marcat. În timp ce-mi mângâi mâna, mintea mea zboară la Smile Mart, la cutiuța mea însorită și plină de viață.

*

În zilele în care mă trezesc devreme, mi-am făcut un obicei să cobor cu o stație înainte de Hiiromachi și să merg pe jos până la magazin. Pe măsură ce mă apropii de minimarket, blocurile, restaurantele și barurile rămân în urma mea, făcând loc cartierului înțesat de imobile cu birouri – o priveliște ce-mi dă senzația atât de reconfortantă că lumea se stinge încet, murind în ritmuri lente. Aici totul a rămas încremenit, exact ca în ziua în care m-am rătăcit pe străzi, când am descoperit magazinul. Dimineața devreme străzile sunt pustii, dar, din când în când, câte un funcționar îmbrăcat la patru ace, în costum, trece pe lângă mine cu pași grăbiți.

Cum majoritatea clienților noștri arată ca simpli locuitori ai unui cartier, nu pot să nu mă întreb unde locuiesc în jungla asta plină de clădiri cu birouri. Mi-i imaginez dormind sau rătăcind într-un ungher al acestei lumi, pustie și părăsită ca un înveliș protector de cicadă. Odată cu lăsarea serii, luminile din birouri transformă cartierul într-un peisaj cu figuri geometrice. Spre deosebire de cartierul unde locuiesc în apartamentul meu modest, fâșiile de lumină de la ferestrele birourilor mi se par reci, lipsite de viață, contopite într-o singură culoare monotonă.

Pentru angajatul unui minimarket plimbarea prin împrejurimile acestuia este o sursă de informații foarte importantă. Dacă la un restaurant din apropiere s-au pus în vânzare caserole cu mâncare gătită, vânzările minimarketului nostru vor avea de suferit. Dacă se deschide un șantier prin zonă, înseamnă că vom avea mai mulți clienți. Smile Mart era deschis de patru ani când un magazin rival a dat faliment. Pur și simplu am fost invadați de clienții lor, lucram mult peste program, iar aglomerația nu se termina nici după orele prânzului. Cum caserolele cu mâncare gătită nu ajungeau pentru toți clienții, șeful nostru a fost aspru criticat de la centru pe motiv că nu estimase corect cererea pieței. Ca un astfel de episod să nu se mai repete, într-o zi am hotărât să-mi fac un obicei să iau zona la pas, ca să observ cu atenție tot ce se întâmplă în apropierea minimarketului.

Astăzi nu am sesizat nicio schimbare specială, cu excepția unei clădiri noi ce pare aproape de finalizare – asta însemnă că atunci când va fi inaugurată vom avea mai mulți clienți la minimarket. Mă îndreptam spre magazin, notându-mi în minte informația prețioasă. Am intrat în minimarket, am cumpărat un sandvici și o sticlă cu ceai și m-am dus în vestiar. Acolo am dat de șeful meu, abia ieșit din tura de noapte: lac de sudoare și stând încovoiat pe un scaun în fața computerului, introducea de zor niște cifre în tabele.

— Bună dimineața!

— O! ’Neața, domnișoara Furukura! Și azi ai venit devreme!

Șeful nostru – al optulea de când s-a deschis magazinul – are treizeci de ani, e un tip energic și vesel, are limba ascuțită, dar nu se dă în lături de la muncă. Al doilea șef al nostru a fost un mare chiulangiu, cel de-al patrulea era serios și obsedat de curățenie, al șaselea a fost urât de toți angajații – era un tip cu apucături ciudate, din cauza lui s-a lăsat cu scandal, îi făcuse pe cei din tura de noapte, să-și dea demisia! Pe cel de-al optulea șef îl au la inimă toți angajații cu jumătate de normă, e un bărbat căruia îi plac muncile fizice, e o plăcere să-l văd la serviciu! Al șaptelea – mai pămpălău din fire, genul lasă-mă să te las – a fost atât de neglijent cu turele de noapte încât magazinul nostru ajunsese într-o vraiște de nedescris. Ce-i drept, șeful nostru cu numărul opt e cam rău de gură, dă cam des cu bâta-n baltă, totuși se poate lucra destul de ușor cu el. Sunt optsprezece ani de când avem un șef, chiar dacă înfățișarea lui a fost alta de fiecare dată. Au fost diferiți, dar, dacă-i pun laolaltă, mi se pare că toți nu sunt decât una și aceeași creatură, *șeful de minimarket.*

Numărul opt are obiceiul să vorbească tare, răsună vestiarul de fiecare dată când deschide gura.

— Domnișoară Furukura, azi ești în tură cu un băiat nou, Shiraha. A făcut practică în schimbul de noapte, dar azi e prima lui tură de zi. Ți-l las în grijă, da?

— E în regulă! Am înțeles! i-am răspuns vioaie.

Fără să-și întoarcă fața spre mine, șeful încuviință dând din cap de mai multe ori, în timp ce mâinile lui continuau să tasteze grăbite cifre peste cifre.

— Știi, domnișoară Furukura, de fiecare dată când ești în tură sunt liniștit. Iwaki a plecat de la magazin, așa că o vreme o să fii în schimbul de dimineață cu doamna Izumi, cu Sugawara și băiatul ăla nou, Shiraha. Contez pe voi patru! Eu n-am de ales și rămân în tura de noapte…

La fel ca doamna Izumi, șeful nostru are și el obiceiul să lungească cuvintele, deși cei doi vorbesc pe un ton diferit. S-a angajat după doamna Izumi și probabil s-o fi „infestat” de la ea; iar ea „a absorbit” felul lui de-a vorbi și uite-așa a ajuns să-și lungească și mai mult cuvintele. Gândindu-mă la toate astea, am încuviințat din cap, răspunzându-i în stilul sacadat a lui Sugawara.

— Da! Este în regulă, șefu’! E bine să vină un nou coleg cât de repede!

— O, da! Am dat peste tot anunțuri, i-am întrebat pe cei din tura de noapte dacă n-au prieteni ce caută un loc de muncă cu jumătate de normă. Da ce n-am făcut! Îmi ești de mare ajutor,

domnișoară Furukura, lucrând cinci zile pe săptămână în tura de dimineață…

Într-un minimarket cu prea puțină mână de lucru, simpla existență a unui angajat e motiv de mare bucurie, nici nu mai contează dacă e eficient sau nu. Nu mă ridic eu la nivelul doamnei Izumi și al lui Sugawara, dar nimeni nu-i ca mine când vine vorba de prezență și punctualitate: eu nu lipsesc și nu întârzii niciodată! Orice s-ar întâmpla, sunt aici în fiecare zi – tocmai de asta am ajuns o piesă de bază pentru funcționarea minimarketului.

— Ăăăă… Mă scuzați, se auzi un glas slab de după ușa vestiarului.

— A! Shiraha! Ai venit! Haide, intră! Nu ți-am spus să vii cu jumătate de oră înainte să înceapă tura? Ai întârziat!

Ușa se deschise ușor și în vestiar intră un bărbat, ținându-și privirea în jos: era înalt – să fi avut mai mult de un metru optzeci –, slab și deșirat ca un umeraș de sârmă. Arăta de parcă era făcut din sârmulițe subțiri, iar ochelarii lui erau ca niște fire metalice argintii încâlcite în jurul feței. Venise îmbrăcat așa cum scrie în regulament – cămașă albă și pantaloni negri –, dar pentru că era atât de slab, cămașa nu părea să fi fost pe măsura lui: de sub manșete i se vedeau încheieturile mâinilor, iar partea din față a cămășii făcuse niște încrețituri bizare exact unde ieșea din pantaloni.

Pentru o clipă am rămas șocată de bărbatul numai piele și os din fața mea, dar repede am plecat ușor capul și l-au salutat.

— Încântată de cunoștință! Sunt Furukura, din tura de zi. Abia aștept să lucrăm împreună! am spus pe un ton asemănător cu cel al șefului nostru.

— Ăăăă… ăăăă… îngăimă Shiraha, speriat de glasul meu puternic.

— Hei, Shiraha! Ți-ai uitat bunele maniere acasă? îl luă la rost șeful. Ce faci? Salut-o pe domnișoara Furukura! Salut-o așa cum se cuvine, prima impresia contează foarte mult!

— Ăăăă… bună dimineața, mormăi Shiraha, foarte încet.

— Ți-ai terminat practica și de azi ești în echipa celor din tura de zi! Ai învățat chestiuni elementare – să lucrezi la casa de marcat, să faci curățenie în magazin, să prepari fast-food, dar să știi că și de acum încolo mai ai multe de învățat! Ea este domnișoara Furukura, e aici de când s-a deschis minimarketul, îți vine să crezi? Întreab-o orice, te va învăța absolut tot!

— Ăăăă… da…

— Îți poți închipui, Shiraha? Domnișoara lucrează la noi de optsprezece ani! Opt-spre-ze-ce! Ha-ha-ha! Te-am speriat, așa-i? Shiraha, să te porți respectuos cu ea! Domnișoara e o adevărată veterană într-ale meseriei, ai priceput?

— Cuuuum? făcu Shiraha, privindu-mă neîncrezător.

Părea atât de șocat, încât ochii i se afundaseră și mai mult în orbite. Tocmai când mă întrebam cum aș putea pune capăt scenei atât de bizare, ușa vestiarului se deschise brusc și apăru Sugawara, ducând în spate cutia în care avea chitara bas.

— ’Neața tuturor! ne salută voioasă.

— O! Au venit oameni noi! încântată să te cunosc! Mă bucur să te avem printre noi! spuse Sugawara când dădu cu ochii de Shiraha.

Auzind-o, am realizat că începuse să vorbească și mai tare de când aveam cel de-al optulea șef de magazin. Continuam să mă minunez în sinea mea de atmosfera stranie din vestiar, și nici nu am băgat de seamă că Sugawara și Shiraha aveau deja uniformele pe ei, pregătiți să intre în tura de dimineață.

— Sunteți gata? Bun! Atunci voi conduce eu ședința de dimineață! ne atenționă șeful de magazin. Așadar… numărul unu: Shiraha și-a terminat practica și începând de azi va lucra în tura de dimineață, de la nouă până la cinci după-amiază! Shiraha, străduiește-te să deschizi gura, vorbește mai tare, fii mai plin de viață atunci când saluți clienții, ai înțeles? Dacă ai nelămuriri, întreabă-le pe fete, sunt veteranele magazinului, au experiență. Pe cât posibil, să stai la casa de marcat când e aglomerația nebună din pauza de prânz!

— Ăăăăă… da… încuviință Shiraha.

— Numărul doi: azi avem promoție la crenvurști, deci fiți atenți să fierbeți cât mai mulți! Ne-am propus să vindem o sută de bucăți! Data trecută am vândut doar optzeci și trei, așa că putem mai mult de atât! Vindeți! Vindeți! Vindeți cât mai mult! Hai că se poate! Să meargă totul strună, ca pe bandă rulantă, ne-am înțeles? Domnișoară Furukura, contez pe tine!

— Da, șefu’! Am înțeles! i-am răspuns hotărâtă, cu voce tare.

— Atenție sporită și la starea vremii, e foarte importantă pentru magazinul nostru! Azi va fi mai cald decât ieri, prin urmare băuturile reci se vor vinde foarte bine! Fiți vigilenți și alimentați frigiderele când se termină stocul! Numărul trei: anunțați-i *cu voce tare* pe clienții noștri că azi avem promoție la crenvurști, că avem un produs nou în vitrina cu deserturi – mousse-ul de mango!

— Da, șefu’! Am înțeles! răspunse milităreste Sugawara.

— Cam astea sunt chestiunile importante pe ziua de azi! Să ne concentrăm pe angajamentul echipei, pe cele șase fraze cheie pentru gestionarea relației cu clienții! Toată lumea în cor, după mine!

Strigând cât ne țineau bojocii, am repetat fiecare frază pe care șeful nostru o spunea cu voce tare.

— *Ne angajăm să punem la dispoziția clienților noștri servicii de cea mai bună calitate, să ne atingem scopul – magazinul nostru să fie ales cel mai iubit minimarket din cartier!*

— Ne angajăm să punem la dispoziția clienților noștri servicii de cea mai bună calitate, să ne atingem scopul – magazinul nostru să fie ales cel mai iubit minimarket din cartier!

— *Bună ziua! Bine ați venit la magazinul nostru!*

— Bună ziua! Bine ați venit la magazinul nostru!

— *Sigur că da! Vă servim imediat!*

— Sigur că da! Vă servim imediat!

— *Vă mulțumim că ați cumpărat de la noi!*

— Vă mulțumim că ați cumpărat de la noi!

Strigam la unison și, tocmai când îmi spuneam în gând ce scurte sunt ședințele de dimineață atunci le face șeful nostru, l-am auzit pe Shiraha mormăind lângă mine.

— Ihhh… e religie ce faceți voi aici.

„Evident, asta și este", i-am răspuns rapid, dar tot încet. Noi, angajații din minimarket, suntem în slujba acestui magazin, existăm pentru el. Dar Shiraha încă nu înțelegea asta – dădea mecanic din buze, iar vocea aproape că nu i se auzea.

— Ședința de dimineață s-a încheiat! La muncă! Să dăm totul pentru magazin! ne încurajă șeful.

— Așa vom face! am strigat eu și Sugawara într-un glas.

— Dacă e ceva ce nu înțelegi, nu ezita și întreabă-mă, i-am spus lui Shiraha. Contez pe tine!

— Cum? Pffff… râse ironic Shiraha. Ce să nu înțeleg? Ce poate fi de neînțeles la o slujbă cu jumătate de normă într-un minimarket?

Râdea pufnind puternic pe nări, iar eu mă holbam cum mucii lui luaseră forma unor bule subțiri și apoase. „Ce piele uscată are ăsta, parcă-i făcut din hârtie… totuși are ceva apă în el, uite-l că poate face balonașe de muci!", îmi spuneam în gând, fixându-l cu privirea, concentrată să nu-mi scape momentul când bulele ce-i atârnau la marginea nărilor se vor sparge.

— Nu-i nimic special. În mare înțeleg destul de bine cum stau treburile pe aici…

— Aha! Probabil că înainte să vii la noi ai mai lucrat la vreun minimarket, interveni Sugawara.

— Ce? Nu, n-am lucrat, răspunse Shiraha, încet.

— Păi asta înseamnă că mai ai multe de învățat, băiete! îl ironiză șeful. Domnișoară Furukura, verifică mai întâi cum sunt aranjate produsele pe rafturi, da? Îmi pun toată baza în tine! Eu mă duc acasă să dorm…

— S-a făcut, șefu'!

— Stau eu la casa de marcat, spuse Sugawara, dispărând într-o clipită.

L-am luat pe Shiraha cu mine la stocul cu băuturi ambalate în cutii de carton.

— Începem cu aranjatul băuturilor, da? l-am luat tare, vorbind în stilul lui Sugawara. Se vând cel mai bine dimineața, așa că ai grijă să le aranjezi frumos, la linie. Nu uita să verifici dacă pe fiecare cutie este lipit prețul. Încă ceva: indiferent ce lucrezi prin magazin, nu uita să anunți promoțiile și să saluți clienții cu voce tare, da? Și mai e o chestie: dacă vreun client vrea să cumpere de la raftul pe care aranjezi marfa, nu sta în calea lui, dă-te deoparte, nu-l incomoda!

— Bine, bine… răspunse Shiraha cu lehamite și începu să aranjeze cutiile din carton cu băuturi.

— După ce termini, te învăț cum să faci curățenie… să-mi spui când ești gata, da?

Shiraha continuă să-și facă treaba, dar nu se obosi să-mi răspundă. Am dat o mână de ajutor și la casa de marcat, și după ce s-au mai rărit cozile din primele ore ale dimineții, m-am dus să-l verific, dar nu l-am găsit acolo unde îl lăsasem. Totul era vraiște – cutiile cu lapte erau unde ar fi trebuit să fie sucul de portocale. Am dat de el în vestiar, răsfoind plictisit manualul de instructaj.

— Ce s-a întâmplat? E ceva ce nu înțelegi?

— Auzi… ăsta nu-i manual de instructaj pentru un lanț de minimarket, e prost făcut, îmi răspunse cu un aer plin de importanță, în timp ce întorcea paginile. E complet pe lângă subiect… părerea mea e că trebuie revizuit, e primul lucru care trebuie făcut, altfel performanța companiei nu se va îmbunătăți.

— Shiraha, ai terminat de aranjat băuturile așa cum ți-am spus?

— Îhî, am terminat… de ce mă mai întrebi?

Văzându-l că nu-și ridică ochii din manual, m-am enervat și am ridicat glasul la el.

— Shiraha! Aranjarea mărfii e mai importantă decât manualul de instructaj! Două dintre cele importante responsabilități ale unui angajat în minimarket sunt ordonarea produselor pe raft, la linie, și promovarea reducerilor cu voce tare, atunci când intră clienții în magazin! Pricepi ce-ți spun? Dacă nu știi cum să faci, îți arăt eu, facem împreună!

Se citea pe mutra lui că e iritat, dar nu mi-a păsat. L-am luat din nou la rafturile cu băuturi și le-am rearanjat, frumos și în ordine. În timp ce dădeam din mâini, îi explicam în cuvinte cât mai simple cu putință cum trebuie să facă.

— Urmărește-mă cu atenție! Așa se face! Aranjează cutiile cu partea din față spre client! Nu amesteca produsele după cum te taie capul! Aici pui sucul de legume, pe raftul celălalt pui laptele din soia… fiecare cutie are locul ei bine stabilit!

— Asta nu-i muncă de bărbat! l-am auzit mormăind în spatele meu. Vremurile nu s-au schimbat, e la fel ca-n Epoca de piatră: bărbații merg la vânătoare, femeile au grijă de casă, culeg fructe și adună ierburi sălbatice, îi așteaptă pe bărbați să se întoarcă acasă. Chestia asta cu aranjarea mărfii e treabă pentru creier de femeie, e făcută să se potrivească întocmai după cum funcționează creierului ei…

— Ascultă, Shiraha! Poate nu știai, dar deja suntem în secolul douăzeci și unu! Aici, în minimarket, nu există bărbați sau femei! Suntem toți doar *niște angajați*! Vino cu mine în vestiar! mai e un stoc de marfă, hai să-nveți cum s-o sortezi și s-o aranjezi!

Înainte să mă întorc la treburile mele, am scos niște produse din vitrina frigorifică și i-am explicat în grabă cum să suplimenteze stocul de la raft. Îndreptându-mă spre casa de marcat cu o cutie cu pachete cu crenvurști în mână, am observat fața încruntată a lui Sugawara.

— Cam ciudat tipul, nu-i așa? m-a întrebat în timp ce punea boabe în mașina de făcut cafea. Abia a terminat practica, azi e prima lui zi la muncă, nu? Nici n-a dat pe la casa de marcat, în schimb a venit la mine și mi-a spus cu tupeu să-l las să se ocupe de comenzi!

— Ce-ai spus? Vorbești serios?

„Măcar are intenții bune și chef să facă cât de cât ceva”, mi-am spus în sinea mea.

— Uau, domnișoară Furukura! Se pare că nimic nu vă șochează… nu v-ați enervat deloc, îmi spuse Sugawara zâmbind, lăsând să i se vadă gropițele din obrajii durdulii.

— Ce-ai spus?

— Pe bune, domnișoară Furukura, sunteți total diferită de mine! Eu pur și simplu nu pot suferi bărbații ca Shiraha! Mă calcă pe nervi! Dar dumneavoastră sunteți altfel… e drept, câteodată ne mai țineți isonul mie și doamnei Izumi și vă enervați împreună cu noi, dar nu v-am auzit niciodată plângându-vă de cineva. Niciodată nu v-am văzut furioasă din cauza unui nou-venit antipatic.

Eram șocată de cuvintele colegei mele, aveam senzația că tocmai mă acuzase că sunt o prefăcută. Într-o clipită, mi-am schimbat expresia și am ripostat.

— Nici pomeneală! Mă enervez și eu, doar că nu las să se vadă!

— Pe bune? Chiar aș fi șocată dacă ați fi nervoasă pe mine!

Văzând că se calmează, am încercat să-mi mențin expresia, fiind foarte atentă la ce și cum vorbeam și la mișcările mușchilor feței. Am auzit zgomotul unui coș pus pe tejgheaua pe care era casa de marcat și am întors repede capul: era o femeie sprijinindu-se în baston.

— Bună ziua! Bine ați venit la magazinul nostru! am salutat-o voioasă și am început să scanez cu mișcări rapide codurile de bare de pe produse.

— Nimic nou pe aici, nu-i așa? mă întrebă femeia, fixându-mă cu ochii ei mici.

— Așa e, nu s-a schimbat nimic, i-am răspuns după câteva secunde de ezitare.

Nimeni și nimic nu a rămas la fel ca la început în minimarket nostru: nici șefii, nici angajații; nici bețișoarele din lemn de unică folosință, lingurile, uniformele sau monedele pentru rest, nici sacoșa din plastic în care tocmai pusesem cutia de lapte și cofrajul cu ouă cărora le scanasem codurile de bare. Totuși aceleași produse aranjate dintotdeauna la locul lor, pe rafturi, sunt tot timpul înlocuite cu altele noi – poate că doamna avea dreptate când a spus că nimic nu s-a schimbat.

— Trei sute nouăzeci de yeni, doamnă! am spus tare, meditând în sinea mea la vorbele ei.

*

Vineri am vizitat-o pe soră-mea, care locuiește într-un apartament dintr-un cartier nou din Yokohama, pe partea opusă stației de tren. Angajat la o companie de electricitate, soțul ei obișnuiește să se întoarcă acasă cu ultimul tren. Apartamentul nu e prea mare, dar e nou, frumos, aranjat bine, cât să te simți confortabil în el.

— Intră, surioară! Adineaori l-am pus în pat pe Yutaro.

— Scuze de deranj, am spus intrând în apartament. Era pentru prima dată când o vizitam după ce adusese băiețelul pe lume.

— E greu să fii mamă, nu-i așa?

— Nu-i ușor, dar m-am obișnuit deja. E mult mai bine de când a început să nu se mai trezească noaptea.

Nepoțelul meu se schimbase, nu mai era ca atunci când l-am văzut prin peretele de sticlă, la maternitate. Era mărișor, părul îi crescuse – pe scurt, semăna a pui de om. Am savurat prăjitura pe care o cumpărasem cu ceai – eu am băut un ceai negru, iar soră-mea un rooibos, fără cofeină.

— Ce bună e! exclamă soră-mea. De când l-am născut pe Yutaro, ies mai rar din casă. Demult nu am mai gustat așa o bunătate!

— Mă bucur că-ți place!

— De fiecare dată când îmi aduci ceva bun de mâncat, îmi amintesc de copilărie, zise soră-mea zâmbind timid.

Când am atins ușor, cu arătătorul, obrăjorii mătăsoși ai nepoțelului meu, ce dormea ca un îngeraș, am avut senzația stranie că mângâi o băsicuță plină cu apă.

— Știi, de fiecare dată când îl privesc pe Yutaro îmi spun că nu-i decât un animăluț, continuă soră-mea pe un ton vesel.

Tot timpul are grijă de el, căci băiețelul e slăbuț și face deseori febră. Dacă micuțul are temperatură mare, intră imediat în panică, chiar dacă știe că nu e ceva neobișnuit pentru bebelușii.

— Ție cum îți merge, surioară? E totul în regulă la serviciu?

— Da, și chiar muncesc cu spor! A! Tocmai mi-am amintit: zilele trecute, când m-am întors acasă, m-am întâlnit cu Miho și niște prietene comune.

— Iar te-ai dus acasă? Sunt norocoase că te vadă atât de des, dar, știi, ar trebui să vii și pe la noi ca să-ți vezi nepoțelul! mi-a răspuns râzând.

Nu vedeam nicio diferență importantă între copilul lui Miho și nepoțelul meu, prin urmare nu înțelegeam de ce trebuie să bat atâta drum doar ca să-l văd pe Yutaro. Cine știe, probabil că din punctul de vedere al soră-mii, băiețelul ei ar trebui să fie pentru mine mai important decât alți copii. Pentru mine însă, în afară de câteva mici diferențe, toți bebelușii seamănă între ei așa cum seamănă pisoii vagabonzi, și nu-i pot vedea decât ca pe niște simpli pui de om.

— Auzi, Mami, că tot veni vorba de prietene: nu-mi poți găsi o scuză mai plauzibilă? De la o vreme, când le spun că am un trup mai firav, fetele se uită la mine cu suspiciune.

— Hmm… bine, am să găsesc eu ceva. De fapt, ce spui tu nu este chiar o minciună. La urma urmei, ești în plină convalescență, te refaci. Nu-i ceva de care să-ți fie rușine.

— Dar dacă le intră în cap că sunt anormală, ciudată, nu crezi că o să continue să mă descoasă cu tot felul de întrebări? Știi, cred despre ele însele că sunt niște femei normale… Ar fi mai bine să am o scuză pregătită, ca să evit să mă mai bată la cap.

Când au o bănuială că e ceva ciudat la tine, unii intră cu bocancii în viața ta și se cred îndreptățiți să înțeleagă care sunt cauzele. Pe mine mă deranjează mult atitudinea asta, o găsesc de-a dreptul arogantă și enervantă. Am momente când cei din jur mi se par atât de indiscreți, că-mi vine să-i lovesc cu o lopată drept în cap – așa cum am făcut în școala primară – ca să tacă naibii din gură. Dar nu-i spun nimic lui Mami despre pornirile mele. Cândva am făcut-o și îmi aduc aminte că abia s-a abținut să izbucnească în plâns. De când era mică a fost

bună cu mine, și chiar nu vreau s-o întristez. N-am avut de ales și am schimbat subiectul pe un ton vesel.

— A! Era să uit! M-am întâlnit și cu Yukari, de mult nu mă mai văzusem cu ea. Mi-a spus că m-am schimbat.

— Așa e, surioară. Nu mai ești cea de altă dată, te-ai schimbat cumva…

— Chiar crezi? Dar și tu, Mami, te-ai schimbat. Am senzația că te-ai mai maturizat.

— Ce vorbă-i asta? M-am maturizat de mult, să știi…

Am privit-o cu atenție: în colțul ochilor îi apăruseră riduri în formă de laba gâștei, vorbea calm, se îmbrăca în culori monotone. Probabil că în viața ei sunt acum mai mulți oameni de acest gen, mi-a spus în gând. De îndată ce Yutaro a început să plângă, soră-mea s-a ridicat precipitată, l-a luat în brațe și a încercat să-l liniștească. Ochii mi s-au oprit pe cuțitul mic cu care tăiasem prăjitura: văzându-l acolo, pe masă, mi-am spus că mi-ar fi ușor să-l potolesc pe cel mic. Dar nu, nu era atât de ușor pe cât părea. Soră-mea îl ținea strâns la pieptul ei. În timp ce-i priveam, mi-am lins frișca de pe buze.

*

A doua zi dimineață, când m-am dus la serviciu, am găsit minimarketul într-o atmosferă tensionată. De îndată ce am trecut prin ușile automate, l-am văzut unul dintre clienții noștri fideli stând în fața standului cu ziare și reviste și privind speriat în jur; o femeie ce obișnuia să cumpere cafea caldă de la automat trecu în grabă pe lângă mine și ieși din magazin, iar alți doi bărbați vorbeau în șoaptă în fața raftului cu produse de patiserie. Întrebându-mă ce se întâmplă, mi-am întors capul în direcția în care se uitau clienții. Am văzut un bărbat trecut de cincizeci de ani, îmbrăcat într-un costum vechi și ponosit, mergând printre rafturi și vorbind cu clienții. Am tras cu urechea la ce bolborosea și mi-am dat seama că-i apostrofa: a țipat la un bărbat încălțat cu niște pantofi murdari – „Hei, tu de-acolo! Nu murdări podeaua!” –, apoi s-a legat de o femeie care se uita la raftul cu ciocolată – „Ce faci? Nu vezi că sunt aranjate? Nu face dezordine!”. Speriați să nu fie luați la rost de bărbat, ceilalți clienți îi urmăreau fiecare mișcare. În fața casei de marcat, unde Dat, băiatul vietnamez, tasta de zor, se formase o coadă lungă. Ocupat cu preluarea unei comenzi pentru un set de golf, șeful nostru nu-l putea ajuta. Bărbatul se apropie de oamenii care stăteau la rând și începu să țipe: „Aliniați-vă cum trebuie, lângă perete!”. Corporatiștii erau iritați și tensionați, dar încercau să nu-l bage în seamă. Dimineața aveau cel mai mult de lucru, și tot ce voiau era să achite produsele și să plece din magazin cât mai repede.

Am intrat precipitată în vestiar și mi-am scos uniforma din dulap. În timp ce mă schimbam, mă uitam la monitorul conectat la camera de supraveghere: bărbatul se duse la standul cu ziare și reviste și începu să țipe la un client care citea în picioare: „N-ai voie să citești în magazin! Cumpără sau ieși afară!”. Tânărul îl privi cu dispreț și strigă la Dat, care nu-și vedea capul de treabă la casa de marcat.

— Cine-i ăsta? Lucrează aici?

— Nu… e un client, răspunse încurcat Dat, ridicând capul din tastatură.

— La naiba! Nici măcar nu ești angajat aici! se răsti tânărul la bărbatul ciudat. Cine naiba te crezi? Cine-ți dă dreptul să te legi de oameni, să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala?

La noi în magazin, responsabilitatea de a rezolva o problemă mai gravă cade pe umerii unui angajat mai vechi, cu normă întreagă. Știam regula asta, așa că mi-am pus repede uniforma și m-am dus la casa de marcat.

— Mă ocup eu de casă.

— A! Mulțumesc pentru ajutor! răspunse încet șeful, ieșind repede de după tejghea.

Într-o clipită se puse între cei doi bărbați de la standul de ziare și reviste. În timp ce-i dădeam clientului formularul comenzii, am tras cu ochiul ca să fiu pe față dacă cearta ar degenera în bătaie – în acest caz, regula este să apeși repede pe butonul de alarmă. În cele din urmă, șeful nostru reuși să calmeze spiritele, și bărbatul ciudat părăsi magazinul supărat, vorbind singur. Toți am răsuflat ușurați, și magazinul a revenit la atmosfera obișnuită din fiecare dimineață. Un minimarket e un spațiu în care normalitatea e, de fapt, o stare obligatorie, din care orice element ciudat este eliminat. De îndată ce atmosfera s-a detensionat, clienții au început să se concentreze iar la alegerea produselor de patiserie și a cafelei preferate, comportându-se ca și cum nimic nu s-a întâmplat.

— Mulțumesc, domnișoară Furukura, mi-ai fost de mare ajutor! mi-a spus șeful.

Terminasem de servit și ultimul client din rând și intrasem iarăși în vestiar.

— Nu aveți pentru ce să-mi mulțumiți! Bine că nu s-a lăsat cu bătaie!

— Ce l-o fi apucat? Nu-l cunosc, nu l-am văzut niciodată pe aici până astăzi.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă doamna Izumi, prezentă și ea în vestiar.

— Nimic grav… a venit un client mai ciudat. Țipa la ceilalți clienți și se tot învârtea printre rafturi. Bine că a plecat înainte să scape lucrurile de sub control.

— Vorbiți serios? E un client fidel?

— Nu, nu l-am văzut niciodată pe la noi. Habar n-am ce voia de fapt. Nu mi s-a părut să fi fost un derbedeu. În orice caz, dacă mai vine, anunțați-mă imediat, nu vreau să ne hărțuiască clienții.

— S-a făcut, șefu'!

— Bine, atunci eu mă duc acasă. La noapte intru iar în tură.

— Mergeți să vă odihniți, sigur sunteți obosit. A! Era să uit! Șefu', vă rog să-l atenționați pe Shiraha să nu mai lipsească din ture! I-am spus, dar degeaba, n-am rezolvat nimic.

Cum doamna Izumi era privită ca o angajată trimisă de la sediul central al lanțului de magazine, putea discuta cu șeful nostru chiar și chestiuni legate de cei ce lucrau cu jumătate de normă.

— Băiatul ăla întrece orice limită, nu-i bun de nimic! Încă de când l-am văzut la interviu am avut o presimțire rea în ce-l privește. Ia în derâdere munca în minimarket, spune numai tâmpenii și ne ia pe toți de proști! Dacă tot nu-i place minimarketul, de ce naiba mai lucrează aici? L-am acceptat doar pentru că suntem o mână de oameni, n-am avut de ales. Pe bune, idiotul ăla nu te ascultă decât dacă-l iei rost, dacă-i spui vreo două…

— Mai și întârzie foarte des. Azi trebuia să înceapă tura la nouă și încă n-a apărut, spuse doamna Izumi, încruntându-se. Are treizeci și cinci de ani, nu-i așa? La treizeci și cinci de ani lucrează cu jumătate de normă! E terminat, n-o să se aleagă nimic din el!

— S-a dus cu viața lui! S-a zis cu el! se aprinse din nou șeful nostru. Nu mai are nicio șansă! Niciuna! E doar o povară pentru societate, nimic mai mult! La urma urmei, orice om are datoria să se integreze în societate muncind undeva sau făcându-și o familie!

Doamna Izumi îl aproba din cap, dar apoi interveni și ea.

— Ei, mai sunt și excepții, cum ar fi, de exemplu, domnișoara Furukura! Are o situație mai specială în familie, e de înțeles!

— A, da! Evident! Domnișoara Furukura pur și simplu n-are de ales! Ca să nu mai spunem că bărbații și femeile nu sunt la fel! reacționă rapid șeful nostru înainte să apuc să deschid și eu gura. Păi, ce? Putem noi să o comparăm pe domnișoara Furukura cu Shiraha? Un trântor! Nu-i bun la nimic! Un ratat! O dată, când era la casa de marcat, în loc să muncească, pierdea timpul jucându-se pe telefonul mobil!

— Da! Da! Așa e! L-am văzut și eu! spuse doamna Izumi.

— Cum? Se joacă pe telefon în timpul programului!? am întrebat consternată.

E o regulă de bază pentru angajații minimarketului să nu aibă telefonul mobil asupra lor când sunt în tură. Pur și simplu nu înțelegeam de ce a încălcat o regulă atât de simplă!

— Doar știți că verific înregistrările de pe camera de supraveghere ca să văd ce se întâmplă cât nu sunt în magazin, spuse șeful nostru. Eram curios să văd ce face, mai ales că abia s-a angajat. Aparent nu-i nimic suspect în comportamentul lui, dar în realitate e foarte neglijent la locul de muncă! Am dreptate?

— Îmi cer scuze, nu am observat…

— A, nu! Nu trebuie să-ți ceri scuze, domnișoară Furukura! Trebuie să recunosc că în ultimul timp îți dai și mai mult silința în relația cu clienții! De fiecare dată când mă uit pe înregistrările camerei de supraveghere, sunt de-a dreptul impresionat! Ești nemaipomenită! Nu-ți iei zile libere, și în timpul programului nu pierzi timpul aiurea! Faci o treabă excelentă!

Șeful nostru cu numărul opt îmi urmărea fiecare mișcare și știa prea bine că sunt întru totul devotată minimarketului, că-l venerez cu o credință de neclintit.

— Vă mulțumesc pentru apreciere! am spus aplecând ușor capul.

Exact în acel moment ușile automate s-au deschis: Shiraha intră în magazin.

— Ăăăă… bună dimineața, ne salută cu glas stins, abia perceptibil.

Pentru că era costeliv din cale-afară, ca să nu-i cadă pantalonii, îi prinsese cu niște bretele ce se vedeau pe sub cămașa albă, transparentă, ce stătea pe el ca pe gard. Aveam senzația că pielea îi era lipită de oase și, în timp ce-l priveam uluită, mă întrebam în sinea mea unde naiba încap organele și intestinele într-un corp atât de înghesuit.

— Shiraha! Cam târziu, băiete, cam târziu! îl luă tare șeful. Unu: trebuie să te schimbi în uniformă, să fii pregătit pentru ședința de dimineață cu cel puțin cinci minute mai devreme! Doi: deschide gura și salută-ți colegii cum se cuvine! Când intri pe ușa vestiarului, salută mai energic, mai cu voioșie! Trei: e strict interzis să folosești telefonul mobil în timpul programului! Singura excepție: pauza de masă! Îl porți cu tine și când lucrezi la casa de marcat! Să nu-mi spui că nu-i așa! Te-am văzut chiar eu!

— Ăăăă… ăăăă… îmi cer scuze… mormăi Shiraha, vizibil deranjat că fusese descoperit. A! Vă referiți la ziua de ieri, nu-i așa? Să-înțeleg că m-ați urmărit, domnișoară Furukura!?

Era limpede c-a presupus că-l turnasem la șeful nostru.

— Nu! N-am făcut așa ceva! am ripostat, scuturând puternic din cap.

— Shiraha! Camera de supraveghere te-a dat de gol! se aprinse și mai tare șeful nostru. Când sunt în tura de noapte, verific înregistrările să văd cum a mers tura de zi! Poate nu ți-am explicat suficient de clar regula telefonului mobil, dar, orice-ar fi, de acum încolo, nu o mai încălca, ne-am înțeles?

— Ăăăă… ăăăă… mda, scuze, n-am știut…

— Bine! Începând de zi, să nu te mai prind că încâlci regulamentul! A! Doamna Izumi, veniți cu mine în magazin! E timpul să pregătim rafturile pentru cadourile estivale[41]! Anul ăsta am de gând să fac un stand mai atrăgător!

— Sigur că da! Cred că am primit deja mostrele, nu-i așa? Vă dau o mână de-ajutor!

— Vreau să aranjăm totul chiar azi! Trebuie să mai punem încă un raft, să facem standul mai înalt, pentru c-o să scoatem la vânzare și niște mărunțișuri folosite pe timpul verii! Domnișoara Furukura, Shiraha! Vă descurcați singuri cu ședința de dimineață, da? Țin musai să încep cât mai repede!

— Da, șefu'!

Shiraha începu să bombăne de îndată ce șeful și doamna Izumi ieșiră din vestiar. M-am uitat la el intrigată, și când privirile ni s-au întâlnit a răbufnit.

— Pffffff… Face pe-a expertul… își dă cam multă importanță pentru un șef de minimarket de mâna de a doua.

Când lucrezi într-un minimarket, e ceva obișnuit ca oamenii să te privească de sus. Mă fascinează să le surprind fața când se uită la mine cu un aer de superioritate. De fiecare dată îmi spun în gând că asta e, așa sunt oamenii. Câteodată te disprețuiesc chiar și cei care fac aceeași muncă pe care o faci tu. L-am fixat pe Shiraha cu privirea: nu știu de ce, dar ochii celor care disprețuiesc ceva sau pe cineva capătă forme interesante și citesc în ei teama și preocuparea excesivă să nu fie contrazișii. Dacă se întâmplă, totuși, să accepte ideea că sunt contrazișii, îți aruncă priviri războinice, sunt gata de atac. Atunci când nu-și dau seama că se uită de sus la cineva, ochii li se umezesc de un lichid ce trădează plăcerea de a dispreți, un amestec ciudat de superioritate și extaz. Mă uitam în ochii lui Shiraha și tot ce-am văzut a fost discriminare și prejudecată în cele mai pure forme.

Deranjat de privirea mea insistentă, Shiraha deschise gura: dinții plini de pete negre erau galbeni la bază – probabil nu mai trecuse de mult pe la stomatolog.

— Cine-i ăsta de se umflăm-n pene? continuă Shiraha. L-au angajat să gestioneze un simplu magazinaș! E limpede ca lumina zilei că-i un ratat! Un nemernic, un rahat de doi bani!

Împroșca cuvinte extrem de dure, dar, pentru că abia auzeam ce mormăie, nu mi s-a părut nervos. După mine, cei care discriminează se împart în două categorii: în timp ce unii sunt consumați de un impuls și o dorință arzătoare de a discrimina, alții pleacă urechea la bârfele altora și aruncă vorbe aiurea, fără să gândească. Se pare că Shiraha făcea parte din cea de-a doua categorie.

— Voi, ăștia care lucrați aici, sunteți niște ratați! continuă Shiraha să turuie cu voce joasă. Așa e peste tot, în orice minimarket! Dai numai peste casnice care habar n-au să-și țină gospodăriile doar din salariul bărbaților, pierde-vară care n-au niciun plan de viitor și schimbă ca pe șosete contractele cu jumătate de normă, studenți mediocri care nu-s în stare nici măcar să dea meditații particulare, și străini, niște emigranți care trimit bani acasă! Niște ratați! Toți sunteți niște ratați!

— Mda, așa o fi, cum spui tu, am îngăimat.

Shiraha era la fel ca mine: spunea chestii banale, comune, dar, de fapt, nu erau decât vorbe goale. Ascultându-l, mi-am dat seama că-i plăcea mult cuvântul „ratat", îl folosise de patru ori de când a început să turuie. Brusc, mi-am amintit de vorbele lui Sugawara: „Mi-e silă de fiecare dată când îl aud cât de ușor inventează scuze când, de fapt, tot ce vrea este să tragă chiulul!". Îl ascultam dând aprobator din cap și i-am pus o întrebare foarte simplă.

— Auzi, Shiraha… de ce te-ai angajat la noi?

— Ca să mă însor, îmi răspunse pe un ton plictisit.

— Cuuum!? am țipat de-a dreptul șocată de vorbele lui.

Auzisem tot felul de motive – „magazinul e aproape de casă", „mi se pare distractiv să muncești aici" –, însă era pentru prima dată când întâlneam pe cineva care se angajase la minimarket doar ca să-și găsească jumătatea.

— Dar am dat-o-n bară, n-am găsit nicio femeie decentă: alea tinere sunt ușuratice, iar celelalte sunt prea bătrâne!

— Mda… de obicei, la un minimarket lucrează studente tinere, cu jumătate de normă. Nu găsești așa de ușor fete la vârsta măritișului…

— Unele cliente par OK, dar cele mai multe sunt cu nasul pe sus, pretențioase. Nu sunt pe gustul meu, sunt prea dominatoare… cartierul ăsta e plin de companii de fițe, iar angajatele lor fac pe-a grozavele… nu-s pentru mine.

Pierdusem firul, nici nu îmi mai dădeam seama cu cine vorbește. Dar Shiraha nu se opri. Continuă să turuie în timp ce se uita absent la posterul lipit pe un perete pe care scria SĂ *NE ATINGEM PLANUL DE VÂNZĂRI ÎN SEZONUL CADOURILOR ESTIVALE!*

— Corporatistele astea n-au ochi pentru mine, flirtează numai cu bărbați din aceeași firmă. Asta e, femeile au rămas la fel, încă din Epoca de piatră. Cele mai frumoase și tinere din sat se duc după cei mai puternici bărbați, după cei mai iscusiți vânători. Lasă în urma lor cele mai puternice gene, în timp ce noi, ceilalți bărbați, ne consolăm cu ciurucurile, cu ce-am mai rămas prin sat. Societate modernă!? Care societate modernă? Să fim serioși! O simplă iluzie! Trăim în aceeași lume încremenită în primitivism, în care nu s-a schimbat mai nimic. Ca să nu mai spun că toată tevatura asta cu egalitatea între sexe este de-a dreptul…

— Shiraha! E timpul să te schimbi în uniformă! Dacă nu facem acum ședința de dimineață, intrăm târziu în tură! i-am curmat, brusc, insultele la adresa clientelor noastre.

Cu un aer plictisit, își luă rucsacul și, în timp ce-l îngrămădea în dulap, continua să bombăne. Mă uitam la el și mi-a venit în minte imaginea bărbatului pe care șeful nostru l-a dat afară din magazin.

— Ce zici? Crezi că poți fi reparat?

— Ce-ai spus? mă întrebă de parcă n-ar fi auzit ce-am spus.

— A, nu… lasă, nu-i nimic. Schimbă-te odată și hai să începem repede ședința de dimineață!

„Într-un minimarket, normalitatea e o stare de fapt obligatorie, așa că toți cei ca tine sunt rapid reparați, ca să funcționeze normal”. Fără să dau glas gândurile mele, continuam să-l privesc pe Shiraha: relaxat și plictisit, își punea uniforma cu mișcări lenețe.

*

Luni dimineață, când am ajuns la serviciu, ochii mi-au căzut pe tabelul cu programarea turelor. Numele lui Shiraha fusese tăiat cu mai multe X-uri, făcute cu un pix roșu. Probabil că se-ntâmplase ceva urgent și își luase o zi liberă, mi-am spus în gând. Nu trecu mult și în minimarket intră doamna Izumi, deși în ziua aceea trebuia să fie liberă.

— Bună dimineața! Ce s-a întâmplat cu Shiraha? l-am întrebat pe șeful nostru de îndată ce-a intrat în vestiar.

Abia ieșit din tura de noapte, șeful a schimbat priviri pline de subînțeles cu doamna Izumi.

— A! Shiraha… răspunse, zâmbind în colțul gurii. Am avut ieri o discuție cu el… am hotărât să nu mai intre în schimb, zise degajat, ca și cum nimic nu s-a întâmplat.

Decizia șefului nu mă luă deloc prin surprindere.

— Nu ar fi trebuit s-o fac, dar am închis ochii și când a lipsit din ture, și când l-am prins mâncând pe ascuns din caserolele cu mâncare expirată! Dar nici în ruptul capului nu pot tolera ce-a făcut ieri! Una din clientele noastre fidele și-a uitat

umbrela aici, în magazin. Când s-a întors s-o recupereze, Shiraha a început să se dea la ea, s-o hărțuiască! Cum înainte pozase cu mobilul numărul ei de telefon scris pe factura unei comenzi ce trebuie livrată la domiciliu, de îndată ce-a văzut-o din nou în fața ochilor, a luat-o la întrebări, încercând să afle unde locuiește! Doamna Izumi a observat, apoi am verificat și eu repede înregistrările de pe camera de supraveghere. Am avut o discuție între patru ochi și i-am spus să plece din magazinul nostru.

„Mare idiot!”, mi-am spus în gând. E adevărat, câteodată angajații unui supermarket mai încalcă regulile mai puțin importante, dar nu auzisem niciodată ceva mai dezgustător ca incidentul ăsta. A fost norocos că femeia nu a chemat poliția.

— De la bun început mi s-a părut ciudat Shiraha, continuă șeful nostru. A intrat în baza de date unde sunt datele de contact ale angajaților, a copiat numărul de telefon al unei fete care lucrează în schimbul de noapte și a început să o sune! Ba chiar a așteptat-o în fața vestiarului, propunându-i să se întoarcă împreună acasă! S-a tras de șireturi până și cu doamna Izumi, care e căsătorită! De-ar fi fost la fel de energic și hotărât și când muncea! Nici ție nu ți-a plăcut de el, nu-i așa domnișoară Furukura?

Doamna Izumi îl asculta încruntată.

— Mi-e silă de el! răbufni ea. Un pervers! Nu i-a mers cu clientele magazinului și-a început să le agațe pe colegele noastre! Pe bune, e un bărbat de cea mai joasă speță, o scursură! Ar trebui să fie arestat!

— Încă n-a ajuns atât de departe, cel puțin pentru moment!

— E un infractor! Un in-frac-tor! Cu cât mai repede e arestat, cu atât mai bine!

Nu știu de ce, dar atmosfera din magazin era calmă și relaxată, chiar dacă șeful și doamna Izumi nu mai conteneau cu acuzațiile. Shiraha plecase, și în minimarketul nostru se instală din nou armonia ce domnise înainte ca el să fie angajat. Odată cu dispariția parazitului de Shiraha, toți parcă renăscuserăm, eram ciudat de veseli și vorbăreți.

— Ca s-o spun pe-aia dreaptă, nemernicul ăla mă scotea din sărite! mai bine să fim mai puțini angajați, decât să lucrăm împreună cu el! spuse bucuroasă Sugawara la aflarea veștii, când veni la serviciu. Un om de cea mai joasă speță! Se pricepea să inventeze tot felul de pretexte ca să nu pună osul la treabă, dar când îl întrebai de ce trage chiulul, brusc începea să-ți țină lecții despre Epoca de piatră! Era dus cu capul, nu glumă!

— Ha-ha-ha! izbucni în râs doamna Izumi. Vai, da ce silă mi-era de tâmpenia aia cu Epoca de piatră! O prostie! Bătea

câmpii, nu înțelegeam nimic din mormăielile lui! Șefu', vă rog eu frumos: nu mai angajați specimene ca Shiraha!

— Păi n-am avut de ales… suntem o mână de oameni în magazin, încercă șeful nostru să se justifice.

— La vârsta lui să fie concediat dintr-o slujbă cu jumătate de normă la un minimarket! Unde s-a mai pomenit așa ceva? E terminat! Un idiot ca el ne-ar face o mare favoare de-ar crăpa! Pe bune!

— Așa e! am spus și eu, dând aprobator din cap.

Ne prăpădeam cu toții de râs, dar în sinea mea îmi spuneam că în ziua în care cei din magazin mă vor considera o creatură ciudată, cu siguranță voi fi eliminată la fel ca Shiraha.

— Trebuie să angajăm pe altcineva în locul lui! Ce-ar fi să lipesc niște anunțuri chiar acum? spuse entuziasmat șeful nostru.

Și uite-așa a fost înlocuită una din „celulele" minimarketului. Ședința de dimineață a fost mai animată decât de obicei. Mă îndreptam spre casa de marcat când am observat o clientă fidelă de-a magazinului nostru, o doamnă ce se sprijinea în baston, încercând să ia un produs de pe ultimul raft de jos. Se aplecă atât de tare, mai să cadă pe podea.

— Lăsați-mă să vă ajut, doamnă! Asta doriți să cumpărați? am întrebat-o, luând de pe raft un borcan cu gem de căpșuni.

— Vă mulțumesc! îmi spuse zâmbind.

I-am luat coșul și l-am pus pe tejgheaua casei de marcat.

— Magazinul ăsta nu se schimbă niciodată, nu-i așa? mă întrebă în șoaptă, în timp ce-și scotea din geantă portofelul.

Aș fi putut să-i spun că cineva fusese concediat, dar n-am făcut-o.

— Vă mulțumim pentru cumpărături! i-am zis și am început să scanez codurile de bare.

Privind-o, mi-a venit în minte imaginea doamnei în vârstă care, în urmă cu optsprezece ani, fusese prima mea clientă la casa de marcat, în ziua în care s-a inaugurat magazinul. Obișnuia să vină zilnic la noi, mergea greu, sprijinindu-se în baston. Și apoi, dintr-odată, nu a mai venit. Niciunul dintre noi nu a știut ce s-a întâmplat cu ea, dacă se îmbolnăvise sau dacă se mutase. Dar, iată-mă, eu sunt tot aici, repetând aceleași mișcări ca în prima de zi lucru. De atunci, din acea zi de 1 mai 1998, au trecut peste noi, angajați și clienți, șase mii șase sute șapte dimineți. Pun cu grijă cofrajul cu ouă în sacoșa de plastic. Sunt aceleași ouă pe care le-am vândut ieri, și totuși sunt… altele. La fel ca ieri, *clientul* pune aceleași bețișoare de unică folosință în aceeași sacoșă de plastic. Îmi zâmbește la fel cum a făcut-o și ieri, la fel cum face în fiecare dimineață, de atâția ani.

*

Miho îmi trimisese un mesaj – avea de gând să dea o petrecere cu grătar la ea acasă, duminică dimineață. Abia îi promisesem că-i dau o mână de ajutor la cumpărături, dimineața devreme, când sună telefonul: era maică-mea.

— Keiko, mâine te întâlnești cu prietenele tale la Miho acasă, nu-i așa? Nu treci și pe la noi să ne vezi? Lui taică-tu îi e dor de tine…

— Mmm… nu cred că pot, mamă. A doua zi intru în tură, vreau să mă întorc devreme și să mă odihnesc.

— Chiar nu poți? Ce păcat… N-ai venit acasă nici măcar de Anul Nou. Te rog, vino cât mai curând.

— Îhî…

Din cauză că eram puțini angajați, am lucrat și în zilele libere de Anul Nou. Minimarketul e deschis trei sute șaizeci și cinci de zile pe an, dar mulți dintre angajați nu pot veni în zilele libere de Anul Nou: casnicele care lucrează cu jumătate de normă sunt ocupate cu treburile gospodăriei, iar studenții străini se întorc la ei în țară. Așa se întâmplă la fiecare sfârșit și început de an, rămân foarte puțini angajați disponibili. Aveam de gând să mă duc acasă, să-i văd pe ai mei, dar când mi-am dat seama în ce situație rămâne minimarketul de sărbători, m-am hotărât pe loc să nu mai plec.

— Ce mai faci, Keiko? Ești bine? întrebă maică-mea. Toată ziua stai în picioare, cred că ești frântă de oboseală. Ce s-a mai întâmplat în ultimul timp pe-acolo? Nu ai nicio noutate?

Ascultându-i tirul de întrebări, am simțit din glasul ei că încă mai spera ca în viața mea să apară vreo schimbare. Probabil că era puțin obosită de mine – în optsprezece ani, nu schimbasem nimic în viața mea.

— Toate sunt la fel. Nu s-a schimbat mai nimic…

— Mda…

Atât a reușit să spună maică-mea. Tonul ei m-a făcut să înțeleg că e ușurată, dar și dezamăgită de răspunsul meu. După ce am închis telefonul, m-am oprit în fața oglinzii și m-am uitat la chipul meu: din ziua în care am „renăscut” ca angajată a minimarketului, îmbătrânisem și mai mult. Nu eram deloc neliniștită din cauza asta, doar că oboseam mult mai repede decât înainte. Câteodată mă întreb ce o să se aleagă de mine când voi fi prea bătrână să lucrez în magazin. Din cauza durerilor de spate, șeful nostru cu numărul șase nu a mai putut lucra și a fost nevoit să demisioneze. Eram conștientă că de dragul minimarketului trebuie să mă îngrijesc de trupul meu, ca să evit să mi se întâmple și mie la fel.

A doua zi dimineață am ajutat-o pe Miho la cumpărături și la pregătiri, așa cum îi promisesem. Pe la prânz au venit soțul

ei și al lui Satsuki, dar și niște prietene ce locuiau puțin mai departe. Era o atmosferă nostalgică, căci trecuse mult timp de când nu ne mai întâlniserăm. Ne adunaserăm vreo paisprezece, cincisprezece și dintre toți doar trei erau necăsătoriți – eu și încă două amice. Nu mi s-a părut important amănuntul ăsta, până când Miki, și ea necăsătorită, mi-a spus în șoaptă.

— Noi trei, astea nemăritate, nici nu putem ridica capul de rușine…

— Dragilor, ce mult a trecut de când nu ne-am văzut! Când ne-am întâlnit ultima dată? Mi se pare că la petrecerea pe care am dat-o pe vremea când erau cireșii înfloriți, nu-i așa?

— Așa e! De atunci nu am mai fost pe-acasă!

— Ce mai faceți, dragilor? Cum vă merge?

Câțiva dintre cei adunați la Miho nu mai fuseseră de mult în orașul natal. Rând pe rând, fiecare a început să povestească ce s-a mai schimbat în viața lui.

— Locuiesc în Yokohama! Sediul companiei e aproape de casă…

— Ooo! Te-ai mutat la altă firmă?

— Exact! Acum lucrez la o firmă de accesorii vestimentare! La vechea firmă, relațiile dintre colegi nu erau prea bune…

— Eu m-am măritat și locuiesc în Saitama. Lucrez la aceeași companie…

— Eu, după cum vedeți, am făcut un copilaș, iar acum sunt în concediu de maternitate, spuse Yukari.

— Eu lucrez cu jumătate de normă într-un minimarket… dar sănătatea mea… am bâiguit când mi-a venit rândul.

Tocmai când voiam să continui, invocând scuza pe care mi-o fabricase soră-mea, Eri se aplecă ușor de spate și-mi tăie vorba.

— Cum? Cu jumătate de normă? Asta-nseamnă că te-ai măritat! trase concluzia, sigură pe ea. Și, când ai făcut pasul?

— A, nu… nu sunt căsătorită.

— Și-atunci de ce lucrezi cu jumătate de normă? mă întrebă Mamiko cu uimire.

— Păi… știți, cum să vă spun eu… sănătatea mea…

— Fetelor, Keiko are un trup mai firav, așa că n-are de ales și lucrează cu jumătate de normă, încercă Miho să-mi ia apărarea.

Tocmai începusem să-i mulțumesc prietenei mele pentru atenție, când soțul lui Yukari mă luă la întrebări pe un ton ce trăda suspiciunea.

— Cum așa? Păi când lucrezi la minimarket nu trebuie să stai toată ziua în picioare?

Era pentru prima dată când mă vedeam cu soțul lui Yukari, dar nu se jena să mă privească încruntat, ca și cum punea

întreaga mea viață sub semnul îndoielii.

— Ăăăă… nu am experiență în alte locuri de muncă, și-apoi, cum să vă spun, pentru mine e mult mai comod, și mental și fizic, să lucrez într-un minimarket.

În timp ce mă asculta, bărbatul mă fixa șocat, de parcă ar fi avut în față un extraterestru.

— Cum? Adică tu niciodată n-ai… Ce vreau să spun e că dacă ți se pare atât de greu să-ți găsești o slujbă cu normă întreagă, măcar ar trebui să te măriți. În vremurile noastre, sunt multe site-uri de matrimoniale! Măcar atâta lucru știi și tu, nu?

Pentru că turuia cu o viteză incredibilă, stropii de salivă îi aterizau direct pe feliile de carne puse pe grătar. Mă uitam la el și-l apostrofam în gând – „Nu te mai apleca deasupra mâncării când vorbești!”. Bărbatul lui Miho îl aprobă, dând viguros din cap, și brusc îmi întrerupse șirul gândurilor.

— Chiar așa! De ce nu-ți găsești pe cineva? Nu contează cine e și ce face. În plus voi, femeile, chiar vă pricepeți la așa ceva! Dacă erai bărbat, era vai de tine!

— Ce zici dacă ți-am face cunoștință cu cineva? Yoji, tu ai multe cunoștințe, nu-i așa? îl întrebă Satsuki.

— Excelentă idee! se entuziasmară celelalte fete. Cunoști pe cineva care s-ar potrivi cu Keiko?

Bărbatul lui Miho îi șopti acesteia ceva la ureche, apoi continuă zâmbind în colțul gurii.

— Nu, nu! Nu se poate! N-am cu cine să-i fac cunoștință! E imposibil! Toți prietenii mei sunt însurați!

— Auzi, Keiko, de ce nu te înscrii pe un site de matrimoniale? Chiar așa! Ce-ar fi să-ți facem chiar acum o poză ca s-o pui pe site? Să știi că pentru chestii de genul ăsta nu e bine să-ți faci selfie! Dacă pui fotografii în care apari înconjurată de mulți prieteni – uite-așa, ca la petrecerea noastră cu grătar! –, ai mai multe șanse să te placă bărbații și să te contacteze cât mai mulți!

— Minunat! Perfect! Haideți să-i facem o poză! se entuziasmă și Miho.

— Sunt de-acord! mai rar așa oportunitate! interveni și bărbatul lui Yukari, abținându-se cu greu să izbucnească în râs.

— Oportunitate? Vrei să spui că s-ar putea să iasă ceva din asta? am întrebat pe un ton candid.

Soțul lui Miho mă privea uluit.

— Ăăăă… cu cât o facem mai repede, cu atât mai bine, asta am vrut să spun! îmi răspunse bărbatul lui Yukari. Nu poți continua așa, înțelegi? Recunoaște: ești disperată, nu-i așa? După o vârstă va fi mult prea târziu…

— Cum adică nu pot continua să trăiesc ca până acum? De ce n-aș putea?

Îl întrebam foarte serios, chiar voiam să știu de ce, dar se pare că reușisem doar să-i exasperez pe cei din jur.

— Femeia asta-i culmea! l-am auzit pe bărbatul lui Miho spunând în șoaptă.

— Dragilor, și eu sunt disperată, spuse Miki, și ea necăsătorită. Doar că eu fac multe călătorii de afaceri în străinătate, adăugă cu un aer ușor de superioritate.

— Situația ta e diferită, Miki, tu ai un job de fițe, câștigi mai mult decât un bărbat! E cam greu să găsești un partener pe măsura ta! explică bărbatul lui Miho.

— Dragilor, se arde carnea! strigă Miho, reușind să le distragă atenția.

Preocupați, toți începură să-și pună în farfurii felii de carne friptă, mușcând cu poftă din bucățile împroșcate cu saliva bărbatului lui Yukari.

Apoi, unul câte unul – exact ca atunci când eram în școala primară – au început să-mi întoarcă spatele și să se depărteze de mine. Din când în când îmi aruncau priviri curioase și uluite, de parcă aș fi fost o creatură ciudată, de pe altă planetă. „Mda… se pare că sunt o intrusă”, mi-am spus resemnată. Mi-am adus aminte de Shiraha… Cine știe, probabil mi-a venit și mie rândul să fiu concediată din magazin. „Societatea normală” nu iartă pe nimeni, orice element considerat ciudat, inadecvat, este expulzat din ea, în liniște, fără tevatură. Toți acei indivizi care nu corespund normelor sociale sunt aruncați în afara societății.

„Tocmai de asta trebuie să mă «repar», să mă vindec”, mi-am spus în gând. „Dacă nu o fac, *oamenii normali* mă vor elimina din societate.” Pentru prima dată în viața mea, aveam senzația că, în sfârșit, înțelesesem de ce familia mea se străduiește de atâția ani să mă „repare”.

Simțeam nevoia să aud vocea Smile Mart, așa că, după ce am plecat de la Miho, nu m-am dus acasă, ci m-am oprit la magazin.

— Domnișoară Furukura! Ce s-a întâmplat? De ce ați venit? mă întrebă fata din tura de seară.

Era elevă la liceu și tocmai făcea curat când am intrat.

— Păi, nu sunteți liberă?

— Ba da… am fost acasă, la părinți, dar m-am gândit să trec pe aici ca să trimit niște comenzi…

— Uau! Sunteți grozavă, domnișoară Furukura! Sunteți atât de dedicată magazinului!

În vestiar era șeful nostru – sosise mai devreme și se pregătea să intre în tura de noapte.

— Bună seara, șefu’! Intrați în tura de noapte?

— O! Domnișoară Furukura! Ce s-a întâmplat? Ce cauți la ora asta în magazin?

— M-am întors de la ai mei mai devreme și, cum eram în trecere prin cartier, mi-am zis să mă opresc puțin, să introduc în baza de date niște comenzi…

— Vorbești de comenzile de dulciuri? M-am ocupat eu de ele, tocmai le-am terminat, dar, dacă vrei, verifică-le tu încă o dată…

— Vă mulțumesc, șefu'!

Era palid, probabil nu dormise suficient. Am deschis computerul și m-am apucat de treabă.

— Cum merg lucrurile în tura de noapte? Credeți că o să avem destui angajați?

— Slabe șanse, nu prea cred… A venit cineva la interviu, dar l-am respins. După tot ce s-a întâmplat cu Shiraha, acum vreau să angajez pe cineva pe care să-l putem folosi.

Șeful nostru spunea deseori „oameni ce pot fi folosiți". Vorbele lui m-au făcut să mă întreb dacă eu eram sau nu folositoare pentru minimarket, dacă eram un om „ce putea fi folosit" la ceva.

— Cum era?

— Părea totul în regulă cu el, dar era cam în vârstă… S-a pensionat la termen, dar s-a angajat din nou. A demisionat de la fostul loc de muncă din cauza durerilor de spate. Mi-a zis că dacă l-am angaja, ar vrea să-și ia zile libere când o să-l doară spatele. Nu-i rău să știu amănuntul ăsta dinainte, dar dacă mi-ar spune asta cu câteva minute înainte să intre în tură, nu mi-ar conveni… mai bine rămân tot eu în tura de noapte.

— Așa e… aveți dreptate.

Când faci muncă fizică, în timp, corpul devine slăbit și ajungi să nu mai poți fi „folosit". Oricât de conștiincioasă aș fi, oricât aș munci, când o să îmbătrânesc, probabil o să fiu și eu o piesă inutilizabilă pentru minimarket.

— A! Era să uit! Domnișoară Furukura, poți lucra duminica asta, la prânz? Sugawara nu poate veni, are concert.

— Sigur că da!

— Chiar poți să vii? Mulțumesc, îmi ești de mare ajutor!

Se pare că, cel puțin pentru moment, încă sunt un „instrument ce poate fi folosit".

— A, nu! Nu-i asta! Mă bucur să mai lucrez o tură! Vreau să mai pun un ban deoparte! i-am răspuns șefului, vorbind în stilul lui Sugawara.

Afișam un zâmbet larg, dar sufletul meu era copleșit de sentimente ciudate, un amestec de ușurare și neliniște.

*

Cu totul întâmplător, l-am văzut pe Shiraha stând în fața magazinului. Era noapte când o umbră lățită într-un ungher al cartierului de birouri, în care nu mai era nici țipenie, mi-a adus aminte de un joc pe care-l jucam în copilărie – preț de câteva clipe îmi priveam concentrată umbra de pe asfalt, apoi ridicam brusc ochii spre cer și o vedeam acolo, pe bolta cerească. Am făcut câțiva pași, încercând să deslușesc a cui e umbra de pe perete: era a lui Shiraha. Stătea încordat și pitit după colțul unei clădiri de lângă magazinul nostru, adus de spate de parcă ar fi pândit pe cineva. Părea că o așteaptă pe clienta pe care o hărțuia. Mi-am amintit că șeful îmi povestise cum Shiraha intra și ieșea întruna din vestiar, așteptând-o nerăbdător – la sfârșitul programului, în drum spre casă, femeia obișnuia să treacă pe la noi ca să-și cumpere fructe uscate.

— Shiraha, data viitoare chem poliția! am strigat, ascunzându-mă repede în spatele lui ca să nu mă vadă.

Speriat, s-a întors și a privit în spate. Am fost șocată să-l văd tremurând din toate încheieturile. S-a încruntat pe loc când a dat cu ochii de mine.

— Cine naiba… A! Tu ești, Furukura!

— Ce faci aici, Shiraha? Stai la pândă? E strict interzis să-i hărțuiești pe clienți! E regula-regulilor pentru angajații unui magazin! Nu știai asta?

— Nu mai lucrez aici…

— Tu nu, dar eu, da! Și, ca angajata acestui minimarket, nu pot închide ochii! Șeful nostru te-a pus în gardă, nu-i așa? E în tura de noapte, îl chem chiar acum!

Shiraha se îndreptă de spate și mă privi de sus, încercând să mă intimideze.

— Ce naiba îmi poate face el, un sclav corporatist de doi bani? N-am greșit cu nimic, n-am făcut nimic rău! Dacă mi se pune pata pe o femeie, vreau să fie a mea! Asta-i tot! Așa se face între bărbați și femei, de când lumea și pământul! E obicei vechi, moștenit din strămoși!

— Shiraha! Nu tu mi-ai spus că doar bărbații *cei mai puternici* pun mâna pe femeile pe care și le doresc? Chiar nu-ți dai seama că te contrazici?

— Așa e! Acum sunt șomer, dar asta nu înseamnă că nu am o viziune: îmi pun pe picioare propria afacere, și femeile o să roiască în jurul meu! O să vină-n cârduri la mine!

— Păi și-atunci de ce nu-ți pui planul în aplicare? Nu-i logic să-ți deschizi mai întâi o afacere? Nu crezi că abia pe urmă o să fii în stare să alegi una din „cârdul de femei”!?

— Totul a rămas la fel ca-n Epoca de piatră, dar oamenii pur și simplu nu-și dau seama! spuse Shiraha plecându-și capul și privindu-mă dezgustat. La urma urmelor, nu suntem decât

niște animale, își continuă predica, fără legătură cu ce discutam. Dacă m-ai întreba, ți-aș spune că trăim într-o societate disfuncțională. O societate imperfectă, care mă tratează nedrept, mă discriminează.

Probabil avea dreptate, însă nu eram în stare să-mi imaginez cum ar arată o societate perfectă, o societate care să funcționeze ireproșabil. Până la urmă ce înseamnă „societate”? Nici eu nu știam – în timp, puțin câte puțin, ajunsesem să nu mai înțeleg sensul cuvântului. O iluzie, asta mi se părea „societatea”… o simplă iluzie.

Shiraha mă privea tăcut, apoi și-a acoperit fața cu palmele. Credeam că se pregătește să strănute, dar, când am văzut lacrimi scurgându-i-se printre degete, mi-am dat seama că plânge.

— Ce-ar fi să ne așezăm la o masă? l-am întrebat, gândindu-mă că n-ar fi prea plăcut să fim surprinși de clienți.

L-am luat de braț și ne-am îndreptat spre un restaurant popular din apropiere.

*

— Societatea în care trăim nu acceptă elementele anormale. Dintotdeauna am suferit din cauza asta, îmi spuse Shiraha în timp ce sorbea din ceaiul de iasomie la pliculeț pe care i-l adusesem de la bar, pentru că el pur și simplu nu voia să se ridice de pe scaun.

Stătea acolo și nu scotea o vorbă. După ce i-am adus ceaiul, nu s-a sinchisit să-mi mulțumească și a început să-l bea.

— Toți trebuie să stăm drepți, în linie, toți trebuie să fim la fel. Sunt trecut de treizeci și cinci de ani și nu înțeleg de ce naiba mă chinuiesc să muncesc cu jumătate de normă? De ce n-am avut niciodată o iubită? Unii cretini mă întreabă cu tupeu, fără să clipească, dacă am făcut vreodată sex. Nici n-apuc să răspund, că-mi râd în față, spunându-mi să nu pun la socoteală prostituatele din bordeluri. Eu stau în banca mea, nu deranjez pe nimeni, dar toți îmi regulează viața, și asta doar pentru că sunt altfel, pentru că nu fac parte din turmă!

Mă uitam la el de-a dreptul șocată: Shiraha – care, după mine, nu se deosebea prea mult de un obsedat sexual – stătea în fața mea, comparându-și cu atâta ușurință propria suferință cu un viol în grup, fără să se gândească deloc la cum ne hărțuise clientele și colegele. Se pare că rațiunea lui făcuse scurtcircuit, de vreme ce tocmai el, cel care era în poziția de agresor, o făcea pe-a victima.

— Mda… trebuie să-ți fie foarte greu, i-am răspuns din complezență, deși mă întrebam dacă nu cumva bărbatul din fața mea își făcuse un hobby din a-și plânge de milă.

La fel ca el, nici eu nu sunt mulțumită de societatea în care trăiesc, dar nu simt nevoia să-mi plâng de milă, așa că nu înțelegeam de ce-și varsă frustrările pe mine. „Vai! Ce viață grea duce ăsta!”, l-am compătimit în gând, în timp ce sorbeam din apa fierbinte. Cum nu prea aveam chef să beau un lichid aromatizat, nu-mi pusesem la infuzat pliculețul cu ceai.

— De-aia vreau să mă însor: să duc o viață liniștită fără să fiu nevoit să ascult criticile celor din jurul meu! continuă Shiraha. Am nevoie de cineva cu bani, căci am o idee grozavă de afacere on-line. Nu pot să intru în amănunte, mi-e teamă să nu-mi fure careva ideea. Ideal ar fi să găsesc pe cineva care să vrea să investească în afacerea mea. Sunt sigur că o să aibă succes! După ce dau lovitura, nimeni nu o să mai îndrăznească să mă critice!

— Shiraha… Tu îți dorești un stil de viață care să nu permită nimănui să te critice, când, de fapt, îi urăști pe cei care se amestecă în viața ta. Cum vine asta?

Știam că e ciudat, dar în sinea mea credeam că dacă accepți criticile celor din jur înseamnă că de fapt accepți societatea așa cum e ea, cu bune și rele.

— Am obosit, spuse Shiraha, oftând.

— N-are nicio logică să-mi spui că ești obosit, Shiraha. Dacă ești convins că doar însurându-te îi vei face pe cei din jurul tău să nu te mai critice, atunci însoară-te! Simplu, rapid și logic!

— Ți-e ușor să vorbești, dar nu-i chiar atât de simplu! îmi răspunse Shiraha, ofensat. Spre deosebire de voi, femeile, nouă, bărbaților, ne e mult mai greu! Dacă nu ocupăm o poziție înaltă și recunoscută în societate, ni se spune că trebuie să găsim un loc de muncă! Dar nu-i de-ajuns! Când reușim să ne angajăm, ni se spune că trebuie să câștigăm mai mulți bani! Dacă am bifat și rubrica asta, tot nu-i bine, nu-i de-ajuns, ni se spune că trebuie să ne însurăm, să procreăm, să facem nepoți pentru babaci! Orice-am face, suntem judecați de societate! Nu ne băga în aceeași oală cu femeile! Ce vă pasă vouă? Sunteți relaxate, n-aveți nicio grijă!

— Păi atunci, ce sens mai are să te însori? Nu rezolvi nimic! Am dreptate?

Shiraha nu-mi răspunse. Se aprinsese și mai tare și continuă să turuie.

— Ascultă! Am vrut să aflu de ce merg lucrurile atât de prost în societatea noastră japoneză și am citit un munte de cărți de istorie. Am citit despre epocile Meiji și Edo, am ajuns până la Heian[5]! Nici măcar în acele timpuri societatea n-a mers bine! Chiar și în Jomon[6] lucrurile au stat foarte prost! se răsti Shiraha, bătând atât de tare cu pumnul în masă, încât

ceaiul de iasomie se vărsă peste buza cănii. Și-abia atunci am realizat că trăim în aceeași societate ca în Jomon, ca în Epoca de piatră! Nimic nu s-a schimbat! Oamenii incapabili să se adapteze vieții din sat sunt pur și simplu dați afară din comunitate: bărbații care nu se pricep să vâneze, femeile care nu aduc copii pe lume… în ziua de azi pălăvrăgim întruna despre societatea modernă și individualism, când, de fapt, celor care nu vor să se adapteze la viața comunității le este încălcat dreptul la intimitate. Sunt forțați să se conformeze regulilor, și dacă nici așa nu se dau pe brazdă, în cele din urmă sunt alungați din sat!

— Shiraha, ție chiar îți place să vorbești despre Epoca de piatră!

— Ba chiar deloc! O urăsc! Dar asta e realitatea: practic, încă trăim într-o Epoca de Piatră ascunsă sub masca „societății contemporane”! Femeile se-ngrămădesc în jurul bărbaților puternici care se întorc de la vânătoare cu prăzi mari și grase! Le aleg pe cele mai frumoase din sat și le fac nevestele lor! Bărbații care nu merg la vânătoare sau cei care se duc, dar nu prind nimic pentru că sunt prea slabi, sfârșesc prin a fi disprețuiți! E același șablon de mii de ani!

— Ooo… am îngăimat și eu, reușind în sfârșit să mă strecor în turuiala lui.

Nu puteam să spun că nu are deloc dreptate. Probabil că așa e și cu minimarketul: rămâne neschimbat, mereu același, în timp ce noi, angajații, suntem mereu înlocuiți cu alții.

Mi-am adus aminte de cuvintele bătrânei doamne, clienta noastră fidelă: *Magazinul ăsta nu se schimbă niciodată, nu-i așa?*

— Furukura, tu cum de reușești să fii atât de relaxată? Nu ți-e deloc rușine de tine?

— Ce-ai spus? De ce-ar trebui să-mi fie rușine?

— Mai întrebi? La vârsta asta încă lucrezi cu jumătate de normă, și niciun bărbat nu ar lua de nevastă o fată bătrână ca tine. Și virgină de-ai fi, la cum arăți, tot ești un produs second-hand. Ești șleampătă, femeie, pe bune! Dacă am fi în Epoca de piatră, fii sigură că te-ar alunga din sat: bătrână ești, de făcut copii nu faci, măritată nu ești… nu ești bună la nimic, ești doar o povară pentru comunitate satului! Eu sunt bărbat, pot oricând reveni la gloria de odinioară, dar tu, Furukura, ești terminată, nu mai ai nicio speranță!

„Omul ăsta n-are nicio logică!”, mi-am spus în sinea mea. Cu câteva minute în urmă era nervos pe cei care-l critică, iar acum mă ataca exact cu aceleași cuvinte cu care alții îl făceau să sufere! Probabil oamenii care cred că viețile le-au fost „regulate” se simt ușurați dacă atacă și rănesc și ei pe alții.

— Vreau o cafea! strigă brusc Shiraha, iritat, ca și cum până atunci nici nu observase că a băut ceai de iasomie.

M-am ridicat urgent, m-am dus la bar, am turnat cafea într-o ceașcă și i-am pus-o în față.

— Îîîh… e groaznică! Nici n-are cum să fie altfel, într-un loc ca ăsta…

— Auzi, Shiraha? Dacă tot ești interesat să te însori de gura lumii, ce-ar fi să te însori cu mine? l-am întrebat brusc, în timp ce-mi umpleam a doua ceașcă cu apă caldă, înainte să mă așez pe scaun.

— Cuuum!? Ce-ai spus!? strigă cât îl ținu gura.

— Dacă tot îi urăști atât de mult pe cei care-ți „regulează" viața, dacă tot nu vrei să te alunge oamenii din „sat", de ce nu te însori? Cu cât o faci mai repede, cu atât mai bine! Hmm? Ce zici? Nu știu ce să zic de chestia cu vânătoarea – adică să-ți găsești un loc de muncă –, dar dacă te însori, măcar cei din jurul tău n-o să-și mai bage nasul în experiența ta amoroasă și sexuală! Am dreptate?

— Ce naiba tot îndrugi? Bați câmpii! Mă văd nevoit să te refuz, Furukura… cu tine n-aș avea nicio șansă să mi se scoale!

— „Să ți se scoale"? Ce legătură are „sculatul" cu însurătoarea? Shiraha, căsătoria e o chestiune ce ține strict de niște hârtii, iar erecția nu-i decât un simplu fenomen fiziologic!

Am profitat că-și ținea gura și mi-am continuat explicațiile, păstrând tonul cuviincios.

— S-ar putea să ai dreptate când spui că trăim într-o societate neschimbată de pe timpul Epocii de piatră. Cei inutili sunt persecutați și alungați din sat. Ca să nu mai lungesc vorba, e același mecanism ca la noi, în minimarket: incompetenților le sunt reduse turele și apoi sunt concediați.

— Unde vrei să ajungi?

— Dacă vrei să continui să lucrezi în minimarket, nu ai de ales și trebuie să te transformi în *angajat.* E simplu: îți pui uniforma și te porți cum scrie în manualul de instructaj. Și dacă tot susții că trăim ca-n Epoca de piatră, ei bine, așa e, societatea de azi e la fel ca cea din preistorie: atâta timp cât pui pe tine pielea unui om normal și te porți cum scrie în manual, nu riști să fii alungat din sat și nici nu ești tratat ca o povară pentru cei din jur!

— Nu pricep o iotă din aiurelile tale…

— Cu alte cuvinte, joci rolul „omului obișnuit" – o creatură fictivă, până la urmă – la fel cum toți cei ce lucrează în minimarket joacă rolul de „angajat"… și asta e tot o creatură imaginară…

— Dar e groaznic să te prefaci! De asta mă consum atât, tocmai pentru că trebuie să joc un rol!

— Shiraha! Nu tu mi-ai spus adineaori că ești gata să te însori doar ca să le faci pe plac celor din jur? Când vine vorba s-o faci pe bune, dai de greu, nu-i așa? Am o veste proastă pentru tine: cei care vor să fie liberi își sacrifică viața în lupta cu societatea și suferă cu adevărat!

Fără să scoată o vorbă, Shiraha privea pierdut la cafeaua din ceașcă.

— Dar dacă ți se pare prea greu, n-are rost să te forțezi să faci imposibilul. Spre deosebire de tine, mie chiar nu-mi pasă… nu mi-am fixat niciun scop în viață, n-am planuri, și dacă „satul” dictează direcția în care trebuie să meargă viața mea, nu mă împotrivesc și mă conformez…

Să joci un rol înseamnă să elimini din viața ta părțile pe care alții le consideră ciudate, anormale – probabil asta vor să-mi spună cei care țin musai să mă „vindec”, să mă „repar”. În ultimele două săptămâni am fost întrebată de paisprezece ori de ce nu sunt măritată, și de douăsprezece ori de ce lucrez încă cu jumătate de normă. Și uite-așa am ajuns la concluzia că trebuia să elimin din viața mea exact acele părți care mă fac cel mai des să fiu pusă la zidul infamiei de societatea în care trăiesc. Da, voiam o schimbare în viața mea. Nu contează dacă e bună sau rea – orice schimbare e infinit mai bună decât soarta încremenită în care sunt captivă.

Shiraha nu-mi dădea niciun răspuns. Cu o mină gravă, se uita fix în cafeaua din ceașcă, ca și cum în lichidul negru se căsca, încet, o gaură.

— Am plecat, am spus ridicându-mă.

— Știi, dacă stau bine și mă gândesc, poate că… mormăi Shiraha.

Și iar am pierdut timpul ascultându-i aiurelile. Printre pauzele lungi și dese dintre fraze am aflat că împărțise un apartament cu cineva, dar, pentru că rămăsese în urmă cu plata chiriei, proprietarul l-a dat în cele din urmă afară. Altă dată, când avea probleme de genul ăsta, obișnuia să se întoarcă la familia lui din Hokkaido. În urmă cu cinci ani, fratele lui mai mic se însurase, iar casa părintească fusese refăcută ca să poată locui două familii în ea. Nu mai era loc pentru el – erau în plus trei persoane: frate-său, nevastă-sa și băiatul lor. Înainte îndrăznea să împrumute bani de la ei ca să-și plătească chiria, dar, din câte am înțeles, cu timpul, cumnată-sa ajunsese să-l urască, așa că nu mai putea să le ceară nimic.

— De când a început nemernica aia să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala, toate îmi merg pe dos! E numai gura de ea!

Huzurește ca un parazit pe banii lui frate-meu și-i controlează pe toți din casă de parcă ar fi stăpână! De-ar crăpa odată!

Povestea vieții lui Shiraha se transformase într-o interminabilă criză de nervi și ranchiună. Răbdarea mea ajunsese la limită, pierdusem firul, nu-l mai ascultam și începusem să mă uit la ceas. Era unsprezece și, cum a doua zi dimineață intram în tură, riscam să dorm foarte puțin în acea noapte. Al doilea șef pe care l-am avut obișnuia să ne spună că în salariul pe oră pe care-l primeam erau incluși și banii necesari pentru întreținerea corpului, astfel încât să fie apt de muncă.

— Shiraha… ce-ar fi să vii la mine acasă? Dacă plătești partea ta de mâncare, poți să rămâi.

Era evident că nu are unde să se ducă; în plus, dacă l-aș fi lăsat, ar fi continuat să turuie până dimineață, lipit de tejgheaua barului. Începuse să mormăie în stilul caracteristic – „ăăăă…”, „da, dar… ăăăă”, „păi… ăăăă” – așa că mi-am pierdut răbdarea, l-am ridicat de pe scaun și l-am luat acasă. Abia când am intrat în apartament am realizat că puțea rău de tot, de parcă ar fi fost un om al străzii. I-am spus să se spele, i-am dat un prosop, l-am împins în baie mai mult cu forța și am închis repede ușa după el. Când am auzit dușul, am răsuflat, în sfârșit, ușurată.

Trecuse ceva timp de când stătea în baie, iar mie pur și simplu mi se închideau ochii de somn așteptându-l să iasă. Brusc, mi-a venit ideea să o sun pe soră-mea.

— Alo? am auzit-o de la celălalt capăt, răspunzând destul de vioaie pentru ora la care o sunam – era aproape miezul nopții și nu părea somnoroasă.

— Scuză-mă că te sun atât de târziu. Ce face Yutaro? E bine?

— A, nu-i niciun deranj. Yutaro doarme liniștit, iar eu încerc să mă odihnesc. S-a întâmplat ceva?

În minte îmi veni imaginea nepoțelului meu dormind. Viața lui Mami se schimbase, progresa. O ființă care nici nu existase cu ceva timp în urmă în viața ei era acum alături de ea. Oare și soră-mea, la fel ca maică-mea, spera să se schimbe ceva în viața mea? Voiam să-mi confirm intuiția, așa că am spus ce aveam pe suflet.

— Soră-mea, ce vreau să-ți spun nu e ceva chiar atât de important încât să te sun la miezul nopții, dar… cum să-ți spun… ăăăă… adevărul e că sunt împreună cu un bărbat, la mine acasă…

— Cuuum? țipă soră-mea în telefon.

Sunetele pe care le scotea erau atât de ciudate, încât mi s-a părut că a luat-o sughițul. Mă pregăteam s-o întreb dacă se

simte bine, dar a început să turuie fără să tragă aer.

— Cuuum? Pe bune? Vorbești serios? Aoleu! De când? Cum de s-a întâmplat atât de repede? Cine e tipul? Cum e? Vai de mine, surioară!

— Ne cunoaștem de puțin timp… e un tip care lucrează la minimarket, am reușit să-i răspund, copleșită de tirul întrebărilor.

— Uau! Ce tare! Felicitări, soră-mea!

— Chiar crezi că trebuie să fiu felicitată? am întrebat-o.

Atât de tare se aprinsese, că nici măcar nu ceru alte detalii.

— Habar n-am cum e tipul, dar, surioară, îți dai seama? E pentru prima oară în viața ta când îmi spui că ești cu un bărbat, așa că… ce mai, sunt în al nouălea cer! Sunt de partea ta, orice-ar fi!

— Chiar ești?

— Dacă mi-ai spus despre relația pe care o ai, nu cumva deja te gândești să te măriți? O, scuze! Cred că m-am pripit să trag concluzii, nu-i așa?

Niciodată nu fusese așa de vorbăreață cu mine. Entuziasmul ei mă făcea și pe mine să cred că nu e chiar atât de absurdă ideea că trăim într-o Epocă de piatră camuflată bine sub masca „societății contemporane”. Manualul de instructaj există dintotdeauna și e atât de bine fixat în mintea oamenilor, încât nici nu-i nevoie să fie tipărit. Mi-am dat seama, în sfârșit, că prototipul „omului obișnuit” nu s-a schimbat din preistorie.

— Keiko, nici nu știi cât mă bucur pentru tine! Ai trecut prin atâtea, ai avut parte de greutăți și, în sfârșit, ai găsit și tu un bărbat care să te înțeleagă…

Copleșită de entuziasm, continua să vorbească, născocindu-și propria versiune a poveștii mele. Dacă tot credea că mă „vindecasem”, dacă totul era atât de simplu, ar fi trebuit să-mi spună mai devreme ce trebuie să fac. N-aș mai fi pierdut atâta timp să aflu, de una singură, ce înseamnă să fii un „om normal”.

Am închis telefonul și am întors capul spre ușa băii: Shiraha se uita la mine complet pierdut.

— N-ai haine de schimb, nu-i așa? Pune-ți asta pe tine! E uniforma pe care am primit-o când s-a deschis minimarketul. Când au schimbat designul, mi-au dat alta. E unisex, o să ți se potrivească…

După un moment de ezitare, și-a pus pe el jacheta scurtă, de culoare verde, direct pe piele. Din cauza brațelor și picioarelor prea lungi, părea prea mică pentru el, dar, cumva, a reușit să-și tragă fermoarul. În jurul mijlocului avea prosopul de baie, așa că i-am dat o pereche de pantaloni scurți pe care-i purtam prin casă. Habar nu aveam de câte zile nu se mai spălase, dar

chiloții și hainele pe care le aruncase pe jos, în baie, miroseau cumplit, îmi mutau nasul. Dezgustată, le-am îndesat rapid în mașina de spălat, apoi, văzând că nu îndrăznește să intre în cameră, i-am spus să se așeze unde vrea.

Apartamentul meu are o singură cameră veche, tipic japoneză, cu pardoseală acoperită cu rogojini de bambus, ieșire spre bucătărie, baie și toaletă separate. Din cauză că ventilatorul nu mergea prea bine, după ce Shiraha ieși din baie, camera se umplu de abur și umezeală.

— Ce cald e! Pot să deschid puțin fereastra?

— Îhî…

Era agitat, se foia de colo-colo, tot ridicându-se și așezându-se.

— Toaleta e acolo. Apa nu curge prea bine, să ții butonul apăsat cât mai mult.

— E OK, n-am nevoie acum…

— Să înțeleg că n-ai unde să stai, nu-i așa? Te-au dat afară din apartament…

— Îhî…

— Shiraha, m-am gândit bine și mi-am dat seama că mi-ar conveni să rămâi la mine. Am sunat-o pe soră-mea mai mică, eram curioasă cum reacționează. A început deja să tragă concluzii pripite, e super-încântată pentru mine! Indiferent cum stau lucrurile în realitate, când o femeie și un bărbat rămân singuri între patru pereți imaginația oamenilor o ia razna și le satisface toate așteptările.

— Ce-ai făcut? Ai sunat-o pe soră-ta? mă întrebă Shiraha, făcând ochii mari de uimire.

— Vrei o doză de cafea? Am și limonadă acidulată. Eu cumpăr doar dozele defecte, puțin turtite… dar să știi că nu-s reci.

— Doze turtite?

— Nu ți-a explicat nimeni până acum? Dozele de cafea sau de suc care sunt puțin turtite nu pot fi scoase la vânzare… mai am niște lapte și apă caldă în fierbător.

— Bine… iau o doză de cafea.

În cameră aveam doar o măsuță pliantă, era singura mea piesă de mobilier. Ca să fac mai mult loc, mi-am rulat salteaua – care era, ca de obicei, desfăcută în mijlocul camerei – și am împins-o în ușa frigiderului. În dulap mai aveam o saltea, pregătită în cazul în care maică-mea sau soră-mea ar fi rămas la mine peste noapte.

— Mai am o saltea, așa că, cel puțin pentru moment, poți rămâne la mine, mai ales că nici nu ai unde să te duci… mă rog, nu prea e loc la mine, dar…

— Ce-ai spus? Să rămân la tine? întrebă agitat Shiraha. Ăăăă… știi, eu sunt maniac când vine vorba de curățenie… și-apoi, dacă nu mă simt pregătit așa cum trebuie, nu pot să… continuă, mormăind cu glas stins.

— Dacă ții atât de mult să fie totul lună, s-ar putea să strâmbi din nas când o să vezi salteaua. Nici nu mai știu când am folosit-o ultima dată, nici măcar n-am scos-o pe balcon să se aerisească… E un apartament vechi, așa că s-ar putea să vezi și gândaci mișunând prin cameră… și sunt destul de mulți.

— Ăăăă… nu mă deranjează atât de mult chestia asta. Nici apartamentul în care am stat nu era prea curat. Nu știu cum să-ți spun, dar… Uite ce e, Furukura: am senzația că sunt pus în fața faptului împlinit. Sunt bărbat și trebuie să-mi iau măsuri de precauție. Ce-ți veni s-o suni pe soră-ta? Ce naiba! Chiar ești atât de disperată?

— Da ce-am făcut? Am fost curioasă cum reacționează, asta-i tot.

— Mi-am dat seama, dar chestiile de genul ăsta mă sperie. Am citit multe pe Internet, dar n-am crezut că se poate întâmpla și-n realitate. M-ai luat cu forța la tine în apartament, iar eu când sunt forțat… cum să-ți spun… îmi piere orice chef de…

— De unde ai scos tâmpenia asta? M-am gândit că n-ai unde să stai, nimic mai mult! Dacă te încurc, din partea mea poți să pleci! Îți dau hainele înapoi, că n-am pornit mașina de spălat…

— Ăăăă… păi… dacă insiști, atunci… ăăăă…

Nu pricepeam o iotă din ce mormăia, dar mi-era clar că discuția nu duce nicăieri.

— Scuze, Shiraha, dar s-a făcut târziu, i-am curmat, brusc, mormăiala, pierzându-mi răbdarea. Ai ceva împotrivă dacă mă culc? Dacă vrei să pleci, n-ai decât, poți să pleci când ai chef. Dacă vrei să dormi, descurcă-te singur, ia-ți salteaua din dulap și desfă-o. Mâine-dimineață intru în tură. În urmă cu șaisprezece ani am învățat de la șeful cu numărul doi că salariul pe care-l primesc acoperă și cheltuielile minime pentru sănătatea mea, ca să pot munci cu spor. Nu mă pot duce la serviciu chioară de somn, trebuie să dorm.

— A, da… minimarketul ăla… îmi răspunse pe un ton ce trăda indiferenta și ironia.

Dacă l-aș fi băgat în seamă, m-ar fi prins dimineața ascultându-i inepțiile. M-am răsucit pe călcâie și mi-am desfăcut repede salteaua.

— Sunt ruptă de oboseală, nu mă mai spăl acum, fac mâine-dimineață un duș. Când o să plec o să fac puțin zgomot, dar nu mă băga în seamă. Noapte bună!

M-am spălat pe dinți, mi-am pus ceasul să sune, m-am băgat sub pătură și am închis ochii. O vreme l-am mai auzit pe Shiraha foindu-se prin cameră, dar vocea minimarketului începuse să răsune din ce în ce mai tare în capul meu, făcându-mă să adorm buștean într-o clipită.

*

A doua zi dimineață, când am deschis ochii, l-am văzut pe Shiraha dormind neîntors, pe jumătate băgat în dulap. Nu s-a mișcat nici când m-am dus la baie. Am ieșit din casă devreme, ca să ajung la magazin înainte de ora opt. Înainte să ies pe ușă, i-am lăsat un bilețel: „Dacă pleci, pune, te rog, cheia în cutia poștală". Cum nu prea părea dornic să rămână la mine, nu mă așteptam să-l găsesc în cameră când m-am întors din tură. Evident, stătea degeaba. Își pusese coatele pe măsuța pliantă și, cu un aer plictisit, bea dintr-o doză turtită niște suc acidulat de struguri albi.

— N-ai plecat…

— Îhî… mormăi, tresărind speriat când îmi auzi glasul.

— Soră-mea m-a bombardat toată ziua cu e-mailuri. E prima dată când o văd atât de entuziasmată pentru mine…

— Nici nu-i de mirare. Până și ea a ajuns la concluzia că e mai decent pentru o fată bătrână, așa ca tine, să locuiască cu un bărbat, decât să lucreze cu jumătate de normă într-un prăpădit de minimarket, la vârsta asta venerabilă la care ai ajuns.

Era același Shiraha cu care mă obișnuisem, nu bărbatul timid și deprimat din seara trecută.

— Aha! Deci nici tu nu crezi că sunt o femeie respectabilă și decentă!

— Ascultă, Furukura: cei care nu sunt de niciun folos pentru sat și care nu se conformează regulilor din comunitate își pierd orice drept la intimitate, sunt tot timpul călcați în picioare de ceilalți. Dacă nu contribui sub nicio formă la bunăstarea satului – ori te măriți și faci copii, ori te duci la vânătoare, ori câștigi bani mulți, chestii de genul ăsta – ești un simplu eretic. Și atâta timp cât ești un eretic, cei ce se conformează regulilor își vor băga nasul în viața ta intimă.

— O, da! în sfârșit m-ai luminat!

— Furukura, e timpul să te trezești la realitate! Ca să ți-o spun pe șleau, ești sub orice critică, ultima sub linie! Uterul ți s-a atrofiat, nu mai ai ce face cu el. La cum arăți, nici măcar nu-ți poți satisface impulsurile sexuale, nu te ajută deloc nici fața, nici corpul. Nu doar că nu câștigi la fel de mult ca un bărbat, ba chiar continui să lucrezi cu jumătate de normă! Furukura, ți-o spun pe-aia dreaptă: nu ești decât o povară pentru cei din sat, o scursură a societății.

— Mda, înțeleg ce vrei să spui. Dar eu nu pot munci decât într-un minimarket. Am încercat de vreo câteva ori să mă angajez în altă parte, dar se pare că singura mască pe care știu să o port e cea de angajat într-un minimarket. Dacă cei din jurul meu nu pot accepta asta, nu știu ce pot să fac.

— De aia ți-am spus că societatea contemporană nu funcționează cum trebuie! Ne amăgesc cu vorbe goale despre diversitatea stilurilor de viață și alte tâmpenii de genul ăsta, când, în realitate, toate sunt ca-n Epoca de piatră, nimic nu s-a schimbat! Rata natalității scade tot mai mult, și încet, dar sigur, ne întoarcem la comuna primitivă! Viața a devenit insuportabilă, peste măsură! Cei care sunt socotiți inutili pentru comunitate au ajuns să fie învinuiți doar pentru simplul fapt că există!

Shiraha continua să-și înfigă în mine săgețile otrăvite și să-și verse furia oarbă pe întreaga societate. Era atât de dezlănțuit, încât nici nu-mi mai dădeam seama cine-l înfurie mai tare, eu sau societatea. Pur și simplu își împroșca vorbele înveninate în toți și tot ce-i venea în minte.

— Știi ceva, Furukura? La început propunerea ta mi s-a părut o absurditate enormă, dar dacă stau bine să mă gândesc nu e chiar atât de rea. Treacă de la mine, o să-ți dau o mână de ajutor. S-ar putea să fii disprețuită pentru că trăiești cu un coate-goale ca mine, dar cel puțin toți o să fie satisfăcuți și mulțumiți cu noul tău statut. La cum ești acum, pentru ei nu ai niciun rost pe lumea asta. Nemăritată și fără o slujbă cu normă întreagă, n-ai nicio valoare în societatea din ziua de azi. Riști să fii alungată din comunitate, Furukura…

— Mda…

— E-adevărat, când lucram la minimarket eram disperat să mă însor, dar, să știi, Furukura, că nu ești femeia ideală pentru mine… nici pe departe. Câștigi prost, asta înseamnă că lângă tine nu voi putea să-mi pun afacerea pe picioare… ca să nu mai spun că n-ai fi în stare nici măcar să-mi satisfaci nevoile sexuale…

Shiraha bău și ultima înghițitură din sucul acidulat din doza turtită. O dădu peste cap cu atâtea sete de parcă ar fi tras o dușcă dintr-o tărie aprigă.

— Dar, cum interesele noastre coincid, o să rămân…

— O! i-am răspuns măgulită și surprinsă de decizia lui.

Din punga de hârtie în care țineam dozele turtite, am scos una cu suc acidulat, o combinație de ciocolată cu pepene galben, și i-am întins-o.

— Ia spune-mi, Shiraha… cu ce vrei să te alegi din înțelegerea asta?

— Vreau să mă ascunzi, răspunse cu glas stins, după un moment de tăcere.

— Ce-ai spus!?

— Vreau să mă ascunzi de societate, de lume. Nu-mi pasă dacă te folosești de prezența mea aici ca să-ți atingi scopul. N-ai decât să dai de veste tuturor în gura mare. Tot ce vreau e să mă ascund aici, pentru totdeauna. M-am săturat până peste cap să-i văd pe cei care nu mă cunosc deloc amestecându-se în viața mea.

Shiraha sorbi zgomotos din doza cu suc, fără să mă privească în ochi.

— Dacă ies afară, ăștia iar o să-mi violeze existența. Când ești bărbat, tot ce auzi este „Muncește!”, „Însoară-te!”. După ce te însori, nu te lasă, iar te bat la cap cu „Fă bani mulți!”, „Fă copii!”. Suntem sclavii satului! Societatea în care trăim ne ordonă să muncim pe brânci toată viața, până ne dăm duhul. Până și coaiele mele au ajuns să fie proprietatea satului, a comunității! Dacă n-ai făcut niciodată sex, te consideră un trădător care nu-și pune sperma în slujba societății!

— Așa e, Shiraha! Câtă suferință! Cât chin pe capul vostru!

— Nu te bucura, Furukura, că nici uterul nu-ți aparține! E al satului, al comunității! Oamenii din sat nu te bagă în seamă pentru că pântecele tău nu mai e de niciun folos comunității! Știi ce vreau, Furukura? Vreau să trândăvesc toată viața! Uite-așa, nu vreau să fac nimic! De acum încolo, până am să mor, tot ce vreau este să respir în liniște, fără ca cineva să se mai bage în viața mea! E singura mea dorință! spuse Shiraha, împreunându-și palmele de parcă ar fi implorat toți zeii.

Îl ascultam și mă întrebam dacă am ceva de câștigat din prezența lui în casa și în viața mea. Și maică-mea, și soră-mea începuseră să obosească așteptând să mă „vindec”. Până și eu ajunsesem la capătul puterilor. Aș fi preferat orice schimbare – bună sau rea – decât să rămân în situația în care mă aflam de atâția ani.

— Shiraha, eu nu trec prin chinurile și suferințele tale, dar sunt sigură de un lucru: nu voi putea lucra la infinit în minimarket ăla. De fiecare dată când avem un șef nou, sunt întrebată de ce mai lucrez cu jumătate de normă. Dacă nu încropesc o scuză, sunt privită cu suspiciune. De ceva vreme îmi frământ creierii să găsesc o altă scuză… mă întreb dacă nu cumva chiar tu poți fi noua mea scuză…

— Atât timp cât rămân la tine, societatea va fi mulțumită de viața ta. Ai numai de câștigat din afacerea asta, Furukura…

Părea foarte sigur pe el. Insistența lui îmi ridica semne de întrebare, deși eu fusesem cea care-i propusese să rămână la mine. Dar entuziasmul surorii mele și fețele șocate pe care

Miho și celelalte prietene ale mele le făcuseră când le-am spus că nu am fost niciodată îndrăgostită m-au făcut să mă gândesc că n-ar fi rău să încerc.

— Chiar dacă am spus că-i „o afacere”, nu-i nevoie să mă plătești, Furukura. Mi-e de-ajuns dacă mă ții aici și-mi dai de mâncare.

— Ce sens are să-ți cer bani când tu nu ai niciun venit? Nici eu nu dorm pe un sac cu bani, așa că n-am cum să te plătesc. Dar dacă nu ești prea simandicos, pot să-ți dau niște resturi de mâncare…

— Resturi de mâncare!?

— O, scuze! E pentru prima dată când țin un animal în casă… cu tine mă simt de parcă aș crește un animal de companie.

Vizibil atins de „complimentul” meu, Shiraha făcu o grimasă.

— E în regulă, răspunse mulțumit de propunerea mea. Apropo de mâncare… de azi-dimineață n-am băgat nimic în gură…

— Ăăăă… am în frigider niște orez și legume fierte, mănâncă ce vrei.

Am scos niște farfurii și le-am aranjat pe măsuța pliantă. În mijloc am pus o oală cu orez fiert și niște legume gătite la abur, pe care le-am stropit cu puțin sos de soia.

— Ce-i asta? întrebă Shiraha încruntându-se.

— Ridiche chinezească, muguri de soia, cartofi și orez.

— Să-nțeleg că mănânci tot timpul chestii dintr-astea?

— „Chestiile dintr-astea”? Da ce-i rău la „chestiile astea”?

— Doar nu crezi că asta e mâncare! Gătitul nu-i punctul tău forte, așa-i?

— Pun pe foc ingredientele, le încălzesc puțin și apoi le mănânc, am încercat să-i explic politicos. Nu mă interesează să aibă vreun gust, dar dacă vreau să fie mai sărate, pun niște sos de soia.

Fusesem destul de clară, dar se pare că Shiraha nu pricepuse nimic. Suspicios, luă cu chiu, cu vai o îmbucătură, dar nici n-apucă s-o mestece.

— Ptiu! Femeie, asta-i mâncare pentru câini!

„Păi și eu ce ți-am spus adineaori?”, l-am întrebat în gând, înfigându-mi furculița într-o bucată de ridiche fiartă. Relaxată, am început s-o mestec.

*

Aveam senzația că am primit în casă un impostor, un escroc, că am făcut o ilegalitate când am acceptat să locuiască cu mine. Totuși vorbele lui n-au fost departe de adevăr: *îmi convenea* de minune să-l am sub același acoperiș. Și nici nu-mi

trebuise prea mult timp să mă conving că am luat cea mai bună decizie.

După conversația cu soră-mea, am menționat numele lui Shiraha la o petrecere la Miho acasă. Mâneam niște prăjituri când am adus vorba de el așa, în treacăt, spunându-le că locuiește la mine. Erau atât de extaziate de veste, încât mă întrebam dacă nu cumva își pierduseră mințile.

— Cuuum? Ce-ai spus? De când? De când?

— Cum e tipul?

— Uau! Ce tare! În sfârșit! Keiko, eram atât de îngrijorată, mă întrebam ce-o să se aleagă de tine… Pe bune, sunt super încântată!

— Mulțumesc, am spus mai mult de complezență, deși reacția lor exagerată mi se păru cam ciudată.

— Hai, Keiko, zi-ne tot! Ce face? Cu ce se ocupă?

— Păi nu face nimic. Mi-a spus că visul lui este să-și deschidă o afacere, dar se pare că-i numai gura de el. Stă în casă și trândăvește.

Brusc, toate fetele s-au schimbat la față. Se aplecaseră ușor și mă priveau serioase.

— Ei, mai sunt și bărbați dintr-ăștia! O să vi se pară ciudat, dar am auzit că tocmai bărbații ăștia sunt mai manierați, mai blânzi, mai inocenți și mai fermecători decât ceilalți! Eu chiar am o prietenă îndrăgostită până peste cap de un bărbat de genul ăsta, deși habar nu am ce a găsit el!

— Una din prietenele mele s-a încurcat cu un tip doar ca să se răzbune că a fost înșelată de iubitul ei. Până la urmă, pur și simplu și-a pierdut capul după parazitul ăla de bărbat! Dacă ar fi făcut ceva treabă prin casă, măcar ai fi putut spune că se cuplase cu un fel de casnică. Dar ți-ai găsit! Tipul nu mișca un deget, trăia pe spinarea ei! Și ghici ce? Ei bine, după ce amica mea a rămas însărcinată, tipul și-a schimbat total atitudinea, și acum sunt amândoi cei mai fericiți oameni de pe pământ!

— Așa e, fetelor! Cel mai bun lucru pe care ți-l poate face un astfel de bărbat este să te lase cu burta la gură!

Erau mult mai vesele decât atunci când le-am spus că nu am fost niciodată îndrăgostită. Entuziasmate, își dădeau cu părerea, ca și cum ar fi știut totul despre situația mea. Eu, cea de dinainte – cea care n-a fost niciodată îndrăgostită, care n-a făcut sex nici măcar o dată și care n-a fost niciodată angajată cu normă întreagă – aveam reacții de neînțeles pentru ele. Însă dintr-odată, la mine, cea nouă, care trăia acum împreună cu Shiraha, nu mai era nimic ciudat și de neînțeles, totul era previzibil, chiar și viitorul! Le auzeam vorbind câte-n lună și stele despre mine și Shiraha și aveam senzația că vorbesc despre doi străini. Își făcuseră propria versiune pe care și-o

împărtășeau doar între ele. Era o poveste cu două personaje, numite Shiraha și Furukura, ce nu aveau nimic de-a face cu noi, cei din viața reală.

— Fă bine și ascultă-mi sfatul! mi-a fost curmat elanul tocmai când voiam să deschid gura.

— Așa e, Keiko! La urma urmei, ești doar o începătoare într-ale amorului! Atât de multe am auzit despre bărbați dintr-ăștia, încât ni s-a acrit de ei!

— Și tu, Miho, când erai mai tânără ai avut o relație cu un tip de genul ăsta, nu-i așa?

Se simțeau atât bine, așa că tot ce-am făcut a fost să le răspund la întrebări, ca să le pun la dispoziție informațiile vitale pentru trăncăneala lor fără capăt. Purtarea lor îmi dădea de înțeles că am intrat și eu, în sfârșit, în cercul lor. Aveam senzația că-mi spun „bine ai venit printre noi, Keiko!"

Turuiau nebunește de împroșcau cu salivă și, în timp ce le ascultam dând aprobator din cap cu mișcări rapide și repetând întruna „așa e, așa e, sigur, sigur" – în stilul lui Sugawara –, îmi dădeam seama cu amărăciune că până atunci nu fusesem decât o simplă intrusă pentru ele, „aia de-acolo".

*

De când îl „adoptasem" pe Shiraha îmi mergea din ce în ce mai bine la minimarket, dar mă costa o groază de bani să-l hrănesc. Vinerile și duminicile erau zilele mele libere, dar, de când începusem să mă gândesc să cer niște ture suplimentare, prinsesem și mai mare viteză, parcă zburam printre rafturi. După ce am terminat de curățat coșurile de gunoi din magazin, m-am întors în vestiar unde șeful meu, abia ieșit din tura de noapte, refăcea planul schimburilor. L-am abordat fără să stau prea mult pe gânduri.

— Șefu', ați completat deja turele pentru vineri și duminică? Vreau să strâng niște bani și m-aș bucura să primesc niște ture în plus.

— Dom'le, ce fată! Ce fată! Furukura, ești nemaipomenită, răzbătătoare ca-ntotdeauna! Îmi place ce-aud, dar știi că aș încălca legea dacă te-aș lăsa să lucrezi fără să-ți iei măcar o zi liberă pe săptămână! Ce-ar fi să te angajezi și la alt magazin? Toate minimarketurile duc lipsă oameni, așa că o să te primească cu brațele deschise!

— Vă mulțumesc pentru sfat, șefu'!

— Nu te suprasolicita și ai grijă să nu te îmbolnăvești! A! Uite și cuponul de salariu pe luna asta.

L-am luat, l-am pus în geantă și l-am auzit oftând.

— Of! Și trebuie să i-l dau și lui Shiraha… N-a fost în stare nici măcar să-și ia lucrurile din vestiar… nu știu cum să dau de el…

— Nu l-ați sunat?

— Ba da, dar nu răspunde. Mă scoate din sărite nemernicul ăla! Doar i-am spus să nu-și pună lucrurile personale în vestiar! Dulapul lui e plin cu tot felul de prostii…

— Ce-ar fi să i le duc eu? mă luă gura pe dinainte, gândindu-mă că noul băiat din tura de noapte nu ar avea unde să-și pună hainele.

— Ce-ai spus? Cum adică să-i duci tu lucrurile? mă întrebă surprins. Ce-i cu tine, Furukura? Să nu-mi spui că încă mai ții legătura cu el!

„Ups… m-am dat de gol” mi-am spus în gând, dând din cap în semn că da.

„Nu-mi pasă dacă le spui despre mine celor care nu mă cunosc, dar nu sufla o vorbă oamenilor de la minimarket. Nu vreau să știe că stau la tine”, mă avertizase Shiraha. „Vreau să mă ascunzi de toți cei care mă cunosc. Eu nu deranjez pe mine, dar toți se amestecă în viața mea. Vreau doar să trăiesc, să respir liniștit, fără să mă deranjeze nimeni”. Tocmai când mi-am amintit de cuvintele pe care Shiraha le mormăise îmbufnat, de parcă ar fi vorbit de unul singur, și nu cu mine, am auzit clinchetul clopoțelului de la ușile automate venind dinspre ecranul conectat la camera de supraveghere. M-am uitat pe ecran și am văzut un grup de clienți – toți bărbați – intrând în magazin. Minimarketul nostru se aglomerase din nou, iar Tuan, băiatul angajat cu o săptămână în urmă, era singur la casa de marcat. Am tresărit, grăbindu-mă să ies din vestiar, să-i dau o mână de ajutor.

— Hei! Hei! Unde fugi? Crezi că poți scăpa de mine atât de ușor? mă întrebă șeful râzând – evident, făcea aluzie la discuția despre Shiraha.

— S-a făcut rând la casă, șefu’! i-am spus arătând spre ecranul camerei de supraveghere și ieșind valvârtej pe ușa vestiarului.

Trei oameni stăteau la coadă în fața casei de marcat, iar Tuan părea complet pierdut în fața tastaturii.

— Ăăăă… ce trebuie să fac cu ăsta? l-am auzit întrebând, în timp ce se uita la un voucher.

— Uite așa trebuie să faci, i-am explicat mișcându-mi rapid degetele pe tastatura casei de marcat. E un voucher pentru rambursarea banilor. Dă-i clientului banii! i-am spus precipitată, alergând spre cealaltă casă de marcat.

— Îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați! Următorul client! Vă rog să veniți aici!

— Băiatul ăla e nou, nu-i așa? mă întrebă un bărbat, iritat că stătuse prea mult la coadă. Eu mă grăbesc, iar el abia se mișcă!

— Îmi cer scuze, domnule! i-am spus plecându-mi ușor capul.

Tuan încă nu se obișnuise cu lucrul la casa de marcat, iar doamna Izumi ar fi trebuit să fie lângă el, să-i arate ce trebuie să facă. Ocupată cu aranjatul unor cutii cu băuturi răcoritoare, nici nu observase că e coadă la casă. După ce am servit toți clienții de la rând, am văzut că în vitrina caldă încă nu fuseseră aranjate frigăruile de pui – promoția zilei! M-am repezit spre vestiar ca să scot din vitrina frigorifică niște caserole. Acolo am dat peste doamna Izumi și șeful meu, discutând de zor și chicotind.

— Șefu'! Din câte știu eu, azi ne-am propus să vindem o sută de bucăți de frigărui de pui, nu-i așa? l-am întrebat agitată. N-o să fie gata pentru pauza de masă de la prânz, când o să fie superaglomerat! Nici măcar nu am pus posterele cu reclama la promoție!

Mă așteptam să sară ca arși și să intre în panică, așa cum făceau de obicei – „Aoleu! Nu se poate! Cum așa?". Dar m-am înșelat: doamna Izumi se apropie și mă întrebă conspirativ:

— Ia zi, domnișoară Furukura, e-adevărat ce-am auzit? Chiar te-ai combinat cu Shiraha?

— Cum? Ăăăă… doamna Izumi, frigăruile…

— Stai un pic și lămurește-mă! De când sunteți împreună? Să știi că vă potriviți de minune! Ia zi, care dintre voi doi a făcut primul pas? Hm? Shiraha?

— Lăsați-o, doamnă Izumi! Nu vedeți că a roșit? interveni șeful. S-a rușinat, nu poate scoate o vorbă! O luăm cu noi la un pahar și poate ne mai spune câte ceva… Furukura, e musai să-l aduci și pe Shiraha!

— Știți, dar frigăruile de pui…

— N-o mai da cotită, Furukura! Zi-ne odată! strigă doamna Izumi.

— Uitați cum stau lucrurile: nu este absolut nimic între noi! am ridicat tonul, nervoasă din cale-afară. Stă la mine în apartament, și asta-i tot! Șefu', mai grav decât chestia asta cu Shiraha e că până la ora asta noi nu am pregătit nici măcar o singură frigăruie pentru pauza de la prânz!

— Cuuum!? se pițigăi doamna Izumi. Locuiți împreună!?

— Pe buuuneee!? mă întrebă și șeful meu, uluit și încântat peste măsură de noutatea pe care tocmai o aflase.

Erau atât de entuziasmați, încât mi-am dat seama rapid că n-are niciun rost să mai lungesc vorba. Am deschis repede capacul vitrinei frigorifice, mi-am umplut brațele cu caserole și am zbughit-o spre casa de marcat. Eram șocată de reacția lor: pentru mine, o angajată a unui minimarket, era de neconceput și inacceptabil să dai prioritate unor zvonuri despre o

subalternă și un fost angajat, în loc să te preocupe să promovezi reducerile pentru frigărui, de la o sută treizeci de yeni la o sută zece yeni! Ce era în capul lor? De ce reacționaseră atât de exagerat?

Văzându-mă panicată și cu un munte de caserole în brațe, Tuan veni spre mine și luă jumătate din ele.

— Uau! Multe! Faceți pe tot? mă întrebă în japoneză lui stricată.

— Exact! Azi e promoție! Ne-am propus să vindem o sută de bucăți! Data trecută am vândut nouăzeci și una, deci suntem în stare să vindem mai mult de atât! Sawaguchi din tura de seară a muncit și ne-a făcut un poster pentru reclamă, mare și frumos! îl punem unde trebuie și, dacă ne mobilizăm cu toții, o să reușim să vindem o sută de bucăți! Acum acesta e cel mai important obiectiv pentru minimarketul nostru!

Nu știu de ce, dar în timp ce vorbeam simțeam că-mi dau lacrimile, că începuse să-mi tremure glasul.

— Mobilizăm? mă întrebă Tuan, nedumerit și zăpăcit de japoneza mea rapidă, turuită.

— Asta înseamnă să muncim cu toții, să ne străduim împreună! Asta am vrut să spun! Tuan! Ia-le și fă-le pe toate! *Acum!*

— Tot? Greu la mine! spuse el.

Dădu neîncrezător din cap și, după ce ezită câteva clipe, se puse pe treabă. Am alergat spre vitrina caldă și am aranjat posterul cu reclamă pentru care Sawaguchi stătuse două ore peste program. Făcută pe un suport din carton gros, reclama decorată cu hârtie colorată anunța:

CEL MAI VÂNDUT PRODUS: FRIGĂRUI DIN CARNE PUI, SUCULENTE ȘI DELICIOASE! NUMAI ASTĂZI LA DOAR 110 YENI BUCATA!

M-am urcat pe scară și am atârnat posterul de tavan. Arăta fabulos! „Cu așa reclamă, sigur o să vindem o sută de bucăți!”, îmi spusese Sawaguchi. Ce naiba făceau șeful și doamna Izumi în timp ce noi, ceilalți angajați, ne străduiam din răsputeri să atingem planul de vânzări?

— Bine ați venit la Smile Mart! Bună dimineața! am strigat când am văzut un client intrând în minimarket. Astăzi avem promoție la frigăruile din carne de pui, prăjite bine în ulei încins! La doar o sută zece yeni bucata! Vă invităm să le încercați!

— La frigărui din carne de pui! Haideți la frigărui! mi se alătură și Tuan, strigând cât îl ținea gura, în timp ce aranja în vitrina caldă frigăruile pe care tocmai le terminase de pregătit.

Nici șeful, nici doamna Izumi, ale cărei hohote de râs se auzeau până în magazin, nu ieșiseră încă din vestiar.

— Ieftin! Frigărui de pui ieftin! Haideți la frigărui! continuă Tuan să strige, poticnindu-se în japoneză lui stricată.

Era începător și încă nu se obișnuise cu munca din minimarket, dar în acea zi a fost singurul meu camarad, neprețuit în lupta cu promoțiile și vânzările.

*

După ce am ieșit din tură, în drum spre casă m-am oprit la un supermarket din apropiere și am cumpărat muguri de soia, carne de pui și varză. Când am intrat în casă, mă așteptam să dau cu ochii de Shiraha, dar nu era în cameră. Pregăteam legumele pentru fiert și tocmai când îmi spuneam că animăluțul meu de companie mă părăsise, am auzit zgomote venind dinspre baie.

— Shiraha? Ești în baie?

Am deschis ușa: îmbrăcat în haine de oraș, stătea în cada goală și se uita la un film pe tabletă.

— Ce-i cu tine aici, Shiraha? De ce stai în baie?

— Am vrut să mă bag în dulap, dar știi și tu că-i plin de gândaci. Aici nu-i nici picior de gândac, așa că mă pot relaxa în voie. Ce mâncăm azi? Tot legume fierte?

— Evident! Avem muguri de soia, carne de pui și varză… le încălzesc puțin.

— Mda… răspunse blazat, fără să se sinchisească să ridice capul din tabletă. Azi te-ai întors cam târziu… mi-e foame de mor.

— Mă pregăteam să plec, dar șeful și doamna Izumi m-au luat la întrebări, am scăpat de ei cu greu. Șeful a stat toată ziua în magazin, chiar dacă azi era liber. M-a bătut întruna la cap să te aduc și pe tine într-o seară, să ieșim cu toții la un pahar…

— Cum? Să nu-mi spui că le-ai zis despre mine!

— Scuze, Shiraha, m-a luat gura pe dinainte. A! Era să uit: ia-le, sunt ale tale. Ți-am adus lucrurile din dulapul din vestiar și ultimul cupon de salariu.

— Mda… spuse Shiraha, încleștându-și degetele pe marginile tabletei.

După câteva clipe de tăcere, continuă.

— Până la urmă le-ai spus… Ți-am zis să n-o faci, dar ai făcut-o.

— Scuze… N-am vrut să-ți fac rău.

— Ba da, Furukura, mi-ai făcut-o cu vârf și îndesat.

— Ce-ai spus? l-am întrebat, neînțelegând ce vrea să spună.

— Nemernicii ăia o să facă tot posibilul să mă scoată de aici, vor să mă forțeze să le ascult aceleași predici idioate. Dar n-o să le iasă! Nu ies de aici nici în ruptul capului! Rămân ascuns aici… asta înseamnă că tu ești următoare pe listă, Furukura… ție îi vor ține predicile, nu mie.

— Mie? Predici? Ce vrei să spui?

— O să sară pe tine, Furukura! Parcă-i și aud: „Cum se poate să lași un bărbat șomer să locuiască sub același acoperiș cu tine? N-ar fi nimic rău dacă ați lucra amândoi, dar e posibil să munciți cu jumătate de normă!? Ce faceți, nu vă căsătoriți? Nu faceți copii? Găsiți-vă un job serios! Fiți responsabili și îndepliniți-vă cum se cuvine rolul de oameni în toată firea!”

— Niciun coleg din minimarket nu mi-a vorbit așa, niciodată!

— Și știi de ce? Pentru că ești mult prea ciudată pentru ei, Furukura! Unde s-a mai pomenit o femeie ca tine? Ai treizeci și șase de ani, ești nemăritată, lucrezi cu jumătate de normă într-un minimarket și, ce-i mai rău, ești încă virgină! Muncești de crăpi în fiecare zi și strigi promoțiile ca o zăludă din toți rărunchii! Cu toate astea, nu lași deloc să se înțeleagă că-ți cauți altceva de lucru cu normă întreagă! Ascultă-mă, Furukura: ești o ciudată, o creatură intrusă în lumea lor. Nu s-au deranjat să-ți spună în față toate astea tocmai fiindcă știu c-ar fi prea odios din partea lor să-ți facă așa ceva! Dar poți să fii convinsă că te-au bârfit pe la spate! Așteaptă-te ca de acum încolo să-ți spună drept în față ce gândesc despre tine!

— De ce?

— Furukura, oamenii care cred despre ei că sunt normali fac un hobby din a-i judeca pe cei considerați anormali. Dacă mă dai afară, te vor judeca și mai aspru decât au făcut-o până acum. N-ai de ales decât să continui să mă ții ca pe un animal de companie, Furukura, spuse Shiraha pufnind cu aroganță pe nas. Dintotdeauna mi-am dorit să mă răzbun pe femeile cărora li se permite să trăiască ca niște paraziți doar pentru simplul fapt că sunt femei. Și mi-am jurat că într-o zi o să ajung să trăiesc și eu ca un parazit, uite-așa, ca să vă arăt cine sunt! Orice ar fi, am să continui să trăiesc ca un parazit pe spatele tău, Furukura!

Îl ascultam, dar nu pricepeam nimic din ce spune.

— În fine, Shiraha… nu crezi că-i timpul să-ți iei porția ta de mâncare de animal de companie? Cred că deja s-au fiert legumele.

— Mănânc în cadă, adu-mi-le aici, te rog.

Așa am și făcut: am pus orez fiert și legume fierte pe o farfurie și i-am dus-o în baie.

— Și închide ușa după tine!

M-am conformat și am făcut din nou ce mi-a spus: am ieșit din baie și am închis ușa. M-am așezat în fața măsuței pliante și am început să mănânc. După ceva timp, mâneam iarăși de una singură. Mi părea că fălcile mele fac un zgomot îngrozitor în timp ce mestecam – probabil era din cauză că nu cu multe

ore înainte în urechi îmi răsunase numai vocea minimarketului. Am închis ochii imaginându-mi minimarketul și susurul lui prindea viață în timpanele mele. Sunetele din Smile Mart curgeau prin mine aidoma unei muzici. Vibrând la simfonia pe care minimarketul o gravase în toată ființa mea, tremurând înfiorată la fiecare sunet, continuam să-mi îndop trupul cu mâncarea din farfurie. Mâine va fi o nouă zi, iar corpul meu trebuie să fie apt de muncă.

*

Vestea că Shiraha locuia cu mine se răspândise printre angajații magazinului ca o vâlvătaie. De fiecare dată când mă întâlneam cu șeful începea să mă bată la cap: „Ce mai face Shiraha? Când îl aduci să mergem împreună să bem o tărie?”. Dintotdeauna l-am respectat pe șeful cu numărul opt. Conștiincios și foarte harnic, era pentru mine colegul de muncă ideal, un adevărat model. Dar ajunsesem să mă satur până peste cap de întrebările lui insistente despre Shiraha. Înainte ca Shiraha să se mute la mine, discutam numai chestiuni importante pentru relația dintre un șef și o subalternă: „De câteva zile încoace e foarte cald, o să scadă vânzările la deserturile din ciocolata”, „S-a construit un nou bloc în apropiere! Vom avea mai mulți clienți în tura de seară!”, „Se face reclamă multă la produsul care intră pe rafturi în două săptămâni… vom face vânzări, nu glumă!”. Acum însă aveam senzația că mă retrogradase de la statutul de femeie angajată într-un minimarket la o simplă femelă a speciei umane.

— Domnișoară Furukura, dacă e ceva ce te frământă, sunt aici pentru tine, te ascult!… Să vii cu noi la un pahar, chiar dacă nu-l aduci pe Shiraha! Deși ar fi mai bine să vină și el… am să-i spun vreo două, o să-l scutur bine, o să-l aduc cu picioarele pe pământ!

Până și Sugawara, care-l ura din tot sufletul pe Shiraha, ajunsese să-mi spună: „Și eu vreau să-l văd! Să veniți cu el, da?”. Abia acum am aflat că, din când în când, colegii mei se întâlneau după program și mergeau la bar împreună. Până și doamna Izumi venea la întâlnirile lor, în zilele în care soțul ei putea să aibă grijă de copii.

— De fapt noi demult voiam să ieșim cu tine în oraș, domnișoară Furukura!

Încercau să mă ia cu vorba, dar știam că pun la cale tot felul de tertipuri ca să-l scoată pe Shiraha din casă și să-l ia la bani mărunți. Am început să înțeleg de ce animalul meu de companie mi-a spus că vrea să se ascundă la mine în casă: era conștient că cei din minimarket ardeau de nerăbdare să-și țină interminabilele lor predici despre viață. După ce Shiraha a fost concediat, CV-ul lui ar fi trebuit șters din baza de date a

magazinului, însă șeful meu l-a printat și, împreună cu doamna Izumi, l-a disecat punct cu punct.

— Doamnă Izumi! Ia uitați-vă aici! Vedeți ce scrie? A abandonat facultatea și s-a înscris la un colegiu tehnic! Da' nici acolo n-a rezistat mult timp! Pff… S-a retras și de la colegiu!

— Să înțeleg că singura diplomă pe care o are e un simplu certificat de la un test de engleză? Incredibil! Cuuum? Nici măcar n-are permis de conducere?

Mă uitam la ei și nu-mi venea să cred cu câtă satisfacție și bucurie îl judecau pe Shiraha. Singura lor prioritatea era să-l bârfească. Nu-i durea capul de promoția de *onigiri* la o sută de yeni bucată, nu se grăbeau să pună în vânzare crenvurștii cu cașcaval, abia apăruți pe piață, și nici nu pregătiseră cupoanele de reduceri pentru caserolele cu mâncare gătită, pe care trebuia să le distribuim clienților. Era ca și cum vocea armonioasă a minimarketului începuse să fie bruiată de o suprapunere de dezacorduri enervante și respingătoare. Mi se părea că, deși am cântat cu toții aceeași simfonie folosind aceeași partitură, la un moment dat, fiecare și-a scos din haine câte un instrument, la întâmplare, și a început să scârțâie după cum îl taie capul.

Personajul care mă speria cel mai mult din toată povestea asta era Tuan, băiatul nou-angajat. Ca o sugativă, absorbise tot minimarketul și începuse să semene cu fiecare angajat în parte și cu toți la un loc. N-ar fi fost nimic rău dacă s-ar fi întâmplat înainte ca toți colegii mei de muncă să aibă ieșiri ciudate. Însă, sub influența lor, se transformase puțin câte puțin într-o creatură care nu mai avea nimic de-a face cu un angajat la un minimarket. Tuan, băiatul atât de harnic căruia niciodată nu-i stăteau mâinile, s-a oprit din fiert crenvurștii și m-a întrebat curios.

— Soțul domnișoarei Furukura lucrat aici înainte?

Începuse să lungească ultima silabă a cuvintelor – evident, se molipsise de la doamna Izumi. Iritată de întrebarea lui, am început să turui cu răsuflarea tăiată.

— Nu e bărbatul meu! Lasă asta și concentrează-te la ce ai de făcut! Azi e foarte cald – cu alte cuvinte, e o zi în care vom vinde foarte multe băuturi răcoritoare! Fii atent: când vezi că scade stocul de peturi cu apă minerală, suplimentează-l numaidecât! Sunt multe sticle deja răcite, le găsești în frigider, pe ultimul raft, într-o cutie de carton. Și ceaiul verde o să se vândă repede, așa că fii cu ochii pe rafturi! Ai înțeles ce ai de făcut?

— Domnișoara Furukura nu face copil? Sora mea mai mare e măritată, are trei. Încă-s mici și drăguți.

Puțin câte puțin, Tuan încetase să mai fie angajatul minimarketului. Dar nu era singurul. Chiar dacă toți purtau aceeași uniformă și făceau aceeași muncă, aveam senzația că nu mai sunt angajații cu care mă obișnuisem. Singurii care nu se schimbaseră erau clienții. Doar ei continuau să aibă nevoie de mine, *angajata* perfectă. Colegii mei, pe care-i credeam făcuți din aceleași celule ca mine, se transformaseră în „femelele și masculii din satul primitiv". În atmosfera bizară ce pusese stăpânire pe minimarket, doar în prezența clienților mă simțeam o angajată obișnuită.

*

Într-o duminică, la o lună după ce-o sunasem, soră-mea veni la mine să-i facă morală lui Shiraha. E genul de femeie blândă și drăgălașă, dar a insistat atât de mult să treacă pe la mine, că n-am putut s-o opresc.

— Trebuie să spun și eu ceva, o fac pentru binele tău, Keiko, mi-a zis pe un ton foarte hotărât.

Când i-am spus lui Shiraha să plece de acasă, cu greu a deschis gura ca să-mi răspundă.

— N-are decât să vină… mi-e indiferent.

Așa că a rămas – o decizie surprinzătoare pentru el, care detesta să fie judecat și să i se țină morală.

— L-am lăsat pe Yutaro în grija lui bărbatu-meu. Câteodată trebuie să aibă și el grijă de cel mic, spuse soră-mea de cum intră pe ușă.

— Ce bine… știi, la mine e cam înghesuială, dar simte-te ca acasă.

Era prima dată după ce născuse când o vedeam singură, fără băiețel, și arăta confuză, de parcă nu găsea ce pierduse.

— Nu trebuia să bați atâta drum, să pierzi timpul. Era de-ajuns să mă chemi și veneam eu la tine, cum fac întotdeauna.

— A, nu, nu-i mare lucru. Știi, am ținut neapărat să vorbim azi, pe îndelete. Te deranjez cumva? Ăăăă… unde-i tipul care locuiește cu tine? mă întrebă, privind curioasă prin cameră. Azi nu-i acasă? Sper că nu l-am speriat…

— A, nici vorbă! E acasă…

— Cum? E-acasă? Și unde-i? Trebuie să-l salut… sări soră-mea în picioare ca arsă.

— Stai liniștită, nu e nevoie, nu-ți bate capul cu așa ceva. A, era să uit! E timpul să-l hrănesc, am spus îndreptându-mă spre bucătărie.

Într-un lighenaș de plastic am pus niște orez fiert, cartofi și varză pe care le fiersesem în apă într-o tigaie, și apoi am intrat în baie. Lungit în cada pe care și-o căptușise cu multe pernuțe de scaun, Shiraha își trecea de zor degetele pe ecranul

smartphone-ului. Fără să scoată o vorbă, a întins o mână și a luat ligheanul cu mâncare.

— În baie? Ce-ai spus? E în baie!? mă întrebă soră-mea.

— Îhî… nu încăpem amândoi în camera asta înghesuită, așa că n-am de ales și-l țin în baie.

Văzând-o că rămăsese cu gura căscată, mi-am continuat explicația, de data asta mai detaliat.

— Ăăăă… doar vezi și tu cât e de vechi apartamentul ăsta! Shiraha mi-a spus că decât să mă spăl într-o baie atât de veche și jegoasă, mai bine mă duc și fac duș la cabinele publice preplătite. Îmi dă câteva monede pentru mâncare și dușul din oraș. Am puțină bătaie de cap cu el, dar îmi convine să-l am în casă. Toată lumea e fericită pentru mine, ba chiar m-au și felicitat – „Ce bine, Keiko!”, „Bravo! Felicitări!”. Cu toții sunt convinși că acum o duc bine, și nu se mai amestecă în viața mea personală. Pe scurt, mi-e de folos prezența lui aici.

Soră-mea stătea cu capul plecat – pesemne că de data asta înțelesese ce-i explicasem cu atâta tact și decență.

— A! Tocmai mi-am amintit că am cumpărat ieri niște pahare cu cremă de zahăr ars, știi tu, dintr-alea expirate. Ce zici? Vrei una?

— Niciodată nu mi-am imaginat că poți face așa ceva, zise soră-mea cu vocea tremurândă.

M-am uitat la fața ei și mi s-a părut că plânge.

— Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat? am strigat speriată, vorbind în stilul lui Sugawara. Îți aduc imediat niște șervețele! am spus precipitată, ridicându-mă.

— Keiko… oare ai să te *vindeci* vreodată? mă întrebă calm, fără să ridice capul. Pur și simplu nu mai pot… Ce trebuie să facem ca să fii normală? Câtă răbdare să mai avem cu tine, Keiko?

— Zău? Ți-ai pierdut răbdarea? Dacă-i așa, atunci de ce-ai mai pierdut timpul și-ai venit să mă vezi? am întrebat-o cât se poate de sincer.

Când se ridică, am observat că avea fața plină de lacrimi.

— Surioară… te implor! Hai să mergem împreună la un psiholog! Te rog! Lasă-ne să te vindecăm! E singura soluție…

— Am fost când eram mică și la ce mi-a folosit? Și-apoi, chiar nu înțeleg ce e de vindecat la mine!

— De când te-ai angajat la minimarketul ăla nenorocit, ești din ce în ce mai ciudată! Vorbești aiurea, strigi prin casă de parcă ai face promoție la mâncare, până și expresia ta e ciudată! Te implor: încearcă să fii normală!

Începuse să plângă și mai tare.

— Spune-mi, ce-ar trebui să fac ca să mă „vindec”? Să demisionez de la minimarket sau să rămân angajata lor? Sau

poate e mai bine să-l dau pe Shiraha afară? Crezi că dacă dispare de aici o să mă vindec? Sau poate e mai bine să las lucrurile așa cum sunt acum? Spune-mi ce să fac și-o să fac! Dă-mi instrucțiuni precise și mă conformez! Orice răspuns mi-ai da, mi-e indiferent!

— Nici… nici eu nu… nu mai știu…

Plângea isteric și nu mi-a răspuns. Simțeam că-mi pierd timpul așteptând să-mi spună ce să fac. Exasperată, mi-am scos din frigider un pahar cu cremă de zahăr ars și am început să mănânc tacticos în timp ce mă uitam la ea cum plânge și suspină. Pur și simplu nu se oprea din plâns.

La un moment dat am auzit ușa băii deschizându-se. Am tresărit speriată, am întors capul și l-am văzut pe Shiraha.

— Îmi cer scuze. Adevărul e că eu și sora ta ne-am certat ceva mai devreme. Îmi pare rău că te-am făcut să asiști la un spectacol atât de neplăcut. Oh! Cred că ești șocată de-a binelea!

Îl priveam cu gura căscată pe noul Shiraha: brusc, ca printr-o minune, nu se mai bâlbâia și nici nu mai mormăia cum îi era obiceiul.

— Adevărul e că am luat legătura cu fosta mea iubită, pe Facebook. Ne-am întâlnit și am ieșit împreună într-un bar. Keiko și-a ieșit din minți când a aflat. Drept pedeapsă, n-a vrut să mai facă sex cu mine și m-a închis în baie.

Pentru câteva momente, soră-mea îl fixă cu privirea – era clar că se chinuie să înțeleagă ce-a vrut să spună. Apoi, apucându-l strâns de brațe, se ridică. Se luminase la față de parcă ar fi fost o enoriașă privind extaziată preotul ce slujește în biserică.

— Ahaaa! Deci *asta* s-a întâmplat! exclamă ușurată. Acum am înțeles! Da, da…

— Când am aflat că vii azi la Keiko, m-am gândit că ar mai bine să nu ies din baie… Știi, n-am chef să mi se țină morală…

— O, da! Te înțeleg! Când mi-a spus soră-mea că pierzi timpul prin casă și că nu lucrezi nicăieri, am intrat în panică! Mi-am dat seama că a căzut pe mâna unui bărbat cu apucături ciudate! Și-acum ce aflu!? Că ai înșelat-o! Ca și cum n-ar fi de-ajuns că nu lucrezi! Sunt sora ei mai mică și nu pot să te iert nici în ruptul capului! Nu ai nicio scuză pentru ce-ai făcut!

Ciudat că, deși țipa la el plină de înverșunare, pe chip i se citeau satisfacția și fericirea. Privind-o, am înțeles ce e în mintea ei: dacă-i ținea morală lui Shiraha însemna că-l considera „unul de-al nostru”; era fericită că sunt *normală,* chiar dacă am probleme – mai bine să am necazuri, decât să fiu anormală și să duc o viață lipsită de griji. Am realizat că

mintea ei poate procesa doar normalitatea, oricât de haotică și zbuciumată ar fi aceasta.

— Shiraha! Sunt sora ei mai mică și trebuie să-ți spun că sunt foarte supărată pe tine!

De ceva timp, Mami își schimbase stilul de a vorbi, și asta mă făcea să mă întreb cu ce fel de oameni se înconjura în viața de zi cu zi. Cu siguranță, imita felul lor de a vorbi.

— Ai tot dreptul să fii nervoasă, dar să știi că îmi caut de lucru. Nu găsesc așa de ușor, merge greu, dar caut, nu stau degeaba. Ba chiar mă gândesc să ne facem și actele pentru căsătorie.

— La cum stau lucrurile în clipa de față, nu pot să spun nimic părinților despre relația voastră!

Aparent nu mai puteam face nimic – era mai mult decât evident că nimeni nu mai vrea să mă vadă lucrând la minimarket. Soră-mea, cea care se bucurase atât de mult când m-am angajat, ajunsese să-mi spună că demisia era cel mai normal lucru pe care-l puteam face. Lacrimile i se uscaseră pe obraji, dar începuse să-i curgă nasul. Mucii apoși i se scurgeau pe buza de sus, dar n-a luat un șervețel să se șteargă – n-avea timp, era dedicată trup și suflet predicii pe care i-o ținea lui Shiraha. Mă uitam resemnată când la unul, când la altul, ținând într-o mână paharul cu cremă de zahăr ars din care reușisem să mănânc doar jumătate. Nu mai eram în stare să fac nimic, nici măcar să-i șterg nasul soră-mii.

*

A doua zi, când m-am întors de la muncă, în holul de la intrare am găsit o pereche de pantofi roșii. Puteam să jur că venise iar soră-mea sau că Shiraha își adusese iubita. Dar mă înșelasem: așezat în poziție tradițională japoneză, cu genunchii îndoiți sub el și cu spatele drept, Shiraha se uita pe partea opusă măsuței pliante, unde stătea o femeie cu părul castaniu.

— Ăăăă… cine sunteți?

Femeia întoarse capul spre mine – era încă tânără și machiată strident.

— Auzi… tu ești tipa cu care locuiește?

— Mda, eu sunt…

— Sunt cumnata nemernicului ăstuia care a fugit fără să-și plătească chiria. Colegul lui de apartament ne-a sunat să ne spună că nu poate lua legătura cu el, a sunat chiar și acasă la ai lui, în Hokkaido. Nici nouă nu ne răspunde la telefon. S-a întâmplat să vin în Tokyo la o reuniune de clasă. La rugămintea soacră-mii am plătit eu suma fabuloasă și mi-am cerut iertare în numele întregii familii pentru tot ce a făcut… înțelegi!? M-am umilit, am plecat capul pentru nemernicul ăsta! Am știut dintotdeauna că se va ajunge aici! Nenorocitul

habar n-are cum să pună un ban deoparte… e flămând după bani, aruncă cu ei în stânga și dreapta, pe tot felul de prostii. Dar jur pe ce-am mai sfânt că o să-l fac să mi-i înapoieze!

Pe mijlocul măsuței pliante ce-i despărțea era o foaie de hârtie pe care scria *Adeverință de recunoaștere a împrumutului.*

— Găsește-ți de lucru, pune la osul la treabă și plătește-mi datoria! Fir-ar a naibii de viață! Pentru cine am ajuns să fac eu toate astea? Pentru un cumnat!?

— Ăăăă… cumnățică, scuză-mă că te întrerup, dar de unde ai știut că sunt aici? o întrebă Shiraha cu glas stins.

Abia atunci am realizat că unul dintre motivele pentru care Shiraha mă rugasem să-l ascund la mine în casă a fost că fugise din apartament fără să-și plătească chiria.

— Măi cumnățele, n-ai venit tu la noi să împrumuți bani de la frate-tău ca să-ți plătești chiria restantă!? Îl întrebă femeia, pufnind ironic. Am presimțit că lucrurile o s-o ia razna și l-am convins pe bărbatul meu să-ți instaleze pe telefonul mobil o aplicație de urmărire. De aia am știut cum să te găsesc! Ai picat în plasă tocmai când ai ieșit după cumpărături, la un minimarket…

„Mda… se pare că femeia asta n-are deloc încredere în Shiraha”, mi-am spus în sinea mea, profund impresionată de descoperirea făcută.

— O să-ți dau banii înapoi! Jur că ți-i înapoiez! spuse Shiraha, lăsând capul în jos.

— Așa să faci! Abia aștept! Vreau s-o văd și pe-asta! Și, ia zi, ce fel de relație ai cu tipa asta? îl întrebă, privindu-mă drept în ochi. N-ai serviciu, dar trăiești cu ea? Cum vine asta? Dacă ai timp de pierdut cu femeile, înseamnă că ai timp să și muncești, nu-i așa? Fă bine și găsește-ți un job decent! La urma urmei, ești bărbat în toată firea! Am dreptate?

— Suntem împreună și ne gândim să ne oficializăm relația. Am hotărât ca ea să lucreze, iar eu să am grijă de casă. După ce se-angajează cu normă întreagă, o să-mi plătesc datoria din salariul ei.

„Hopa! Shiraha are o iubită!”, mi-am spus în gând, însă, amintindu-mi de schimbul de replici pe care îl avusese cu sora-mea cu o zi în urmă, m-am luminat: „A, nu! Stai așa! Aici e vorba despre mine!”

— Hmm… pe bune? Și ce muncești acum, păpușică? mă întrebă, privindu-mă cu suspiciune.

— Ăăăă… păi… sunt angajată cu jumătate de normă la un minimarket.

Ochii bulbucați, nările umflate și gura căscată formau cinci cercuri perfecte. Uitându-mă la ea, mi-am amintit că mai

văzusem undeva o față la fel de caraghioasă, dar gândurile mi-au fost curmate brusc de țipătul ei.

— Cuum!? Și trăiești cu parazitul ăsta!? Femeie, nenorocitul ăsta e șomer, pricepi?

— Ăăăă… da, așa e, dar…

— Să nu-mi spui că ai de gând să faci asta toată viața! Într-o zi o să-ți dai duhul de atâta muncă! Scuze, știu că nu se face să te iau atât de tare, că de-abia ne-am cunoscut, dar, cum să-ți spun… nu ești chiar o prospătură, ai o vârstă… înțelegi ce vreau să spun? Cum naiba de n-ai reușit să-ți găsești un job decent, cu normă întreagă?

— Păi… am fost la mai multe interviuri de angajare, dar minimarketul e singurul loc în care sunt capabilă să muncesc.

Cumnata lui Shiraha se uita la mine complet năucită, dar nu s-a lăsat și și-a reluat predica.

— Dacă mă uit mai bine la voi doi, îmi dau seama că într-un fel vă potriviți… în fine, nu mă privește, nu ne cunoaștem, dar tot ți-o spun: fă ceva, găsește-ți un loc de muncă decent sau mărită-te… una din două. Vorbesc serios! Sau, mai bine, fă-le pe amândouă! Altfel o să mori de foame! Trăiești la limită, atârni de un fir de ață!

— OK… așa o fi…

— Nu înțeleg ce-ai găsit la bărbatul ăsta, dar dacă-ți place de el cu atât mai mult trebuie să-ți găsești un loc de muncă cu normă întreagă! Doar nu vă închipuiți că doi marginalizați sociali pot supraviețui dintr-un singur salariu, și ăla câștigat dintr-un prăpădit de job cu jumătate de normă la minimarket! Vorbesc foarte serios!

— OK…

— Până acum nu ți-a spus nimeni așa ceva? Ai asigurare de sănătate? Ești măcar luată în evidență? Te întreb toate astea pentru binele tău! Abia ne-am cunoscut și poate n-ar trebui să-ți vorbesc așa, dar, pentru binele tău, ți-o spun fără ocolișuri: pune-ți viața în ordine!

Văzând-o cum se apropie de mine în timp ce-mi vorbea pe un ton ce-i trăda, cumva, empatia pentru situația în care eram, mi s-a părut o tipă mult mai de treabă decât mi-o descrisese Shiraha.

— Noi doi am avut o discuție, interveni Shiraha. Până o să avem copii, eu o să mă ocup de casă și o să mă concentrez să-mi deschid o afacere on-line. După ce naște primul copil, o să-mi caut și eu de lucru, o să fiu stâlpul casei…

— Măi băiete, nu mai bate câmpii! Caută-ți un job decent! Dar, la urma urmelor, vă privește! De ce mă amestec eu în treburile voastre?

— În scurt timp o să-și dea demisia de la minimarket și am s-o fac să caute în fiecare zi prin anunțurile de angajare. Hotărârea e deja luată!

— Ce!?… atât am fost în stare să spun.

— Simplul fapt că ai o femeie lângă tine e o mare realizare, ai progresat. Cel puțin asta e impresia mea, spuse destul de neîncrezătoare în vorbele cumnatului ei. Nu vreau să vă mai rețin… am plecat, puse punct discuției și se ridică. A! Era cât pe ce să uit: am să-i povestesc totul maică-tii, inclusiv despre banii pe care ți i-am împrumutat. Nu cumva să-ți treacă prin cap că scapi de mine așa de ușor!

Și dusă a fost. După ce ascultă cu atenție cum se închide yala, Shiraha mai zăbovi câteva clipe până când ecoul pașilor cumnatei lui nu s-a mai auzit.

— Uraaa! Victorie! Am făcut-o să plece! țipă dintr-odată cât îl ținu gura, aproape isteric, convins că femeia nu se va mai întoarce. Uf! Am scăpat! Totul e sub control, cel puțin pentru moment. Nici nu se pune problema să rămâi gravidă, Furukura! În vecii vecilor n-aș penetra una ca tine!

Complet ieșit din minți, mă apucă strâns de umeri.

— Furukura, tu-ți dai seama ce noroc a dat peste tine!? Datorită mie, din femeia cu triplu handicap – și virgină, și nemăritată, și angajată cu jumătate de normă într-un minimarket! – te transformi într-o membră a societății! Și nu una oarecare, ci una mă-ri-ta-tă! Cei din jurul tău vor fi siguri că ai și tu o viață sexuală activă, vor fi convinși că ești o ființă umană respectabilă! Asta e imaginea care le aduce cea mai mare satisfacție! Asta îi face fericiți! Nu e perfect? E minunat, nu-i așa?

De cum am intrat în casă, am fost absorbită de problemele familiale ale lui Shiraha. Eram frântă de oboseală și nu mai aveam chef să-i ascult aiurelile.

— Auzi… pot să folosesc și eu dușul azi?

După ce Shiraha scoase salteaua din cadă, în sfârșit puteam, după săptămâni bune, să fac duș la mine acasă, și nu într-o cabină publică preplătită. Nici cât m-am spălat nu i-a făcut gura vreo secundă.

— Furukura! Ce noroc ai avut să mă întâlnești! Dacă nu eram eu, ai fi murit singură, părăsită ca un câine aruncat la marginea drumului! Așa că fă bine și ascunde-mă la tine în casă și de-acum încolo!

Glasul lui Shiraha se îndepărta din ce în ce mai mult de ușa băii. Tot ce auzeam era ropotul apei ce cădea din para dușului, ștergându-mi încet-încet din urechi și ultimele ecouri ale sunetelor din minimarket. După ce m-am clătit de spumă, am pus bușonul la gura de scurgere a căzii: trecuse mult timp de

când urechile mele nu mai ascultaseră liniștea profundă. Eram obișnuită să aud numai vocea minimarketului răsunându-mi în urechi. Acum însă dispăruse. Liniștea demult uitată mi se părea aidoma unei muzici pe care nu o mai auzisem vreodată. Fărâma de serenitate pe care încercam să o ascult stând nemișcată, în picioare, în mijlocul căzii, a fost brusc tulburată de scârțâitul podelei sub greutatea pașilor lui Shiraha.

În sfârșit sosi și ultima mea zi de lucru la minimarket – mult prea repede, ca și cum cei optsprezece ani cât am fost angajată acolo au fost o simplă iluzie. În acea zi am ajuns la magazin la șase dimineața și mi-am petrecut timpul privind hipnotizată monitorul camerei de supraveghere. Tuan se obișnuise cu lucrul la casa de marcat, scana cu mișcări iuți dozele de cafea și pachetele cu sandviciuri, scoțând cât ai clipi bonurile din casă când clienții le solicitau. Regulamentul ne impunea să ne anunțăm intenția de a demisiona cu cel puțin o lună înainte, dar, ținând cont de situația mea, am fost lăsată să plec după numai două săptămâni. Mi-am amintit de reacția șefului când i-am spus că vreau să demisionez.

— Vorbești serios!? În sfârșit! Se pare că Shiraha știe să se comporte ca un bărbat, nu-i așa?

Și da, era fericit. El, cel care de fiecare dată când demisiona vreun angajat cu jumătate de normă obișnuia să spună că magazinul are probleme serioase, el, cel care accepta demisia doar dacă angajatul îi recomanda un înlocuitor, radia acum de fericire. Poate că n-a existat niciodată un șef de magazin perfect. În fața mea era un simplu *mascul* jubilând că încă un exemplar din specia lui avea să se reproducă spre binele umanității. Până și doamna Izumi m-a felicitat – tocmai ea, care întotdeauna îi acuza cu înverșunare de lipsă de profesionalism pe angajații care demisionau inopinat.

— Am aflat! Știu tot! O, ce mă bucur pentru tine!

Mi-am scos uniforma și ecusonul și le-am dat șefului.

— Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine în toți acești ani!

— O să ne lipsești, domnișoară Furukura! Mulțumim pentru munca depusă la noi în magazin!

Lucrasem optsprezece ani la Smile Mart și totul de terminase într-o clipită, pur și simplu. Acum, în locul meu, la casa de marcat, scana codurile de bare o fată din Myanmar ce fusese angajată cu o săptămână în urmă. M-am uitat cu coada ochiului la camera de supraveghere, resemnată că nu aveam să mai apar vreodată pe monitorul ei.

— Domnișoară Furukura, vă mulțumim pentru munca depusă în magazinul nostru! îmi spuseră doamna Izumi și Sugawara. E cadoul nostru de nuntă, adaugă doamna Izumi,

întinzându-mi o cutie luxoasă cu două seturi de bețișoare, cadou obișnuit pentru un soț și soție.

De la fetele din tura de noapte am primit o cutie metalică cu fursecuri. În optsprezece ani am văzut mulți angajați demisionând și fiind înlocuiți repede cu alții. Cu siguranță și locul meu va fi ocupat de altcineva, iar minimarketul va continua să funcționeze și mâine, la fel ca întotdeauna. Știam că nu voi mai atinge vreodată lucrurile care mi-au fost atât de aproape în toți acești ani: scanerul pentru codurile de bare, automatul de plasare a comenzilor, mopul cu care spălam pe jos, sticluța cu alcool cu care-mi dezinfectam mâinile, pământuful de șters praful pe care-l purtam prins de cureaua pantalonilor.

— Totuși e o plecare de bun augur, domnișoară Furukura, nu-i așa? mă întrebă șeful.

— Așa e! încuviințară doamna Izumi și Sugawara într-un glas. Și să mai treci pe la noi!

— Să vii aici să-ți faci cumpărăturile, da? Să-l aduci și pe Shiraha cu tine! Vă facem cinste cu crenvurști!

Cele două râdeau și mă felicitau întruna. În mintea lor aveam, în sfârșit, însușirile unei femei normale.

— Vă mulțumesc, am reușit să spun, rușinată de cuvintelor lor ce-mi păreau atât de ciudate și artificiale.

După ce mi-am luat rămas-bun și de la fetele din tura noapte am ieșit din Smile Mart. Afară era încă lumină, dar magazinul strălucea mai puternic decât bolta cerească. Nu-mi puteam imagina ce avea să se aleagă de viața mea după ce am încetat să mai fiu angajată la minimarket. Înainte să mă îndrept spre stația de metrou, pentru ultima dată, am plecat ușor capul în semn de respect în fața magazinului ce strălucea orbitor, ca un acvariu imens.

*

Shiraha mă aștepta acasă nerăbdător. În mod normal, ar fi trebuit să mă pregătesc pentru tura de doua zi, să mănânc, să dorm, să am grijă ca trupul meu să fie apt de muncă. Corpul meu aparținuse minimarketului chiar și în zilele mele libere. Eliberată de toate aceste griji, pur și simplu nu știam ce să fac cu mine însămi. Agitat, Shiraha căuta de zor pe Internet anunțuri de angajare, iar măsuța pliantă era plină cu CV-uri.

— Pentru cele mai multe joburi e nevoie de oameni de o anumită vârstă, dar, dacă știi să cauți, găsești și anunțuri fără limită de vârstă! Dintotdeauna am urât să citesc anunțurile de angajare! Totuși, cum nu eu sunt cel care trebuie să muncească, chiar mi se pare distractiv să fac asta măcar o dată în viață!

Eram cu moralul la pământ. M-am uitat la ceas, era șapte seara. Chiar și când nu munceam, întreaga mea ființă era conectată la viața din minimarket. Știam pe de rost ce trebuie făcut și la ce oră: stocul de cutii de carton cu băuturi răcoritoare trebuie suplimentat la ora asta, apoi vine timpul ca produsele livrate pentru tura de noapte să fie verificate și aranjate, apoi, în scurt timp, podeaua magazinului trebuie spălată cu mopul. De fiecare dată când mă uitam la ceas în mintea mea vedeam tot ce se întâmplă în magazin. Cu siguranță, la ora asta Sawaguchi, ce lucra din schimbul de seară, a început să facă posterul cu reclama pentru noile produse scoase la vânzare, în timp ce Makimura aranjează pe rafturi cutiile cu supă instant cu tăieței. Încercam să-mi imaginez fiecare mișcare a foștilor mei colegi, dar în sinea mea știam că nu mai aparțin orelor, minutelor și secundelor ce se scurg între pereții minimarketului. În apartament se auzeau tot felul de sunete – glasul lui Shiraha, zgomotul frigiderului –, dar urechile mele auzeau numai liniștea. Vocea minimarketului, sunetele lui, care cândva mi se scurgeau prin trup, umplându-mi toată ființa, dispăruseră pentru totdeauna. Mă simțeam ruptă de lumea mea.

— Sper că-ți dai seama că jobul tău cu jumătate de normă la minimarket nu mi-ar fi fost de folos să pun afacerea pe picioare. Eu șomer, tu angajată cu jumătate de normă… dintre noi doi, doar eu aș fi fost pus la stâlpul infamiei. Societatea de azi a rămas încremenită în Epoca de piatră, dar tot noi bărbații suntem considerați vinovați pentru tot ce se-ntâmplă. Așa că, dacă-ți găsești un job stabil cu normă întreagă, n-am să mai fiu cobaiul lor. Dar ai și tu de câștigat din asta… Cum s-ar spune, omorâm doi iepuri dintr-odată.

— Nu prea mi-e foame azi… poți să-ți faci singur ceva de mâncare?

— Ce-ai spus? OK…

A început să bodogănească, nemulțumit că trebuie să se ducă la cumpărături, dar a tăcut de îndată ce i-am întins o bancnotă de o mie de yeni. În noaptea aceea n-am putut să închid un ochi. Am ieșit de sub pătură și m-am dus pe balcon, îmbrăcată în pijamale. Altă dată, la ora asta obișnuiam să dorm neîntoarsă, căci trebuia să fiu odihnită pentru tura de a doua zi. Gândindu-mă că trupul meu trebuie să fie apt pentru munca din minimarket, adormeam de cum închideam ochii. Acum, însă, nu știam pentru ce mai am nevoie de somn și de odihnă.

Întotdeauna îmi uscam rufele în cameră. Balconul era murdar, iar ferestrele erau pline de mucegai. M-am așezat pe jos, în balcon, fără să-mi pese că-mi murdăresc pijamalele. Prin geamul ferestrei se reflecta ceasul din cameră: era trei

dimineața, ora la care cei din tura de noapte iau o pauză. Probabil că Dat și Shinozaki, un student angajat la Smile Mart săptămâna trecută și care lucrase și înainte într-un alt minimarket, suplimentează frigiderul cu băuturi, chiar dacă sunt în pauză. De mult nu mai fusesem trează la acea oră. Mi-am atins mâinile și părul: unghiile erau tăiate scurt, așa cum scria în regulamentul magazinului; părul era curat și îngrijit – aveam mare grijă de el și nu l-am vopsit niciodată; pe dosul palmei aveam o mică cicatrice – m-am ars cu trei zile în urmă când am prăjit niște crochete în ulei încins. Mai era puțin și venea vara, dar pe balcon era răcoare. Nu voiam să mă întorc în cameră. Am rămas pe balcon, privind absentă la cerul scăldat în luminile indigo ale zorilor.

*

Am deschis ușor ochii, extenuată de cât mă foisem pe toate părțile; din cauza aerului fierbinte și umed din cameră dormisem pe apucate. Nu știam ce zi a săptămânii e și nici cât e ceasul. Am bâjbâit după ceasul pus lângă pernă: era două. Am ieșit din dulapul în care dormisem înghesuită, confuză, incapabilă să-mi dau seama dacă afară e noapte sau zi. Când am văzut razele soarelui strecurându-se prin perdele, am realizat că e două după-amiaza. M-am uitat pe calendar: trecuseră aproape două săptămâni de când nu mai lucram la minimarket. Mi s-a părut că trecuseră ani de zile, dar că timpul, cumva, se oprise în loc. Shiraha nu era în cameră – probabil plecase să cumpere ceva de mâncare. Măsuța pliantă din mijlocul camerei era plină cu paharele de carton din care cu o zi în urmă mâncasem supă instant cu tăieței. De când îmi dădusem demisia de la magazin, nu mai știam la ce oră trebuie să mă trezesc dimineața. Dormeam când mi-era somn, iar când mă sculam, mâncam. Toată ziua completam pagini de CV – așa îmi dăduse dispoziție Shiraha –, și în afară de asta nu făceam nimic altceva.

Ajunsesem să nu mai știu de ce trebuie să-mi pun corpul în mișcare. Înainte să demisionez, trupul meu aparținuse minimarketului, chiar și în afara programului de lucru. Dormeam, mâncam și aveam grijă de sănătatea mea cu un sigur scop: să fiu aptă să muncesc la minimarket. Somnul și mâncarea făceau parte din responsabilitățile mele de serviciu. Shiraha continua să doarmă în cadă, iar în timpul zilei intra în cameră să mănânce sau să caute anunțuri de angajare. Era plin de viață și mai optimist decât atunci când lucram la minimarket. Cum îmi era somn indiferent dacă era noapte sau zi, stăteam mai tot timpul lungită pe salteaua înghesuită pe ultimul raft de jos, din dulap. Ieșeam de acolo doar dacă mi se făcea foame, dar nici nu mă sinchiseam să-mi strâng salteaua.

Brusc am realizat că mi se făcuse sete. Am deschis robinetul, mi-am umplut un pahar cu apă și l-am golit dintr-o suflare. Mi-am amintit că odată am auzit că apa din corpul uman este înlocuită o dată la două săptămâni. Și atunci mi-am dat seama că apa pe care obișnuiam să o cumpăr în fiecare dimineață din minimarket dispăruse din corpul meu. Mă întrebam dacă nu cumva nici pielea mea și nici corneea mea nu mai aveau apa din minimarket.

Pe degete și brațe începuseră să-mi apără fire negre de păr. Înainte să demisionez, eram foarte atentă cum arăt – o făceam de dragul minimarketului. Acum însă nu mai era nevoie să am grijă de înfățișarea mea, așa că renunțasem să mă epilez pe brațe și pe degete. Când mi-am privit fața în oglinda ce atârna pe unul din pereții camerei, am observat că începuse să-mi mijească și mustața. După ce Shiraha a început să locuiască cu mine, obișnuiam să mă spăl zilnic în oraș, la o cabină de duș preplătită. Însă după ce am demisionat, am renunțat să mă mai duc la duș; totuși o dată la trei zile ieșeam din casă ca să mă spăl, mai mult de gura lui Shiraha. Eu, cea care înainte judecam totul după „nevoile” minimarketului, ajunsesem să nu mai am niciun standard sau reper pentru acțiunile mele. Simțeam că nu mai am nimic care să-mi dea de înțeles dacă motivul pentru care fac ceva are sau nu vreo noimă. Cred că și înainte să mă angajez la minimarket acțiunile și hotărârile mele se bazau pe un fel de logică, dar acum aveam senzația că am uitat complet principiile după care m-am ghidat înainte să lucrez la Smile Mart.

Am auzit un bâzâit și, când am întors capul, am văzut telefonul lui Shiraha sunând pe pardoseala din bambus. Când a plecat de acasă, a uitat să și-l ia. La început nu l-am băgat în seamă, dar bâzâitul enervant nu se mai oprea. Presupunând că e o chestiune urgentă, am luat telefonul și m-am uitat pe ecran ca să aflu cine-l sună: „nevasta din iad”. Intuiția îmi spunea să răspund și asta am și făcut. Abia ce am apăsat tasta că am și auzit vocea isterică a cumnatei lui Shiraha.

— Măi cumnătele! De câte ori trebuie să te sun ca să te fac să înțelegi? țipă femeia de la celălalt capăt al telefonului. Știu unde stai și-o să vin peste ține de câte ori o să am chef!

— Ăăăă… bună ziua. Sunt eu, Furukura.

— A! Tu erai! răspunse cumnata lui Shiraha pe un ton calm, de îndată ce-mi recunoscu vocea.

— Cred că Shiraha a ieșit să cumpere ceva de mâncare. Se întoarce repede.

— Mi-e de ajuns și dacă vorbesc cu tine. Poți să-i transmiți mesajul ăsta din partea mea? „Nu ai mai dat niciun semn de viață după ce mi-ai trimis săptămâna trecută prin transfer

bancar trei mii de yeni! Cum adică să-mi trimiți trei mii de yeni? Ce naiba să fac cu trei mii de yeni? Să cumpăr două caserole cu mâncare gătită? Mă iei de proastă? Îți bați joc de mine?”

— O… Îmi pare rău, am încercat să încropesc o scuză.

— „Adună-te, nemernicule, revino cu picioarele pe pământ! Ți-ai pus semnătura pe adeverință! Dacă vreau, te pot da și în judecată!” Poți să-i transmiți asta parazitului? mă întrebă cumnata lui Shiraha, gata să explodeze de nervoasă ce era.

— Da. Am să-i spun de îndată ce se întoarce acasă.

— Neapărat să-i spui ce ți-am zis! Ai cuvântul meu că nenorocitul ăla nu se satură niciodată de bani! Lua-l-ar naiba să-l ia!

Lângă ea se auzea un bebeluș plângând. Dintr-odată mi-am dat seama că acum, când nu mai aveam la îndemână manualul de instructaj după care mă ghidasem în minimarket, ar trebui să fac din instinctul animalic standardul de meu de gândire și acțiune. Sunt un animal numit *ființă umană* și poate tocmai de asta alegerea cea mai corectă pe care o pot face este aceea de a aduce copii pe lume pentru bunăstarea și prosperitatea „tribului” meu, a „speciei” mele.

— Ăăăă… Pot să vă întreb ceva? Credeți că facem un bine umanității dacă aducem copii pe lume?

— Cuuum? Ce-ai spus!?

Părea surprinsă, așa că i-am explicat încă o dată, păstrând un ton respectuos.

— Ce vreau să spun e că, la urma urmei, suntem animale, nu-i așa? Și atunci, n-ar fi mai bine să ne înmulțim? Credeți că ar fi bine ca eu și Shiraha să ne împerechem ca să contribuim și noi la prosperitatea și gloria umanității?

Eram sigură că-mi închisese telefonul în nas, căci nu mai scotea niciun sunet. Însă dintr-odată am auzit-o oftând atât de greu și lung, încât mai aveam puțin și-i simțeam răsuflarea fierbinte intrându-mi în urechi.

— Ia mai scutește-mă! Doar nu crezi că o femeie care lucrează cu jumătate de normă și un șomer ar fi în stare să crească copii!? Nici prin cap să nu-ți treacă așa ceva! Ne-ați face o mare favoare dacă nu ne-ați lăsa moștenire genele voastre! Asta e cea mai bună contribuție pe care o puteți aduce umanității!

— O, da?

— Cât veți mai avea de trăit, păstrați-vă pentru voi genele alea stricate! Iar când o să vă dați duhul, luați-le cu voi în Rai! Să nu cumva să lăsați vreo bucățică din ele aici, printre noi, pe pământ! Vorbesc foarte serios!

— Mda… am înțeles, am încuviințat din cap, impresionată de capacitatea cumnatei lui Shiraha de a gândi atât de rațional.

— Jur pe ce-am mai sfânt că mă ia cu amețeală când vorbesc cu tine! Simt că o iau razna! Gata! Închid telefonul! Îmi pierd timpul cu tine! A! Nu uita să-i spui nemernicului ăluia despre bani! Ai înțeles?

În sfârșit, cumnata lui Shiraha închise telefonul. Deci, dacă am înțeles eu bine, se pare că ar fi mult mai avantajos pentru umanitate dacă eu și Shiraha nu ne-am împerechea. Aveam motive să răsuflu ușurată: eu nu făcusem niciodată sex, simpla idee de act sexual îmi repugna. Hotărâsem ca de acum încolo să fiu atentă ca genele mele să nu se risipească aiurea pe undeva; o să le port cu mine toată viața, o să le iau cu mine și dincolo de mormânt, o să am grijă de ele și după moarte. Eram decisă să fac toate astea, dar, în același timp, eram confuză: înțelesesem care-i treaba cu sfârșitul vieții, și totuși ce aveam să fac cu timpul meu până atunci?

Ușa de la intrare se deschise și Shiraha intră în apartament. În mână avea o sacoșă de plastic de la un magazin economic, unde produsele se vând cu o sută de yeni bucata. Cum ritmul vieții mele fusese dat peste cap odată cu demisia de la minimarket, nu prea mai aveam chef să fierb legume. Shiraha n-a avut încotro și a început să cumpere de la magazinul economic caserole cu mâncare congelată.

— O! Te-ai trezit!

Chiar dacă împărțeam același apartament înghesuit, trecuse mult timp de când nu mai luaserăm prânzul împreună. Aparatul de gătit orez la aburi era tot timpul pornit, iar fiecare zi din viața mea avea același ritual: mă trezeam, îmi umpleam gura cu orez fiert, mi se făcea somn și adormeam buștean pe salteaua înghesuită în dulap. Nu ne mai văzuserăm de mult și, fără să ne fi vorbit dinainte, azi reușeam, în sfârșit, să mâncăm împreună. Shiraha a încălzit niște colțunași și șnițele crocante din piept de pui și le-a pus pe o farfurie. Fără să scot un cuvânt, mi-am umplut gura cu mâncare. Pur și simplu nu înțelegeam pentru *ce* continui să mă hrănesc. Absentă, am mestecat o lingură de orez și un colțunaș până când s-au transformat într-o pastă cleioasă pe care n-am fost în stare să o înghit.

*

Azi am avut primul meu interviu. Am aplicat pentru o slujbă temporară, dar pentru o femeie ca mine, care până la treizeci și șase de ani a lucrat doar cu jumătate de normă la un minimarket, chiar și etapa interviului este un adevărat miracol. Cel puțin asta mi-a spus Shiraha, afișând un aer triumfător. Trecuse aproape o lună de când demisionasem de la Smile

Mart. Mi-am pus un costum din pantaloni și sacou – pe care nu-l mai purtasem de când l-am luat de la curățătorie, în urmă cu vreo zece ani – și mi-am strâns părul la spate. Nici nu mai țineam minte câte zile au trecut de când nu am mai ieșit din casă. Micile mele economii, pe care am reușit să le fac din salariul de la minimarket, se împuținaseră văzând cu ochii.

— Ești gata, Furukura? OK! E timpul să plecăm!

Mi-a spus că vrea să mă conducă până la locul interviului, că era hotărât să mă aștepte până termin. Am ieșit din apartament în aerul fierbinte și umed al verii și ne-am îndreptat spre stație. Trecuse mult timp de când nu am mai urcat într-un tren.

— Am ajuns cam devreme. Mai e o oră până la interviu, mi-a spus Shiraha când am coborât din tren.

— Da? l-am întrebat absentă.

— Mă duc să caut o toaletă. Așteaptă-mă aici.

Mă întrebam pe unde puteam găsi o toaletă în apropiere, și l-am văzut intrând într-un minimarket. „Ar trebui să mă duc și eu”, mi-am spus și m-am grăbit să-l ajung din urmă. Când ușile automate s-au deschis, am auzit clinchetul clopoțelului de la intrare. Ce dor mi-a fost de el!

— Bine ați venit la noi! am auzit-o strigând pe fata de la casa de marcat, întorcând privirea spre mine.

În scurt timp se aglomerase la casă, clienții stăteau la rând să-și plătească cumpărăturile. M-am uitat la ceas: era aproape douăsprezece. Mai era puțin și începea nebunia din pauza de prânz. La cele două case de marcat lucrau două tinere, iar una dintre ele purta un ecuson pe care scria *Practică.* Amândouă băteau de zor pe tastaturile celor două case, scanând codurile de bare cu mișcări rapide. Fiind un cartier plin cu birouri, cei mai mulți clienți erau bărbați îmbrăcați la patru ace, în costum, sau femei ce păreau secretare. Brusc, „vocea minimarketului” începu din nou să-mi străbată trupul. Fiecare sunet în parte și toate la un loc aveau un sens și mă făceau să vibrez. Simțeam că vorbesc cu celulele din corpul meu, ele răsunându-mi în același timp în timpane, aidoma unor acorduri armonioase. Știam din instinct de ce e nevoie în acel moment în minimarket, fără să mă gândesc prea mult. Am fost surprinsă să văd un poster mic lipit pe o vitrină: *REDUCERE DE 30 YENI LA TOATE SORTIMENTELE DE PASTE!* Caserolele cu pastele la promoție nu se vedeau din cauza celor cu tăieței chinezești prăjiți și amestecați cu legume sau a clătitelor groase cu legume și verdețuri. „Nu e bine deloc!”, mi-am spus și am mutat repede caserolele cu paste mai în față, lângă cele cu tăieței reci gătiți în stil coreean. O clientă m-a privit uluită, fără să priceapă ce fac. Dar când m-am uitat în ochii ei și i-am

spus „Bine ați venit la magazinul nostru!”, convinsă se pare că sunt angajata minimarketului, a luat din vitrină o caserolă de paste cu icre picante de cod, din rândul de caserole pe care tocmai le terminasem de aranjat frumos, la linie. „Ce bine! Așa trebuie să fie!”, mi-am spus satisfăcută. Dar ochii mi-au căzut pe raftul cu cutii de ciocolată. Precipitată, mi-am scos telefonul mobil și am verificat în ce zi suntem: marți – ziua în care erau puse în vânzare noile produse! Marțea e cea importantă zi a săptămânii pentru un minimarket! Cum era posibil ca angajații să fi uitat așa ceva!?

Era cât pe ce să fac o criză de nervi când am văzut că noile cutii cu ciocolată sunt puse pe ultimul raft de jos, într-un singur rând! Incredibil! strigător la cer! Cum să pui pe ultimul raft de jos cutiile de prăjituri cu ciocolată albă – ediție limitată! – care de șase luni încoace au declanșat o isterie printre cumpărători!? Acest adevărat best-seller al sortimentelor de ciocolată era așezat la întâmplare, printre alte cutii banale cu ciocolată! Am rearanjat rafturile cu mișcări rapide: dulciurile care nu se vând prea bine le-am pus într-un singur rând, pe raftul de jos, ca să fac loc pe cel de sus pentru trei rânduri de cutii cu prăjituri cu ciocolată, abia puse în vânzare. Am luat micul poster pe care scria *PRODUS NOU!* din fața unor cutii care n-aveau legătură cu reclama și l-am mutat fix în fața celor trei rânduri.

Una dintre fetele de la casele de marcat se uita la mine de parcă aș fi fost o ciudată. Stătea cu ochii pe mine, dar pentru că se formase o coadă lungă, nu putea pleca din fața casei de marcat. Mi-am dus mâna la piept ca și cum aș fi vrut să-i arăt că am un ecuson, apoi am spus „Bună dimineața!”, dar nu prea tare, ca să nu deranjez clienții din magazin. Fata s-a luminat la față, a plecat ușor capul, răspunzându-mi la salut, și apoi s-a concentrat din nou pe tastatura casei. Eram îmbrăcată în costum, deci mai mult mai sigur a crezut că venisem în control de la centrul lanțului de minimarketuri. Reușisem s-o păcălesc atât de ușor – dovadă clară că nu gestionează cum trebuie securitatea magazinului. Ce-ar fi făcut dacă în locul meu ar fi fost un escroc, un hoț care ar fi spart seiful din vestiar sau i-ar fi luat toți banii din sertarul casei de marcat? Tocmai când mă gândeam cum să-i spun fetei de la casă să fie mai atentă la cei care intră în minimarket, am auzit lângă mine două cliente discutând entuziasmate.

— Ia uite! Au făcut prăjituri dintr-ale bune și cu ciocolată albă! spuse una dintre tinere, luând mai multe cutii de pe raftul pe care îl aranjasem.

— Chiar azi-dimineață am văzut reclama la televizor! Vreau neapărat să le gust!

Un minimarket nu e doar un loc de unde oamenii își cumpără cele necesare. Un minimarket trebuie să fie un loc în care clienții se simt bine, descoperind cu bucurie produsele care le plac. Fericită de scena la care am asistat, mi-am încuviințat propriile gânduri dând din cap mulțumită. Apoi am trecut repede printre rafturile minimarketului ca să verific cum erau aranjate și alte produse. Afară era tare cald, dar în frigider erau foarte puține sticle cu apă minerală. Cutiile de doi litri cu ceai de orz se vând foarte bine pe caniculă, dar în frigider era doar una, pusă la întâmplare pe un raft. Auzeam „vocea minimarketului", înțelegeam perfect ce și cum își dorea. Coada se terminase, iar fata de la casa de marcat veni repede lângă mine.

— Arată incredibil Ați făcut minuni! spuse în șoaptă, privind fascinată la pungile cu chipsuri pe care le aranjasem. Unul dintre colegii noștri care lucrează cu jumătate de normă n-a putut veni azi la serviciu. L-am sunat pe șeful de magazin, dar nu răspunde la telefon. Pur și simplu nu mă pot descurca… suntem doar două, eu și fata cea nouă, dar ea e în perioada de practică.

— A! Deci asta s-a întâmplat! Dar din câte mi-am dat seama, vă descurcați de minune la casă, și întâmpinați clienții cum se cuvine. După ce se mai potolește aglomerația din pauza de prânz, nu uitați să puneți sticle cu băuturi răcoritoare în frigider. Pe vremea asta înghețata se vinde foarte bine, așa că ar fi bine să aranjați vitrina frigorifică. Cel mai bine se vinde înghețata pe băț, deci scoateți la vânzare mai multă. Și încă ceva: raftul cu mărunțișurile de uz casnic este puțin prăfuit. Dă-ți jos toate produsele și curățați-l, vă rog.

Nu puteam să mă prefac că nu aud „vocea minimarketului" vibrând în mine. Nu o puteam opri și continuam să aud ce și cum voia să fie, de ce avea nevoie în acel moment. Vocea lui curgea prin mine ca un torent și am realizat că nu eu sunt cea care vorbește cu angajata, ci el, minimarketul. Simțeam că sunt doar simplul mijlocitor al unei revelații divine.

— Da! Așa o să fac! răspunse tânăra cu determinare, părând o angajată de încredere.

— A! încă ceva: ușile automate de la intrare sunt pline de amprente! Se vede că sunt murdare, încercați să le ștergeți! Am observat că aveți multe cliente tinere. Spuneți-i șefului de magazin să aducă mai multe feluri de mâncare cu tăieței din amidon de cartofi sau fasole. Și încă ceva…

— Ce naiba faci aici? am auzit un bărbat țipând, tocmai când eu transmiteam angajatei dorințele minimarketului.

Am simțit niște degete strângându-mă cu putere de încheietura mâinii: era Shiraha – nici nu observasem că a ieșit

din toaletă.

— Mă scuzați, dar ce s-a întâmplat? Vă pot ajuta cu ceva? l-am întrebat din obișnuință, așa cum făceam cu foștii mei clienți de la Smile Mart.

— Potolește-te, Furukura! Nu te mai prosti! țipă la mine, trăgându-mă afară din minimarket, în stradă. Ți-ai pierdut mințile! Ce naiba te-a apucat?

— Ascult ce-mi spune „vocea minimarketului”!

Pielea subțire și palidă de pe fața lui Shiraha se încreți brusc într-o grimasă ce-i trăda dezgustul, de parcă avea în fața lui cea mai oribilă creatură de pe lumea asta. Dar nu m-am lăsat impresionată și am continuat cu și mai multă îndârjire.

— „Vocea minimarketului” curge prin trupul meu, nu o pot opri! M-am născut ca să-i aud vocea!

— Ce?… bâigui Shiraha, înfricoșat.

— În sfârșit am realizat că trăiesc ca o angajată de minimarket, nu ca o ființă umană! Chiar dacă asta înseamnă că sunt o femeie anormală, că nu pot duce un trai decent și că pot oricând muri de oboseală, tot nu aș putea ascunde ce simt, tot nu aș putea scăpa de el! Fiecare celulă din corpul meu există numai și numai pentru el, pentru minimarket!

Cu fața contorsionată în grimasa de dezgust, Shiraha mă strânse și mai tare de încheietura mâinii. Mă trăgea cu putere, hotărât să mă ducă unde se ținea interviul de angajare.

— Femeie nebună! Lumea în care trăim n-o să permită unei creaturi ca tine să supraviețuiască! Ești împotriva legilor din satul primitiv, nu-ți dai seama? Toți te vor persecuta, te vor izola! Ai să trăiești toată viața de una singură! Ai duce-o mai bine dacă ai munci ca să mă întreții! Doar așa ceilalți vor răsufla ușurați și vor fi satisfăcuți de viața ta! Doar așa îi vei face fericiți pe toți!

— Nu! Nu pot merge cu tine! Sunt un animal… un animal din minimarket. Nu-mi pot trăda instinctele.

— O să te sfâșie, femeie nebună! N-o să te lase să faci ce vrei tu!

Mi-am îndreptat spatele și l-am privit pe Shiraha în ochi cu îndârjire, așa cum obișnuiam să fac în fiecare dimineață, atunci când strigam cu voce tare jurământul de credință pentru minimarket.

— Nu! Nu-mi pasă dacă o să-mi dea voie sau nu să fac ce vreau cu viața mea. Îmi pasă de mine așa cum sunt: o angajată într-un minimarket. Pentru mine, ca om, poate e mai convenabil să te țin la mine acasă, Shiraha, ca să-mi liniștesc familia și prietenele, ca să-i fac să nu se mai amestece în viața mea. Dar pentru mine, *animalul* cu numele de *angajata de la minimarket,* nu ești de niciun folos.

Îmi pierdusem timpul să-i spun toate astea. Trebuia să fiu din nou în formă pentru minimarketul meu. Trebuia să-mi resetez trupul așa încât să fiu capabilă să mă mișc mai repede, să reînnoiesc la timp stocul de băuturi răcoritoare din frigider, să spăl mai iute podeaua, să duc la îndeplinire cu sfințenie ce-mi spunea „vocea minimarketului”.

— Mi-e scârbă de tine! Tu nu ești om! urlă Shiraha, cât pe ce să mă scuipe.

Exact asta ți-am spus adineaori!, i-am răspuns în gând. Am reușit să-mi eliberez mâna din strânsoare și mi-am dus-o la piept: era importantă pentru mine, căci cu ea dădeam clienților restul și împachetam produsele din vitrina caldă de fast-food. Mi s-a făcut scârbă când am văzut-o plină de transpirația lipicioasă a lui Shiraha. Voiam s-o spăl cât mai repede cu putință. Ar fi fost o lipsă de respect din partea mea să apar în fața clienților mei cu o mână așa de murdară!

— O să-ți pară rău! Ține minte ce-ți spun! țipă Shiraha, îndreptându-se singur spre stația de tren.

Am scos repede telefonul din geantă. Mai întâi trebuia să-i sun pe cei de la compania ce organizase interviul să le spun că nu mă mai puteam duce la ei pentru că sunt deja angajată la un minimarket. Apoi, trebuia să-mi găsesc un alt minimarket la care să lucrez.

Mi-am văzut corpul reflectat în geamurile minimarketului din care tocmai ieșisem. Mâinile mele, picioarele mele existau doar de dragul magazinului, numai pentru el! Pentru prima dată în viața mea, am simțit că eu, cea reflectată pe sticlă, aveam un sens pe lumea asta.

— Bine ați venit la magazinul nostru!

Geamurile minimarketului mi-au adus aminte de pereții de sticlă din maternitatea prin care îmi văzusem pentru prima oară nepoțelul. Mi s-a părut că aud un glas vioi, ce semăna cu al meu, venind dinspre chipul reflectat. Sub pielea mea, fiecare celulă a trupului începuse să vibreze la unison cu muzica ce răsuna dincolo de geamurile minimarketului.

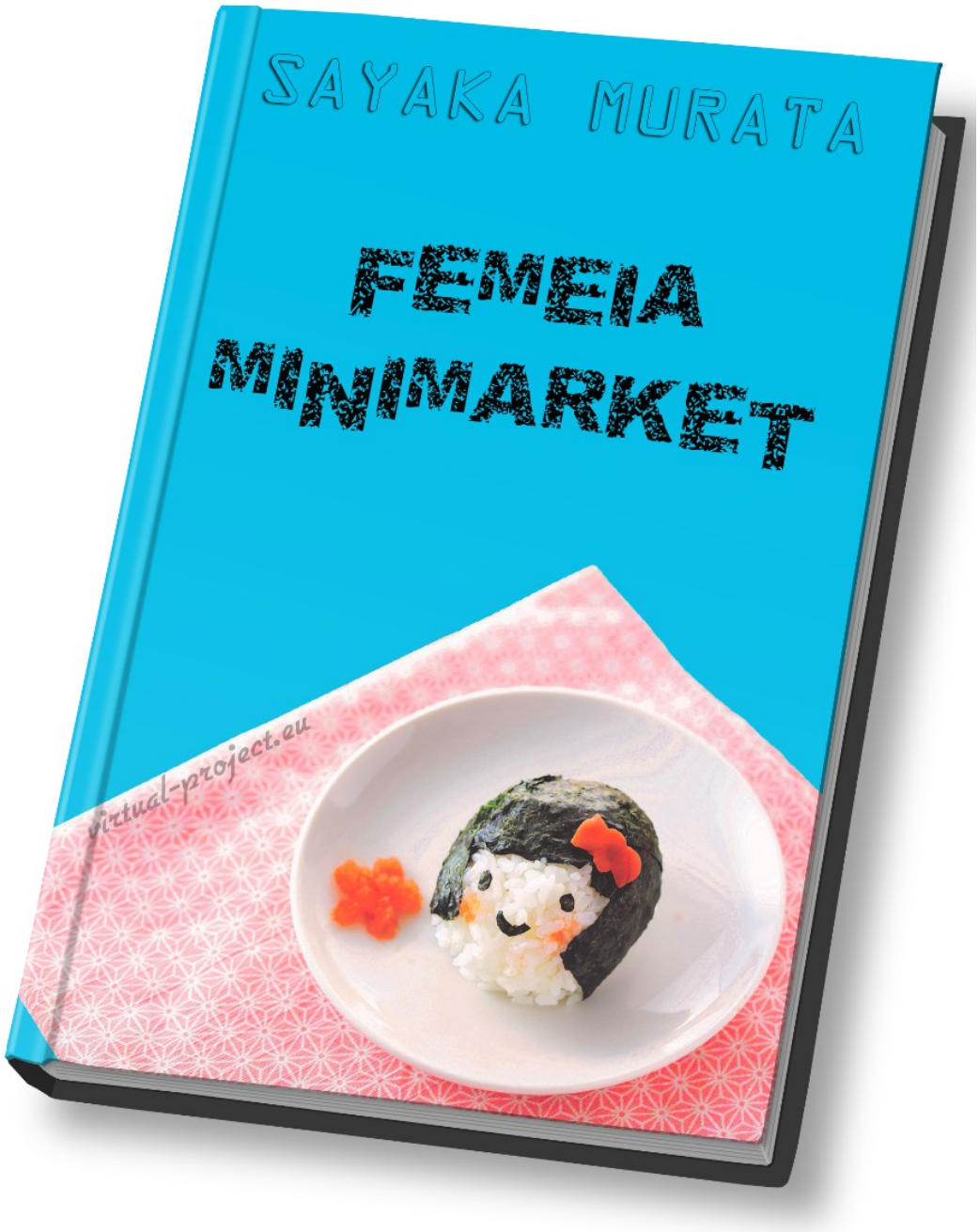
SAYAKA MURATA
FEMEIA
MINIMARKET
virtual-project.eu

virtual-project.eu

[1] Orez pregătit la abur, modelat în formă de triunghi sau chiftea, învelit într-o foaie subțire de alge uscate alături de pește, carne sau legume (n.tr.).

[2] Varietate de *sushi* pregătit din orez gătit la aburi și învelit într-un „portofel" făcut din tofu prăjit (n.tr.).

[3] Zonă comercială cu magazine de firmă, situată în centrul capitalei nipone, Tokyo (n.tr.).

[4] Obicei japonez de a trimite cadouri partenerilor de afaceri, rudelor și prietenilor, în timpul verii. Comercializate în minimarketuri și supermarketuri, cutiile ambalate foarte elegant conțin produse alimentare renumite, de calitate (bere, fructe, cafea, ceai ș.a.) (n.tr.).

[5] Perioade din istoria națională a Japoniei: epoca Meiji (1868-1912), epoca Edo (1603-1868), epoca Heian (794-1185) (n.tr.).

[6] Cca. 10.000 î.d.H.-300 î.d.H. (n.tr.).

Table of Contents

{1} 92
{2} 92
{3} 92
{4} 92
{5} 92
{6} 92